

திவ்யப்ரபந்த வைபவ விவேக:

(திவ்யப்பிரபந்தங்களின் பெருமை)

ஸ்ரீ உ. வே. மணா வித்வான் பிரதிவாதி பாயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

கீதாசார்யன் அறங்கட்டளை வெளியீடு :

திவ்யப்ரபந்த வைபவ விவேக:

ஸ்ரீ உ. வே. மஹா வித்வான் பிரதிவாதி பாயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி

தமது 18 வது வயதில் (1908

முதன் முதலில் எழுதிய நூல்.

தமிழாக்கம் :

ஸ்ரீ உ. வே. திருமலை அவந்தூண் பிள்ளை

கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி

..

கீதாசார்யன் அறக்கட்டளை வெளியீடு :

முதல் பதிப்பு 1908

இரண்டாம் பதிப்பு 1992

இப்புத்தகத்தை வெளியீட்டிற்கு K.R.S. சாரிடி சார்பில்

ரூ. 10,000 /- நன்வொடையளித்து உதவியவர்

ஸ்ரீ உ.வே. K. R. ஸ்ரீனிவாஸாசாரியார் M.A.

திருவல்லிக்கேணி

விஸை : ரூ . 20

கீதா சார்பனி அழகப்பன்,

7, தெற்கு மாட வீதி,

திருவல்லிக்கேணி,

சென்னை - 5.

பதிப்புரை

திவ்யஸூரிகளான ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த திவ்யப்ரபந்தப் பாசுரங்கள் திராவிட வேதம் என்றும் தமிழ் மறை என்றும் போற்றப்படுகின்றன. எம்பெருமானைத் தேடிக்கொண்டு சென்ற வேதங்களும் அவனை உள்ளபடி காண முடியவில்லை என்பதை "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே", "நான் மறைகள் தேடி என்றும் காணமாட்டாச் செல்வன்" என்கிற பிரமாணங்கள் உறுதிபடத் தெரிவிக்கின்றன. ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த அந்தமிழ் பாசுரங்கள் மீது ஆறாத காதல் கொண்ட எம்பெருமான் அவற்றின் பின்னே ஓடுகிறான். அதனாற்றான் வைணவத் திருக்கோயில்களில் எம்பெருமான் திருமுன்பே திவ்யப்பிரபந்தங்களும் அவனுக்குப் பின்னே வடமொழி வேதங்களும் ஒதப்படுகின்றன. எம்பெருமான், திவ்யப்பிரபந்தப் பாசுரங்களைக் கடந்து முன்னே செல்ல மாட்டான் என்பதை "தென்குருகூர்ப் புனிதன் கவியோர் பாதத்தின் முன் செல்லுமோ தொல்லை மூலப் பரஞ்சுடரே" என்று கம்பரும் ஆயிரமாண்டுகட்கு முன்னமே பகர்ந்துள்ளார்.

ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த அழகு தமிழ்ப் பாசுரங்களுக்குள்ள இப்படிப்பட்ட பெருமைகளைப் பொறுக்க முடியாத சிவர, தமிழ் மொழியிலமைந்த பாசுரங்களை வேதங்களுக்கு இணையானது என்றும் வேதங்களைவிட மேம்பட்டது என்றும் கூறுவது தகாது என்று ஆட்சேபிக்கத் தலைப்பட்டனர். அத்தகைய அறிவிலிகளுக்கு நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை, அழகிய மணவாளப் பெருமான் நாயனார் போன்ற மஹாசார்யர்கள் தமது வியாக்யானங்களிலும், ஆசார்யஹ்ருதயம் போன்ற நூல்களிலும் மிகத் தெளிவாகவே பதில்களை அருளிச் செய்துள்ளனர். ஆயினும் எந்த விளக்கத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளாதவராய், மீண்டும் மீண்டும் அரைந்த மாவையே அரைப்பது போல், ஏற்கனவே கூறிய ஆட்சேபத்தையே கூறிக் கொண்டு திரிபவர்களும் இருந்தாக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருவர் காஞ்சி புரத்தில் 1908 ஆம் வருடம் "திவ்யப்பிரபந்தப் பாசுரங்கள் மிலேச்ச பாஷையான தமிழில் அமைந்தவை ஆகையால் அவற்றை வேதங்களை விட மேம்பட்டதாகவோ அல்லது இணையானதாகவோ கூறக் கூடாது" என்று கூறினார். இதைக் கேட்டு வெகுண்டு எழுந்தார் ஸ்ரீ உ. வே. மஹாவித்வான் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி. திவ்யப்பிரபந்தங்களைக் குறை கூறியவர்கள் வாயடங்கும்படியாக, வேதம் இதிறாசம் புராணங்கள் போன்ற நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்களை எடுத்துக் காட்டி திவ்யப்பிரபந்தங்கள் மிக மிக உயர்ந்தவையே என்று நிரூபித்தார். அதற்காகவே "திவ்யப்பிரபந்த வைபவ விவேகம்" என்ற நூலை வடமொழியில் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டார். ஏற்கனவே பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச் செய்துள்ள கருத்துக்களை அடியொற்றியும், அக் கருத்துக்களை விவரிக்கும் முகமாக இன்னும் பல அரிய விஷயங்களைச் சேர்த்தும் இந்நூலை ஸ்வாமி எழுதியுள்ளார். இந் நூலை எழுதி வெளியிட்டபோது ஸ்வாமிக்கு பதினெட்டு வயது தான். ஸ்வாமி முதன் முதலில் எழுதி வெளியிட்ட நூலும் இது தான்.

பின்னாளில் ஸ்வாமி எழுதியருளிய ஆயிரக்கணக்கான நூல்களுக்கெல்லாம் ஊற்றுவாயாக அமைந்த இந்த முதல் நூலை ஸ்வாமியின் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடப்படும் இத்தருணத்தில் வெளியிட வேண்டும் என்ற பேராவல் எழுந்தது. ஆனால் எங்கு தேடியும் அப்புத்தகம் கிடைக்கவேயில்லை. ஆனால் நாம் செய்த பாக்கியத்தின் பயனாக ஸ்ரீ. உ. வே. நாயக வேதாந்த வித்வான் திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி இப்புத்தகத்தின் ஒரு அரிய பிரதியை நமக்கு உபகரித்தார்.

ஆயினும் அந்த நூல் வடமொழியில் அமைந்திருப்பதாலும், அதிலும் பலரும் அறியாத கிரந்த எழுத்துக்களில் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும் அமைத அப்படியே

மறுபதிப்புச் செய்வதால் பயனிடுக்குமோ என்ற ஐயம் எழுந்தபோது, அதையும் ஸ்ரீ. உ. வே. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியே போக்கியருளினார். ஸ்வாமி வடமொழியில் கம்பீரமான நடையில் எழுதியருளிய நூலுக்கு ஒரு தமிழாக்கத்தை - அதே போன்ற கம்பீரமான நடையில் - அதே சமயம் யாவருக்கும் புரியும் வகையில் தெளிய தமிழில் எழுதிக் கொடுத்து உதவினார்.

மிக அரிய பொக்கிஷத்தைப் போல் பாதுகாத்து வந்த புத்தகத்தைக் கொடுத்து உதவியதற்கும், அதற்கு அழகிய தமிழாக்கம் செய்து கொடுத்ததற்கும் ஸ்ரீ. உ. வே. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமிக்கு நன்றி கூற வார்த்தைகளே அகப்படவில்லை. தலையல்லால் கைம்மாறிலோமே என்று கூற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகமே கடமைப்பட்டிருக்கிறது என்றிவ்வளவே கூற முடியும்.

ஸ்வாமி முதன் முதலில் எழுதிப் பதிப்பித்த நூல் மா மொழியில் நிரந்தர விரியலில் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும் அந்த நூலை ஸ்வாமி எப்படி வெளியிட்டிருந்தாரோ அப்படியே அனைவரும் பெற வேண்டும் என்பதற்காக அந்த நூல் அப்படியே PhotoCopy முறையில் அச்சிடப்பட்டு அதன் தமிழாக்கம் பிறகு அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இப்புத்தகத்தை வெளியிடுவதற்காக ஸ்ரீ. உ. வே. K.R ஸ்ரீனிவாசார்ய ஸ்வாமி தமக்கே உரிய முறையில் தாராளமாகப் பொருளுதவி செய்துள்ளார். அவருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

22.3.92

திருவல்லிக்கேணி

அன்பர் தான் தூளி
வேங்கடகிருஷ்ணன்
பதிப்பாளியா

ஸ்தான ஸூத்ரமவதஃ சூஷ்டிஃ சவாபயபயபா தவாந்யஸக
 சிவாஸாஸாது । (குஷெவபயபாநஸூத்ரமவதஃ சூஷ்டிஃ)
 அஸ்திபலஸஸூதர உக்ஷவவய ஸாஸகதிகெ ந காலஸூகஸெ
 வ, அஹெ சிவாஸபா "சூஷ்டி" தி த்யபாந-நொ
 பெத ஸங்கெவதஸுதெவ ஸாஸகதிகெ நொவய, வநெந்யு-
 ஸு தகெத்ரவ, விஸெவதெநா லிவ்யபவத ஸெவவ தியபா
 நஸ ப-நஸூதரஸூத்ர சூஷ்டிநொந ஸெவிகஸூதர உவப வரிஸ
 நெ விஸுநதஸூதரபப ஸவக சிவ விஷ-ஷாஃ வகஸவா
 ஸிவாஸபாஸாஸாஃ । ஹெசெவ ஸூதரநொ சிவா-விநா தெந-
 விவாஸஸ வ-ஸூதரஸூத்ர தயாந சூவாஸூதர "விஸூதவிநா
 சிவ" தாஸூதர ஸாஸூதர தஸாஸூதரவிதஸாஸாஸாஸூத்ரகாபா
 ப்ராஸாஸூதர : பபா—

"சூஷ்டிவெதத்ய ।

ஸூத்ர விநாஸிஸ ஸூதரவாஃ சிவாஸாஸாஃ । (ஸெவசூ)
 காலஸூதர ஸெவாஸாஸாஸா ஸெவகாஸா லிவஸாஸாஸூத்ர விஸாஸி
 திதாஸி ஸூதரவித ஸூதரநொஸெவா சிவாஸாஸாஸாஸூத்ர
 ஸெவாஸிஸாஸாஸூத்ர ஸூதரஸூத்ர உதி ஸங்கெத்ர வஸவதி
 ஸெவப ஸாஸூதரஃ । அஸூத்ரஸூத்ரவ தகூதகூத்ர வஸவெவ
 ஸெவாஸிஸாஸூத்ர ஸூதரஸூதரபா தவாந்யஸாஸூத்ர வஸவ
 தகாஸூதரஃ । ஸூதரஸூத்ரவ, சூஷ்டிநொவாஸ-தீதாஃ ஸூதர
 வஸவாஸ தகூதகூத்ரவெவ சிவாஸாஸாஸாஸூத்ர தியபதிபத
 சூஷ்டிநொஸூத்ரவெவஃ । தகாஸூத்ர, சூஷ்டிநொஸூத்ர சூஷ்டி
 சிவாஸாஸாஸூத்ர வஸூதரஸூத்ரஃ ஸூதரவிதபக சிவாஸூ
 ஸாஸூதரஸூத்ரவ ஸூதரஸூத்ரவ ஸூதரஸூதரவஸாஸாஸூத்ர
 ஸெவாஸூத்ர ஸெவாஸூத்ர சிவாஸூத்ர தகூத்ர திவெ ஸெவாஸூ-
 த்ரவெவ : யதஸூத்ரவெவதகாஸா சிவ விவிகவவிதவஸாஸூத்ர
 சூதரவித ஸெவாஸூத்ரவெவஃ । அஸாஸித, ஸங்கெவ
 தகாஸூத்ர தியபஃ ஸெவாஸூத்ரவெவபாஸி । ஸெவாஸூத்ர தக

பூஷ்பாதி கரணமுள்ளுறுதது தாடகாரீதி । நவ வரிவதி
 * கருநாபுசாகம் மரமும் । நவ வானி கருதலென்கிறார்
 பாயாணாதி । தாலியினி கருதலென்கிறார்
 நிதி வாயுதா — வாயுதி உத்தேயாவர வந்தும் மருதி உத்திர
 னொழுகுதல்

உவநியுமெனது தீவந்திவையகெ ஸ்ரவதெஃ வகநஃ
வநியுமெனது தீவந்திவையகெ ஸ்ரவதெஃ வகநஃ
தீவந்திவையகெ ஸ்ரவதெஃ வகநஃ

[illegible][illegible]

* கருப் பூய-தூர்தாவாசு - வடிவத்துபாவ்யஸம் - ஸ்லோ
நயத்தி பூதிவக்தொனாதென . தவ்வாசாதகர் . கரு
வய-ஹநாயிககாம் விதாய மாக-ஹவாரிஸீகுதெந வ்ய
தீவ கருபூர கோமொமந்த - கரு-கரு

[illegible]

www.bbc.com

உதி பரமாதகம் மெனவோம் : அநெகா ! கீழ்புலி : நீடுபுகை
 வெணவளி : கீழ்புலியெய நிகழ்பாடுவொன் : ஸ-ஹ்யூ உரு :
 விஷாஹ-ஹ : மதுராஹி வாராயாக : உதி-

செய்யவேண்டியது 1

[illegible]

ஸ்ரீ பூசை சாதி டிவ்யவராக வரஸ்யஸ்ரீமொகக்.

ஸ்ரீ நரசிங்கராக-தபெ நக்.

ஸ்ரீ வரகிங்கராக-தபெ நக்.

கப ப்ரஸ்தாநக்.

பிஷ்ணுஸ்ரீமொகக் விமொகக்.

வரகிங்கராக-தபெ நக் ஸ்ரீ பூசை சாதி டிவ்யவராக வரஸ்யஸ்ரீமொகக்
தெனெ நக்-தபெ நக் நக்-தபெ நக் வரகிங்கராக-தபெ நக்

ஸ்ரீ பூசை சாதி டிவ்யவராக வரஸ்யஸ்ரீமொகக் தபெ நக்-வரகிங்கராக-தபெ நக்
தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக்

வரகிங்கராக-தபெ நக் பிஷ்ணுஸ்ரீமொகக் தபெ நக்

தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக்

பிஷ்ணுஸ்ரீமொகக் விமொகக் தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக்
தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக் தபெ நக்-தபெ நக்

[illegible]

† "வேதத்தமிழ்செய்த மாறன் சயகோப" ஸ்ரீமே.

[illegible][illegible]

• அபிமானம்: கருத்துநிலை தெளிவு, நுட்பம் உடைய
புத்தகம்.

மூர்த்தவரிகளு த... .. உத்யோத்தி ஸ்மரணி ஸ்ரீராம ஸ்வ
தாதி தத்ய ஸ்ரீராம-ஸ்வரூபிணி । தத்ய ஸ்ரீராம-ஸ்வரூபிணி
ஸ்ரீராம-ஸ்வரூபிணி — “ தத்ய ஸ்ரீராம-ஸ்வரூபிணி ஸ்ரீராம-ஸ்வரூபிணி
ஸ்ரீராம-ஸ்வரூபிணி । தத்ய ஸ்ரீராம-ஸ்வரூபிணி ஸ்ரீராம-ஸ்வரூபிணி
ஸ்ரீராம-ஸ்வரூபிணி ” உதி ।

கிணு; அகலீயாபரீ ருநீயெவதிந தூதபு ரதூய
 ஸ்ரீ கவதாஸிகபா— [ப்ருதிஸ்ரீ] " ஸார ஸாரஸூதா
 தார ஸாரீக—வதிவுகள் " இதி— உவலாஹாரஸூதாரஸூ—
 ஸாரஸூதேவதாஸிகதூததி ஸூதே— " ஸாரஸூதே
 ' ஸூதே ' வகவிகாரபன் " இதி— " உவலாஸூதபுரஸூ
 துதி " ஸூதி ஸூதே, ' ஸூதபுரஸூ ' லிதி வகவிகாரபி.

தக-
 1. ஸ்ரீராமபிரசாத்
 2. ஸ்ரீராமபிரசாத்
 3. ஸ்ரீராமபிரசாத்
 4. ஸ்ரீராமபிரசாத்
 5. ஸ்ரீராமபிரசாத்
 6. ஸ்ரீராமபிரசாத்
 7. ஸ்ரீராமபிரசாத்
 8. ஸ்ரீராமபிரசாத்
 9. ஸ்ரீராமபிரசாத்
 10. ஸ்ரீராமபிரசாத்

[illegible]

பாபா— கருத்தாண்டித்யம்— ॥ 'பாவனாந் தமிழ் மனதயிற்
பயனெனொண்ட' இதுவுமாறமாவாபா, 'தமிழ்மனத' இதி.

அபிகாரணம் இஹை, ॥ 'செய்ய தமிழ்மனதானார்
தெனியினாநித் தெனியாத மனதனைக்கன் தெனியெனேமே. '
இதுவுமா, 'பொய்கைமுனிபூதத்தார்' இதி மாவாநிதி மனதையு
மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி
மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி
மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி

சுவாஸ்திய மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி
இதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி
மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி
மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி

இதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி

மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி

மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி

மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி

மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி
மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி
மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி
மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி

மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி

மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி மாவாநிதி

[illegible][illegible]

வெண், "சொல்லப்பட்ட வெண்ணிலை கதாபுஷம்-ஈரதி,
அத்தத ஸ்பரணை படைத்தா வெண்ணதுபோலே, இயங்கியும்
இவ்வி ருவி கவிபென்றும். படைத்தான் கவிபென்ன போதே
இதவும் பபாவகவபுததுதமமே." உத்யாபுரவாபு உத்யா
பதிவ்யுஸ்துதவி ஸுதரவகிதி புபுஷபுர : தபுதம் வெண்
வெண் வபுஸுதகிப தவகிடுபதே— "என்னதக்கு வெண்ண
புப்பச்சொன்னுபோலே" உத்யாபுரவாபுதபு-ஈரணுஸுதவ
தீவ்யபுஸ்பத புரவாநாடுபத வாரிவஸுதவபதி : : என்
முன்னொன்று முயருதவ முதவகி : உத்யாபுர வாரவா
வாபுஸ்பத வகிடுபத : வரவகிடுபதே கிடுதி : வபுதவா ஸுதிர
பிரொசுதப உத்யாபுர வகிடுபத :

உதி புஸ்பதவகிடுபத வகிடுபதவத்யாபுரவகிடுபத :

வகிடுபதவகிடுபதவத்யாபுரவகிடுபத :

புர : வாரத வெண் வெண்வெண் ஸுதவகிடுபத பு
வகிடுபத : வெண்வெண் தீவ்யபுஸ்பதவகிடுபத
வெண்வகிடுபத :

[வகிடுபதவகிடுபதவத்யாபுரவகிடுபத :]

வாரவகிடுபத ஸுதவகிடுபத தீவ்யபுஸ்பத ஸுதவகிடுபத
வாரவகிடுபத வகிடுபத வகிடுபதவகிடுபத ஸுதவகிடுபத
வாரவகிடுபத வகிடுபத : தபுதவகிடுபத, தீவ்யபுஸ்பத பு
வகிடுபத வகிடுபதவகிடுபத ஸுதவகிடுபத வகிடுபத வார
வகிடுபத (வாரவகிடுபதவகிடுபத) தபுதவகிடுபத வகிடுபத
வகிடுபதவகிடுபத வாரவகிடுபத : தபுதவகிடுபத, வகிடுபத
வாரவகிடுபத வாரவகிடுபத வகிடுபத வாரவகிடுபத வகிடுபத

[illegible]

போமதது வவஹி 'கிஷ்யபுஸ்துலெஹவ' தாரோகம் கதிவ்ய
ததி பிபூநிதம் ப்ருஸ்தா திஸஸத | உரெநெதிஹு கித
ஸுநெத்யுரஹி தரதிபயீகொத்தயெ வஹகஹபுரத
ஹார (தார்புத) ஹ லெஹஹலெஹிக ஸ்ரீஸாங்கொவ ரோக
புஸாஹி தரதிஹி வபுஸெஹதொத துமதுஹுத உதி |

[illegible]

* உதாரணமாக— 'செந்தமிழ்வேதம்' உதாரணம்.

[illegible]

* ஸமய சூகீர்த-சா ஸௌவாஸிதம் : அனந்தாழ்வரன் '
உத்தியோக நிகிபத தலாந்தி :

வெற்றெனா முயற்சி தாதுபுரத்தினா தவரினா! । படித்தபயி
தனுவினெனெனா ஸதகிதவா ஸதாதுநாஸ புலுபதாஸ
கவாநீதாஸ புததுநதொ வாயிதா தாவி வெய்யொத்தி
துபதெ । மமவதூநதவ ருதவம ஸவிவதெழுவபுரத்திதாஸ
வினெனாநீ புதிவாநிதாஸ புதிவமாஸாநதவ தெய்வாஸ
தெவத புயற்சி விதபகவாநிபாதெ கிதெனினா! வசவனா
முயற்சி புயற்சி வாயாநாஸநிதி வெய்யித தெய்வாஸ
ததுபதாஸதெவாவி வததொததுநாஸபாதெவதி வரினா
திததி வாயுததவதூ :

இதி புரவத வாயாஸபுஸா ஹாயிகாரம்.

அவ திததாயிகாரம்.

வததவாஸாஸிவதூதிதா தவதிகவதூதிதா வதெய்யாதி ।
திதபுரவாஸா திதததா துதூதிதாஸதிகதி ததாஸாஸுதவெத
ததுபதெனா புததுவாநிதா வததெய்யாஸதெவாவி திதபு
புரவதூதிதா । துதெய்யாஸதாஸபுர தெய்வதூதிதாஸ துதி
ததுபததிகபுரவதெய்யா திததாஸதூதிதாஸதூதிதாஸதூதிதா
வாயாஸாஸாஸதிகதிதா தவதெ ததுததுபு புதிவாநிதா
புதிவாநிதாஸ வததெய்யாஸபுர । வததாஸ । தவ
ததுததுததுதாஸபுர துதிததுதெய்யா வததாஸதிகதி
வததெ ததுததுதது திததெய்யா தவதிகதெய்யாஸதூதி ।
பதெய்யா வதாஸ துதிதெய்யாஸதெ வதததுததுததுதி ।
வதததுததுபுரவததெ வததாஸாஸாஸதூதி கிததூதி
புரதூதிதது । வததாஸ! ததுதாஸதெய்யா । தவதாஸதூதி

என்னிதந்த வினா-பாபுதெ ஸ்வா.

சொல்ப ஸபயிலாது கெடாத :

சுண்டசெய்ய வயிதாடுவென்போடுடன்

மண்டிஞ்சு எதிர்-வாழ் ஸாஷ்டனா :

௧௦

† சிவநாமம்- அநுக்ரஹம்

‡ தாவிடாலக மஹாபவம் :

சீர்கமலினைபென செப்பினார்களே

உர்கமலின்று மதிதன்னிலே லெர்,

௧௧

(கதா-வா-வீ,)

கெடலும் தெய்வ வசுதெ :

தவ சீர்கம உதி பூரணம் :

௧ ஏன் இ தெய்வம் வசுதெ ?

௧௨

வழிந்து உ-வ-தினின் உத-மு-று சிவ

உணர்வதும் அதிகமான உ-ம் விசேஷதென்

தண்டமவர்க் கு-வ-ப-மு-று வசுதெதெய்வம்

அண்டவர்களுமில் நவரிசு ஸ்வெயம் :

௧௩

என் பயன் வசுதென் சொன்னால் ?

௧ நற்றமிழ்க்கை சூதேஃ வரம் :

௨ குற்றமொன்று பழிவசு வசுதெ :

௩ சரத சிவ-ப வசுதெமகே வசுதெ :

௧௪

சீவ சிவ-ப வசுதெமகே வசுதெ :

௪ வசுதெமகே வசுதெ :

(பூவசு)

† சிவநாமம்- அநுக்ரஹம் (சூதே வசுதெ)

‡ பூவசுதெமகே வசுதெமகே (வசுதெமகே வசுதெ)

௧ வசுதெ, வசுதெ, வசுதெ, வசுதெ (சூதே வசுதெ)

௨ கெடலும், தெய்வம் (கெடலும், தெய்வம்) :

11

யிற் பெருஞ்சாக்கையென யச்சமற காய் திறந்த
 † என்னை ஒரு விதகாந்தன் ஊவியங்கி கார்த்தை சொல்லி
 தஞ்சையையப் பதரிவைவி வச்சிடவே யாவதுடன்
 * திச்சையைய புணர்த்தோ யிவ்வை யிவ்னுத்தையினே. (௧)

கேதமென வாழ்வா நருளிற் கற்றமிழகன்
 கா காமுற புகழ்ப பட்டாய் மனகாண்
 ஓத கேதமந்தரு குதலானேச் சொல்வன்கைப்
 கேதமகா நெனுஞ்சொல் வெட்டி விசுப்பினே. (௨)

கற்றகன்ன் காமுறகன் கென நிகழாதெனன் ?
 கற்றகன்ன் கவி கிவ்வி கற்றமிழகன் கேதமெனப்
 பற்றியுடன் புகித்துப் பாயபதவாயேத
 மூறி விரு கேட்புண்டு காக்கை கெனென்குமே ? (௩)

குருகேத தமிழ்கேதப் பொருவீதி பொருகாமல்
 புகீதி போகு மன்கு கிதெழுதினகன்முன்
 அருகா அபுபக காக்கை மனகா முடி
 மருகா கென் மூன்றின்று காய் கட்டகய்க்கே ? (௪)

கிம்மலிற் கன்கன்குடை கேளா சொற்களினே
 சிம்மலிற் புணராதே நில கெடுகு சொற்களினே
 ஊறினோம போறியோ கென்றிருக்குஞ் சிலபனிக்
 கூறி யிகவபகாக் குழிபதிகைப் புக்கே. (௫)

ஒன்றிய பொருகன்மே வெருகன் சொல்லையினும்
 அன்றையன் கருப்பொரு காக்கைய்கு வின்குயன்
 கண்டதற்குத்தான் கட்டிடு மிக்கசந்தையன்
 பண்டிதன் பரிபுடன் பார்த்தாங்கு காத்ததே. (௬)

† என்னை—பி க்கும்படி.

* திச்சையைய—இதகடெழுதி. [பித்தருணம்] திச்சையம். "இத்
 தையையையெழுதினாய்த் தகைக்களையினே" ஒன்றியதாய்கு புகக்களையம்.

பேயசருப பேய் பெண்பேய்ஸ் போயுந் சொன்னதன்
வாய்க்கும வாய்ப் பொருளின்ப ஸ்கந்தாக்களித்தகம்பம்
தாய்க்குத்தாய் ஸ்திரத்தின் சாயமென கங்குலையிது
கோர்க்கும் கோர்க்குமடங்கல் துப்பமதத் தெய்க்குமே.

(௧)

முன்னோர் உசனத்தெ முன்னிடமொ மிதனில்
சொன்னோர் தயிழ்மனதறித சோமதனார் சதிரை
இனனா ஸ வாதரிவா தாய்வர்க ளருந்தனக்கு
வனனாறு மிலக்கா ரிமமொழிதன் பொய்யாமே ?

(௨)

ஆதலானகையிலியை வன்பாகு படியாரின்
தாயிரியையே தருமெனத் தனத்தனித் தனாதே
காழுமொழிவகமுடை தற்பாகைத் துருகுமே
கேரிதமுடி மொலிமக்கு மென்னுடைவ வின்னாமே.

(௩)

தே-நிலவா கொண்டமிழித காதலுடை காதலுளி
ஆதி மனதமையிருகு முதல்கா காதலியர்
பாத மலரினையேதறிப்பரிசுட னிக்விண்ணப்பம்
காதிதேதாது வண்ணமுத் திதாநகரமும .

(௪)

† கண்டன மெழுதக் கருத தெய்விகள்
பண்டிதர்க்கித் பாரதீ யேய்க்க
பண்டை தாய்க்கைப் பழுதந் பார்த்தம்
கண்டிதகெக்குய்க்க மெழுதியகருமே.

(௫)

குந்தாறத்தென் தெயிழ்க்கையில்
பத்திமொருதார் முத்திமொருதே.

(௬)

பொருளானத் பதமலரினையிற்
கொவிதகைத் தேர்த்தனவிதே.

(௭)

“ ஸ்ரீகாஞ்சி-பிரதிவா நிபயங்கரம்
அண்ணங்கரவசுரிவர்.
(கிரந்தகர்த்தா)

முன்னுரை

சுலோகம் 1

திருவத்திமாமலைச் சென்னிதன்னிலுறைவதில் ஆவ-
லுடையவரும் ஸ்ரீதேவியின் காதலரும் பிறவிக் கடலைக்
கடத்தும் ஓடமானவரும் ஆசரிதர்களின் ஆர்த்தியை -
துன்பத்தைப் பரிஹரிப்பவராகையாவே ஹரி பென்னும் பெயர்
பெற்றவருமான பேரருளாளப் பெருமாள் எப்போதும்
மங்களத்தை உண்டாக்கக் கடவராக.

சுலோகம் 2

யாவரொருவர் ஆயிரம் பிரிவுகளை-
பாகரங்களுடையதாய், தமிழ் மொழியாலமைந்ததாய்
பரப்ரஹ்மத்தையறிவிக்குமதான உபநிஷத்தைத் தமது மயர்வற்ற
மதியால் கண்டாரோ, கிருஷ்ணனுடையதான எல்லோரையும்
காக்க வேண்டுமென்ற ஆசையின் ஸ்வரூபமே அவதரித்ததோ
என்னலாம்படியுள்ள, அல்லது கிருஷ்ணனைப் பற்றிய
பக்தியின் ஸ்வரூபமே அவதரித்ததோ என்னலாம்படியுள்ள
(சடகோபராகிய) குஷினை அன்புடன் சேவிக்கிறோம்.

(இதுபட்டி அருவியது)

வாரீர் வித்வந்மணிகளே, இப்போது நடைபெறுகிற இந்த
யிலவங் கநாமஸம்வத்ஸரத்தில் வைகாசி மாசத்தில்
ஸ்ரீகாஞ்சியில் நடைபெற்ற தேவாதிராஜ பகவானுடைய
ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தில் ஒன்பதாம் திருநாளில் திருநீர்மலை
சிவயதேசவாஸியான கிருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி தமிழ்
மொழியைப் பற்றிப் பேசிவரும் போது

அதன் தொடர்புடையதான திவ்யப்ரபந்தத்தின்
வைபவத்தைப் பற்றி ஓர் உபந்யாஸம் செய்தருளினார்.
அப்போது அவ்வுபந்யாஸத்தினிடையில், குற்றங்
கண்டுபிடிப்பதில் ஆவலுள்ள சிலரால் தூண்டப்பட்ட சில
வடகலையார்கள் "விசேஷத்: ஸர்வவிதாம் ஸுமாதேவிபூஷணம்
மௌநம் அபண்டிதாதாம்" (ஸர்வஜ்ஞர்கள் குழுமியுள்ள

கோஷ்டியில் புலமையில்லாதவர்கள் பேசாமலிருப்பதென்பது அவர்களுக்குச் சிறந்ததோர் அணியாகும்) என்ற பெரியோருடைய மறத்து அவ்வுபத்யாஸகரான கிருஷ்ணமாசார்யரைக் குறித்து, ஆராயத்தால் திணைத்து திற்காதபடியான ஆகேஷத்தைச் செய்தனர் (ஆகேஷம் எப்படிப்பட்ட தென்பது மேலே விளங்கும்). மிகச் சிறிய அவ்விக்கேஷத்துக்கு விடையிடுப்பது அவசியமன்றாயினும், இந்த ஸ்வாமி துவ்யது' (மலிழந்தபொகட்டும்) என்ற தியாயத்துக்குச்சேர அப்போதே கருக்கமாக விடை கூறியும், மறுநாள் தில்லப்பிரபத்தவைபவத்தை நிச்சயிப்பதில் மிகவும் பொறுப்பை வகித்தருளிய ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகருடைய கோஷி-றுக்கு அருகில் மிக கிவரமாக விடையளித்தும், தம்முடைய கொள்கையை அல்லது வித்வான்களுடைய கொள்கையை ஸித்தாந்தம் செய்தனர் இவ்விஷயமானது அடிபெனால, கேரள நாட்டைச் சேர்ந்த பட்டாம்பிபெண்ணாப் பட்டணத்திலிருந்து வெகுநாட்களாக வெளிவருகின்ற 'விஜ்ஞாந சிந்தாமணி' என்னும் பெயருடைய வடமொழிவாரச் செய்தியிதழில் வெளியிடப்பட்டது அது வருமாறு:

"ஒரு விண்ணப்பம், ஐயா சிந்தாமணியை அன்புடன் வாசிக்கும் பெரியமனம் படைத்தவர்களே, இவ்வாண்டில் ஸ்ரீகாஞ்சியில் வைகாசிமாதம் பதினோராவது நாள் (தேதி) தொடங்கி இருபதாம் நாள் வரையில் தேவாதிராஜ பகவா-னுடைய ப்ரஹ்மோத்ஸவம் மிகமிக உயர்ந்த வகையில் நடைபெற்றதென்பதை நண்பர்களனைவரும் அறிவார்களேயன்றோ? இவ்வுத்ஸவத்தில் அங்கங்கு தேசாபிமாநிகள் பலர் தம்முடைய தேசத்தைப் பற்றிய பல உபத்யாஸங்களைச் செய்தனர். ஆறாத்திருநாளன்று மணவாளமாமுனிவர் ஸத்திதியில் திருக்கூத்திரோத்ஸவம் பெரியவைபவமாக ஆஸ்திகர் பெருமக்களால் நடத்தி வைக்கப்பட்டது. அப்போது பண்டித ச்ரேஷ்டரான திருநீர்மலை கிருஷ்ணமாசார்யவர்க்குப் ப்ரபத்தியைப் பற்றி ரஸிகர்களின் மனத்தை மலிழவிக்கவல்லதோர் உபத்யாஸத்தை நிகழ்த்தினர். இவரது பாண்டித்யத்தின் வைகரியைப் பற்றி இங்கு ஏதுமெழுத விரும்புகின்றிவேன். ஏனெனில் அநையெழுதுவதனால் தான் இப்போது மென்றதையே மெல்லுபவனாகவும் அரைத்த மானவியே அரைப்பவனாகவும்

ஆவிவிடுவேன், இருப்பினும் சுருக்கமாக அவரது பெருமையைத் தெரிவிக்கிறேன். அவர் பாராத காவ்ய நாடக அலங்காராதிக்கர்த்தங்கள் இவ்வை அவர் நறுமணம் நுகராத சாஸ்திரம் கிடையாது. அவர் ஆராயாத புராணம் ஒன்றுமில்லை. அவர் பரிசுடம் பண்ணாத மதாந்தர நூல்கள் அப்ரஸித்தம். பல பேசி என்? ஸர்வஜ்ஞரென்றே சொல்லத்தக்கவரிவர் என்பது அடியேனுடைய உட்கருத்தாகும். ப்ரபத்திவிஷயமான இவ்வுபந்யாஸத்தில் இவர் பல பல யுக்திகளையும் ப்ரமாணங்களையும் கொண்டு, ப்ரபத்தியை அடிக்கடி, செய்கதை மறுத்துரைத்து ஒருதலையே செய்யவேண்டுமென்று ஸித்தாந்தம் செய்தனர்.

பேரறிவாளரான இவர் ஒன்பதாந் திருநாளன்று மானலயில் தேவப்பெருமான் கோவிலுக்குள்ளிருக்கும் நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் த்வைதம் அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதமாகிய இம் மூன்றுக்குமுள்ள வாசியை மிகவும் திறம்பட உபந்யஸித்தனர். நண்பர்களே, இவ்வுபந்யாஸத்தைக் காது கொடுத்துக் கேட்டவர்களன்றோ காதுபடைத்தவராவர். கேளாதவர்கள் செலிடர்கள்.

பத்தாம் திருநாளன்று அதேவிடத்தில் அதே சமயத்தில் ஓர் உபந்யாஸத்தைத் தொடங்கினர். இது தன்மில் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தை விட த்ராவிடவேதத்துக்கு உண்டான பெருமையை, வெருவான யுக்திகளையும் ப்ரமாணரத்தினங்களையும் காட்டி, நிர்த்தாரணம் செய்தார். அதில் பொறாமை கொண்ட வடகலைப் பிரிவினரில், பண்டிதர்கள், மிகப்பண்டிதர்கள் மிகமிகப் பண்டிதர், அல்லது தம்மைப் பண்டிதர்களாக நினைத்துக் கொண்டவர்கள் சிலர் இப்படி ஆகேசபம் செய்தனர்:- "பல ப்ரமாணகர்த்தங்களில் த்ராவிடபாஷை ம்லேச்சபாஷை யென்னும் விஷயம் நன்றாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் பாஷாகாதம் - (ஸம்ஸ்க்ருதபாஷை யொழிந்த மற்ற) தேச பாஷைப்பாட்டு பாடக் கூடாது என்று அங்கங்கு நன்றாக கோஷிக்கப்படுகிறது. இங்ஙனமிருக்கவும் நீங்கள் திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு உயர்த்தியையும் வேதத்வத்தையும் உறுதிநீர்கள்" என்று.

அதற்கு விடையும் இப்பண்டிதரால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது:- "த்ராவிட வேதத்தின் உயர்த்தியைத்

தெரிவிக்கின்ற நூறு ப்ரமாணரத்னங்கள் கீழே என்னால் காட்டப்பட்டன இப்போது "பாஷைப் பாட்டுப் பாடப்படக் கூடாது" என்னும் வாக்கியம் த்ராலிட வேதமாகிய திவ்யப்ரபத்தமொழிந்த மற்றவற்றைப் பற்றி எழுந்தது எப்படியானால் "காவயாலாயாந்த வர்ஜயேத்" (காவியம் வாசித்தலை விட்டொழியக் கடவன்) என்ற வாக்கியம் ஸ்ரீராமாயணம் முதலிய நற் காவியங்களைத் தவிர்த்த மற்ற காவியங்களைப் பற்றி எழுந்ததோ அப்படியே இதுவும். மேலும் இத் திராலிட பாஷை ம்வேச்சபாஷையாக இருந்தால், வடகலைப்பிரிவினவர்களின் ப்ரதாந ஆசார்யரான ஸ்ரீமந்திக்மாந்தநேசிகர்க்கு த்ராலிட திவ்யப்ரபத்தத்தில் உள்ள ஆதரம் அடியோடு பொருந்தாததொன்றாகும். அவர் அருளிய திவ்யப்ரபத்தங்களுக்குத் தீவகனிசையும் பெருமைசிறிதும் சேராது போய்விடும். அவற்றில் உங்களுக்குள்ள மதிப்பு பொய்யானதாகி விடும். மேலும் திவ்யப்ரபத்தங்களை வெளியிடப் பராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களை லிக்ரஹரூபத்தில் ப்ரதிஷ்டை செய்து பூஜிக்கிறார்களே யொழிய ஸம்ஸ்க்ருத வேத ப்ரவர்த்தகர்களான வியாஸ பராசராதி முனிவரை அவ்வணம் பூஜிப்பதில்லை என்பதனை முதலிய ப்ரமாணங்கள் திவ்யப்ரபத்தத்தில் உயர்த்தியை அறிவிக்கப் பல உள்ளன. ஆகையால் (திவ்யப்ரபத்தம் தாழ்த்ததென்னும்) உங்களுடைய தீயபேச்சு பொருந்தாது. நாம்களோவெனில் ப்ரமாணங்கட்குக் கூட்டுப்பட்டுள்ளோம். எமது வார்த்தையை இசைவதற்கு இச்சையுண்டாகில் இசையக்கடவீர். மறுக்க லிருப்பமுண்டேல் மறுக்கக்கடவீர். இதனால் எனக்கு லாபமோநஷ்டமோ ஏதுமில்லை என்பதே அப்பண்டிதர் கூறிய விட.

அப்போது அருகிலிருந்த வடகலையார் ஒருவர் - "தேவாரூடைய இவ்வார்த்தையை இவர் இசையாவிடில், உடனே தம்நெற்றியில் விளங்கும் திருமண்காப்பைத் துடைத்துவிட்டு கிறிஸ்துவமதத்தில் சேரட்டும்" என்று உரக்கச் சொல்லி ஒய்ந்தார். உபந்யாஸகந்ததாவாகிய இப்பேரறிவாளர் தாம் தொடங்கிய உபந்யாஸத்தை மிகவும் அழகிய நடையில் சொல்லி முடித்தார். ஆகையித்தவர் "பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்" என்று கூறிவிட்டு வந்த வழியே வீடு திரும்பினார். ஆச்சரியம் ! எத்தகையது ஆகையாவார்த்தையின் போக்கு!

எப்படிப்பட்டது பொறாமையின் தடை நண்பர்களே
அறிவார்களாக விரிவு மற்றொருபோது ஆகும்.

இங்கனம்
தத்தவ வாத்
(உண்மையுரைப்போன்)

இதுதான் விஜ்ஞாந சித்தாமணியில் அடியேன்
வெளியிட்ட விண்ணப்பம்.

ரஸிகர்களே, இதன் பின்னர் முற்கூறிய ஆக்கப்புகளும் அதே
சித்தாமணிபத்திரிகையில் விளக்கக் கட்டுரை யொன்றை
வெளியிட்டார். அக்கட்டுரையும் இங்கு வெளியிட வேண்டியது
தான். ஆகிலும் அதை முழுதும் வெளியிட்டால் மிகவும்
விரிவேற்படுமென்றஞ்சி அதன் ஸாராம்சங்கள் மட்டும்
இங்கேடுத்து எழுதப்படுகின்றன:

"க்ருஷ்ணமாசார் யரோவெனில் பரமபூஜ்யமான
ச்ருதிகளில் தாழ்ச்சியையேறிட்டு த்ராவிடதிவயப்ரபந்தங்களில்
உயர்த்தியை ஏறிட்டாரென்பது கொண்டு. இவ்விஷயத்தில்
இவர் உண்மையில் அறிவிலியே என்று கையை உயரத்தூக்கிச்
சொல்லுவோம். வேதத்திற்கும் திவயப்ரபந்தத்திற்கும் உள்ள
ஏற்றத்தாழ்வு பெரியதேயன்றோ? ஸம்ஸ்கிருத மொழியொழிந்த
மற்ற மொழிகளின் திரள்களெல்லாம் ம்லேச்சபாஷையாக
பதஞ்சலிமுதலிய பரமருஷிகளாலே வழங்கப்படுகின்றன.
பகவானான பதஞ்சலி முனிவரோவென்றால்-"தே2ஸ"ரா:
தேஹலயோ தேஹலய இதிகுர்வந்த: பராபபூவு: தஸ்மாத்
பராஹ்மணாத தம்லேச்சிதவை நாபபாஷிதவை:
ம்லேச்சோஹவா ஏஷ யத் அபசப்த:" (அவ்வகரர்கள்-"தேஹ :
அரய : தேஹ : அரய:" என்று நற்சொற்களிருக்க "தேஹய:
தேஹய:" என்று திச் சொற்களைச் சொல்லித்
தோல்வியடைந்தனர். ஆகையால் பராஹ்மணன் ம்லேச்சம்
சொல்லக் கூடவனலலன் அபபாஷணம் பண்ணக்கூடவனலலன்.
அபசப்தமென்கிற இதும்லேச்சமென்று ப்ரஸித்தமானது.)
என்கிற ச்ருதிவாக்யத்தை உதாஹரித்து தன்றாக வ்யாக்யானம்
செய்து விட்டு ப்ராஹ்மணன் அபசபதப்ரயோகம் பண்ணக்
கூடாதென்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார். இவ்வயத்தனையும்
வேறிடத்திவ விஸ்தரிப்போம். மேலும்
இவ்வன்பரான நண்பர் பெருத்தகை கூறுகிறார் -" த்ராவிட

வேதத்தின் உயர்த்தியைத் தெரிவிக்கும் ப்ரமாணங்கள் தூறு
 காட்டப்பட்டன இத்தாதிசன. இங்குச் சற்று ஆராய்வோம்.
 முதலில், ப்ரஹ்மான்டபுராணத்தில் ஸந்தக்குமார நிலிப்பு ஸம்
 வாதத்தில் உள்ள "அதீதத்ராவிடம்துயஸ்த்ரியம் ப்ரஹ்மலிதம்
 நரம் ஆரோப்ய தேஸவர் நிர்ணீதம் துலாயாம் அதிகாவது:"
 (தேவர்கள் தமிழ்வேதமோதிய ஒரு பெண்ணையும்
 ப்ரஹ்மஜ்ஞாநியான ஆண்பிள்ளையையும் தராசில் ஏற்றி
 நிறுத்து, பெண்பிள்ளை உயர்ந்தவளென்று அறுதியிட்டனர்.)
 என்னுமிந்த ச்லோகமாகிய ப்ரமாணரத்தத்தை உதாஹரித்து
 த்ராவிடப் ப்ரபந்தத்திற்கு உயர்த்தியானது.
 இவ்வுபந்யாஸகராலே ஸ்தாபிக்கப் பட்டது. நாம் என்
 செய்வோம், அதற்குமேலுள்ள ச்லோகத்தை இவ்வுபந்யாஸகர்
 அறிபார் போலும். அந்த ச்லோகமாவது "இத்யநேகை: சமுநிபி:
 உச்யதே ஸகலச்சுதௌ, வயமத்ர மஹாராஜு ஸமதாம்
 நிர்ணயா மஹே", (பல முனிவர்களும் எல்லா ச்ருதிகளும் வட
 மொழிவேதத்தைவிட த்ராவிட வேதமுயர்ந்த தென்று
 சொல்லுகிறார்கள்; நாமோவெனில் அவையிரண்டுக்கும்
 ஒப்புமையெயுள்ளதென்று நிச்சயிக்கிறோம்.) என்னும் இதுவே.
 புராணத்தில் ஒப்புமையெநிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. இவராலோ
 வேறெதுவோ உபந்யஸிக்கப்பட்டது. ஆச்சரியமானது இவரது
 பாண்டித்யத்தின் கணம். 'பாஷாகாநம்நகாதவயம்' (பாஷைப்
 பாட்டு பாடக் கூடாது.) என்னுமிவ வாக்ஸியத்துக்கு,
 "ஹரிகீர்த்திம் விநைவாத்யத் ப்ராஹ்மணேதந்ரோத்தம பாஷா
 காநம் நகாதவ்யம்" (பகவானுடைய கீர்த்தியைத் தவிர மற்ற
 விஷயத்தைப்பற்றிய பாஷைப் பாட்டைப் பாடக் கூடாது)
 என்று பொருளாகையாலே மஹாராஷ்ட்ராதி
 பாஷைகளாலும் பாட்டுப் பாடுதலைத் தடுக்க முடியாததே
 என்பது ஆராய்ச்சியானர்க்கு ஸ்பஷ்டமானிற்று.
 நிலயப்ரபந்தமியற்றியவர்கள் பக்தியோக நிஷ்டரஸஸர்.
 பின்னையோவெனில் ப்ரபந்தியோக நிஷ்டர்கள், பக்தியோக
 நிஷ்டர்களுக்கு இச்சரீரத்தின் முடிவிலேயே மோகமுண்டாவது
 நிச்சயிக்கப் படாத விஷயமாகையாலே- அதாவது
 மோகமுண்டத்தார்களா இல்லையா என்று ஸந்தேஹத்திற்கு
 இடமானகையாலே பக்தர்களான பராசராதிகள் பிம்பம் வைத்து
 அர்ச்சிக்கப்படுவதில்லை. ப்ரபத்தியோக நிஷ்டர்களுக்கு
 இச்சரீரத்தின் முடிவிலேயே முக்தி நிச்சயமாக உண்டாகையா-
 லே முக்திபெற்ற பராங்குசாதிகள் பிம்பம் வைத்து

அர்ச்சிக்கப்படுகிறார்கள்-என்பது இவர்கள் கருத்தாகத்
தோன்றுகிறது. வ்யாஸபராசராதிகளும் பக்தர்களாகையால்
அவர்களும் பிம்பவடிவில் அர்ச்சிக்கத்தக்கவர்களேயாவர்.
அப்படி அவர்களை இவர்கள் அர்ச்சிக்காதது அறிவிலிகளின்
செயலேயாகும். பராங்குசாதிகளை மாத்திரம் பிம்பம் வைத்து
அர்ச்சிப்பது-ஆழ்வார்கள் நம்முடையவர்கள்' என்று தாங்கள்
அபிமானித்த அபிமானத்தின் காரியமேயாகும்.
. பகவத் கீதையில் உபநிஷத்தவம் போல
திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் நம்மால் உபநிஷத்தவம் ஏறிடப்பட்ட
தென்பதே உண்மை. இதில் சிறிதும் சுத்தேஹம் இல்லை.
உண்மையில் நாமே சுத்யவாதிகள்."

இது தான் ஆகேஷபகர் எழுதியகட்டுரையின் சுாரம்

நாமும் இக்கட்டுரைக்குக் கண்டனரூபமாக "திவ்யப்ரபந்த
வைபவலிவேக:" என்னும் பெயர் பூண்டதாய் நாமெழுதிய
நூலொன்றை இதில் வெளியிடத் தொடங்குகிறோம்.
இந்நூலின் கண் மெய்ம்மை பொய்ம்மைகளை ஆராய்வதில்
ரஸிகர்களான பெரியோர்களின் ... திருவுள்ளமே
அத்தாட்சியாகும்

ஸ்ரீமதி ஆண்ணக்கராசாரி

முக்தாநாத முத்தம்

அவதாரிகை

சீலோ 1. யாவெரொருவர் புஜங்கபாவத்தை (ஆதி
சேஷாவதாரமாந்தன்மையை) தா'அடைந்திருத்தும், புஜங்கபங்
கத்தை (வழியில்லாத வழியே செல்லும் புறச் சமயத்தினரின்
தோல்வினய) உண்டு பண்ணினாரோ, வியப்புடைய பலவனாகச்
செயல்களைய் புரிந்த அந்த மனவான மாமுனிகள் அனை
வரிலும் மேம்பட்டு விளங்குக.

சீலோ 2 தமிழேதத்தில் பெருமையை நாய்திக
மணிகள் ஒருபோதும் அறியா பச்சைக் கருப்பூரத்தில் பரிம
ளத்தைக் கழுதையாவது நாயாவது அறியுமா என்ன?

சீலோ 3, 4 பூர்வாசார்யர்களின் மிகவும் ந்ருமான
திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின் சென்று, திவ்யபரபந்தம் வேதமென்
பனையும் மற்றும் அதன் உயர்த்தியையும் நினைநிறுத்துவதற்காக,
ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணாவின் வம்சத்தில் தோன்றிக்
காஞ்சி புரத்தில் நித்யவாஸம் செய்யும் அண்ணங்கராசார்யன்
என்னுய்ப்பெயாபெற்ற வித்வான் திவ்யபரபந்தவைபவ விவேகம்
(திவ்யப்ரபந்தத்திற்குப் பிற நூல்களைக் காட்டிலும் ஏற்பட்
டுள்ள பெருமையைப் புகுததறிவிக்கும் நூல்) என்ற கீரந்தத்தை
இயற்றுகிறான்.

சீலோ 5 இந்நூலின்கண், யார் மதிசெட்டு அவமதிப்
பாக் காட்டுகிறார்களோ அவர்கள் வித்வான்களல்லர். இம்
முயற்சி அவர்களைக் குறித்து அல்லவன்றோ? பூமியோ விசால
மானது; காலமும முடிவில்லாதது; அல்லவா? எங்கேனும் எப்
பொழுதேனும் எண்ணற்ற ஆஸ்திகப்பெரும்புகள தோன்றக்
கூடும். அவாசுருக்காகவே இம்முயற்சி.

(1) மூலப் ப்ரமாணங்களைச் சுருங்கக் கூறுதல்

இவ்வுலகில் வைதிககோஷ்டியோடு விசேஷ பரிசய மற்ற சிவர்திவ்யபரபந்தங்கள் ஆகாதென்று விலக்கப்பட்ட மொழியில் இயற்றப்பட்டனமையாலும், உடமொழி வேதமோதும் தகுதியற்றவாகக் கற்கக் காண்கையாலும், இக் கலியுகத் தில் - அறிவுபெறத் தகுதியிலலாத நான்காம் வருணத்தில் பிறந்தவர் முதலியோரால் இயற்றப்பெற்றனமையாலும், தேசம் எங்கு மின்றித் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே உள்ளனமையாலும், வைதிக ரல்லாத பிற மக்களால் ஏற்கப்பட்டுள்ளனமையாலும், வேதங்க ளிலும் சம்பிரதிகளிலும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகக் கூறப்படு கின்ற ஐசுவரியங்கவலயங்களை இவற்றில் குறை கூறுவதனா லும் இப்பிரபந்தங்கள் - ப்ரமாண நூல்வரிசையில் (தம்பிப் பின் பற்றுகற்க அத்துட்கியான நூல்களின் வரிசையில்) ஒன்றாக வைத்து - என்னவத்தகாதானா என்று எதிர்வாதம் செயதனா

இதற்கு - உடமொழியாலஸ்தி வேறொர் மொழியினால் பாட்டுப்பாடிய எசகிகவ முதலியோரைத்தனது நாட்டிலிருந்து துரத்திய தருமரீலனான ஓர் அரசனை அவன் மரணமடைந்த பின்பு யமலிங்கரர்கள் நரகலோகத்திற்கு அழைத்து வர, பல வகைப் புண்ய கருமங்களைச்செய்த அவ்வரசன் எப்போதும் சிந்தும் பாபம் செய்யாமல் பற்பல புண்ணியகருமங்களையே செய்து போகத நான் எதற்காக இங்கு அழைத்து வரப்பட்டேன் என்று வருத்தத்தோடு கேட்க அதற்கு யமதர்மராஜன் "விஷ்ணுவின் புகழையுணறி மறவற்றைப்பற்றிய தேசபாஷைப் பாட்டையே ப்ராஹ்மணன் பாடக்கூடாது, நேற ராஜன்! தேச பாஷையால் அமைந்த பாட்டைப் பாடக்கூடாதென்று நினைந்த நீ தேசபாஷையால் விஷ்ணுவின் குணங்களைப் பாடிய எசகிகாதிகளை உனது நாட்டிலிருந்து துரத்தியதனால் நீ பாபம் செய்தது உன்மையே, அதனாலதான் நீ இங்கு அழைத்து வரப்பட்டாய் என்று கூறினான். அதற்குமேலும் அவ் வரசன் ஆனால் வேறுபாஷையாலமைந்த பாட்டைப் பாடக் கூடாதெனலிற மறுப்புரைக்கு என்ன கதி?" என்று கேட்க "ஓ அரசே, விஷ்ணுவின் கீர்த்தியைத் தவிர வேறு விஷயத்தைப்

பற்றிய தேசபாஷைப்பாட்டைப் ப்ராஜம்மணன் பாடலாகாது. கைகிதிகளோவென்றால் விஷ்ணுவின் குணங்களையே பாடினர். அவர்களைத் துரத்தியது அநியாயமானாகையாலே 'நீ பாடியே ஆவாய்' என்று தர்மராஜன் விடையளித்தான்.

இந்த யமவசனத்திலிருந்து, பாஷைப்பாட்டைப் பாடக்கூடாதென்ற விதிக்கு விஷ்ணுவைத் தலிர்த்து மற்ற விஷயத்திலே நோக்குவதென்னும் விஷயம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. இங்ஙனமல்லாமல் பாடவேண்டும் என்ற விதிக்கு ஸம்ஸ்கிருதபாஷைப் பாட்டே இலக்கென்றும் பாஷைப் பாட்டைப் பாடலாகாதென்ற விலக்குகூட ஸம்ஸ்கிருத மொழிந்த மற்ற எல்லாப்பாஷையாலும் அளமந்த பாட்டுக்களே இலக்கென்றும் கொண்பால் - ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலளமந்த வேத பாஷையரான ஐதன் பௌததுதியர் இயற்றிய சாஸ்த்ரங்களையும் வைதிகர்களான நாம் கற்கவேண்டியதாக ஏற்பட்டு விடுமன்றோ?

ஆழ்வார்கள் கைம்மாறு கருதாத தமது திருபாஷைக்கூத்தாலே, ஸம்ஸ்கிருத வேதமொதுவதற்குத் தகுதி பெறாதிருக்கிற பெண்கள் நான்காம் வருணத்தவர் முதலியவர்களை உயலிக்க ஆசைகொண்டு ஸம்ஸ்கிருத வேதங்களின் பொருள்களைத் தமிழ்மொழியால் பெயர்த்து உரைத்தனமயாலும் பகவானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகும் பாக்கியத்தைப் பெற்று இடைவிடாத பகவத்கடாகூத்திற்குப் பாத்திரமாய், பரம்பொருள் இன்னது அனைப்பெறுவதற்கு உபாயம் இன்னதென்று பகுத்தறியும் ஆற்றலைப் பெற்று அவற்றைப் பிறர்க்கு உபதேசம் செய்வதிலும் முயன்ற விதுரர் சபா முதலியோரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களான ஆழ்வார்களிடமிருந்து இந்தத் திவ்யப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தனமயாலும், தமிழ்தெரியாமல் மற்றமொழிகளையே பேசக்கற்ற மிகவுயர்ந்த தேசாந்தர மக்கள் - இந்த திவ்யப்ரபந்தங்களின் தனிச்சிறப்பைக் கேள்விப்பட்டு இந்த திவ்யப்ரபந்தங்கள் விசேஷமாக நன்காய்வுகிற நாட்டிலே நாம் பிறக்கப்பெற்றிலோமோ? நம் துரதிர்ஷ்டத்தின் கொடுமை என்னோ? என்று தம்மனம் பரிதவிக்கக் கூண்டாகையாலும், இவற்றினுடைய மிக்க பெருமையை ஆராய்த்து, வெதுர்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு யோக்யஸ்தையில்லாத அனைவரின்மேலும் கூட இவற்றை

ஏற்றுக்கொள்வதென்பது சொண்டாடத்தக்க இவற்றின் பெருமைக்கே காரணமாக முடிவதனாலும், உபநிஷத்துக்களில் வேதவென்றும் உபாஸனவென்றும் கூறப்படுகின்ற பக்தியே இவ்வநிலை பகவத் காமவென்று கூறப்படுவதனாலும், ஸ்வர்யைகளையெல்லாம் இவ்வுத்த குணகூறியது, முன்றியே இவற்றால உண்டாகும் இன்பம் திவ்யதில்வாதென்றும் அளவுபட்ட தென்றும் என்னிதென்கையாலும், இவற்றால் அறியப்படும் பரமாத்மாவிற்குள்ள பெருமையின் மிகுதியாலும், பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக உரைப்பதனாலும், அப் பெருமானிடத்தில் பக்தியை உண்டாக்குவதனாலும், உண்டான பக்தியை மேம்படுத்தும் வளரச் செய்வதனாலும், இவற்றால் அறிவிக்கப்படுகிற விஷயங்களுக்கு எம்மக்குத் வேதங்களைப் பலவிடங்களில் மனக்கூறியாகக் காட்டுவதனாலும், பரமாத்மாவைத் தூதகாரணவென்று கூறுவதனாலும், ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தினால் மேலாகுமுடியாதிரதென்கையாலும், புருஷாத்தத்தைத் தெரிவிக்கும் எல்லா தூதகளைக் காட்டிலும் இந்த நிலைய பரமாத்மாவைக்குப் பரமபரமானந்தத்தை அடைக்கமுடியாதபடி, மிக வலிமைபொருத்தியதாய உண்மையை அறிவிக்கும் தூவாயிருக்கும் தன்மையை முகலித்து, வேதமார்க்கத்தை ஆராய்ந்ததாயும் ஆராய்வுண்டாய வலதிலக்கனாதிய பெருமக்கள் விடைகூறினர்.

இங்க எகிராவதமும் வினையும் - ஸ்ரீமத்ராமாநுஜரின் உறுதியான சொன்னகைய நிச்சயித்துக் கூறும் பொறுப்பை ஏற்றாலில் முடிவானாவ கூறின்னனவின் சிஷ்யராதிய வடக்குத் திருவீசிப்பிள்ளை அருளிய ஈடுமுபபத்தாநாயிரப்படிமென்றான் சிஷ்யாயமொழி வயாக்யானத்தில் மஹாப்ரவேசத்தில் (= பெரிய முன்னுரைவில்) இத் திவ்யபரபந்தங்களின் பெருமையை நினைவாட்டும் பகுதியில் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இவ்வெழை முகப்பத்து தான்காத் திருவாய் மொழியான அருளிளைய மடநானறவின் அவநாரிகையிலும், முடிவவத்தில் அறிவில் சிஷியோனொருவன் - இந்தத் திருவாய் மொழி - வயாக்யமுண்டய பெரியோர்கள் கைக் கொண்டிருப்பதனால் பரம்பொருளை இன்னதென்று அறுதியிடும் தூவாயிருக்குமென்று நினைத்து இதைக் கற்பனாய் இந்த அருஞ்சிறைய

மட நானரபென்னும் முதற்பாகாததைக் கற்கும்போது ஆழ்வா
ராகிய நாயகிக்கு புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமத் நாராயணனிடத்
தில் உள்ள த்ருடமான காதலென்னும் உள்ளக் கருத்தைக் கேட்
வுடன் ஐயோ இது காதலர் பேச்சாயிருக்கிறதே' என்று மாறாக
எண்ணிக் கைவிட்டானாம். 'நிதித்யாஸிதவ்ய:' (பகவான்
த்யானம் செய்பத்தக்கவன்)-என்றிது முதலிய வட்மொழிவேதத்
தினால் விதிக்கப் படுகிற பகவத்காமமென்று பாக்கியமில்லா
மையாலே அறியப்பெற்றிலன் - எனவும் அந்த ஈட்டில்
அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

இப்போது கூறிய இவ்விஷயங்களைத் திருவுள்ளத்திற்
கொண்டு ஸ்ரீவேதாந்ததேசின் தமது த்ரமிடோபநிஷத்
தாற்பர்யரத்தாவளியின் அவதாரிகையில் 'பாஷாதி' என்று
தொடங்கி ஒரு ச்லோகம் அருளியுள்ளார். 'பகவானைக் கூறுவ
தனால் தமிழ்மொழிப் பாட்டுகள் மிகவுயர்ந்தவை.
அரசனைப்போல் பகவானை உபசரிக்க வேண்டுமென்று
சாஸ்த்ரம் கூறுவதனால் அரசனைத் தமிழ்மொழியால்
துதிப்பது போல் பகவானையும் தமிழ்மொழிப்பாட்டால்
துதிக்கலாம். அத்தமிழ்மொழியோ அகஸ்தய முனிவரிடமிருந்து
தோன்றியதென்னும் காரணத்தினால் ப்ராஹ்மணாதி ஜாதி
பேதமுடைய எல்லோராலும் கற்கக் தக்கதாகப் பெரியோர்
களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. முனிவர் களைங்கள் இயற்றிய
இதிலுள்ள புராணங்கள் வேதங்களுக்கு - விவரணம் செய்த
லென்னும் எத்தக் கூரியத்தைச் செய்கின்றனவோ அந்தக்
கூரியத்தில் ஸத்த்வ குணத்திற்குப் பூர்ணாச்ரயமான சடகோப
முனிவரின் வேதமாகிய திருவாய்மொழி பட்டாபிஷேகம்
செய்யப்பட்டு இதிலுள்ள புராணங்களை விட) மேம்பட்டு
விளங்குகிறது என்பது அந்தச்லோகத்தின் சுருத்தாகும்.

இத்தகைய ஆசார்யச்ரேஷ்டர்களின் ஸ்ரீஸ-4த்தி
ரத்னங்களை மூலபரமானவகளுக்கே கொண்டு இவ்வ சிறிது
விரித்துரைப்போம்.

முதல் அதினரம் முற்றுப் பெற்றது

(2) வேதாந்தாசார்யர் அருளிய பரமாணங்களை விவரித்தல்

இவ்வதிகாரத்தில், வடகனையாருக்கு ஆசார்யரான வேதாந்ததேசிகர் திவ்யப்ரபத்தத்தின் பெருமைக்கு பரமாணமாக அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகள், அவர்கள் திடமாக நம்புவதன் பொருட்டுக் காட்டப்படுகின்றன.

ஸ்ரீமததிகமாத்மகுரு இயற்றிய பாதுகாஸ்தனஸரத்தில் ப்ரஸ்தாவபத்ததியில், வர்ணஸ் தோமை: 'என்று தொடங்கும் மூன்றாம் ச்லோகத்தின் இரண்டாமடி 'ஆம்தாயாதாம் ப்ரக்ருதி மபராம் ஸம்ஹிதாம் த்ருஷ்டவந்தம்' என்பது இவ்வடி வடகனையாஸரச் சோந்த ஸ்ரீமான் சுபண்ணி பாரத்வாஜ ஸ்ரீவிவாஸாசார்யரால் "ஆம்தாயாதாம் = வேதங்களுடைய, அபராம் ப்ரக்ருதிம் = மற்றொரு பிரிவாகிய ஸம்ஹிதாம் = தமிழ் வேத வாக்யத்தொகுதியை, த்ருஷ்டவந்தம் = கண்ட ஆழ்வாரை, விச்வாமிதராதி முனிவர்கள் (நித்யமான) காயத்ரி முதலிய மந்த ரவகளை இறைவன்குளால் கண்டது போலவே ஆழ்வாரும் (நித்யமான்) திருவாய்மொழியை எம்பெருமானாவ அருளப் பெற்றுத் தமது அகக்கண்ணால் கண்டு வெளிப்படுத்தியது மட்டுமென்பதே புதிதாகத் தாமியற்றினமை இன்னவ." என்று வயாக்யானம் செய்யப்பட்டது.

இவ்விதமாகவே ஸமாக்கியபத்ததியிலுத்ரமிடோப நிஷத் நிவேச சூத்யாதபி வகத்மீரமணாய, ரோசலிஷ்யத்' என்னும் இருபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில்த்ரமிடோபநிஷத்' என்பதற்கு தமிழ்மொழியாலமைத்ததாய ரஹஸ்யார்த்தங்களை வெளி யிடும் வேதாந்தத்தில் என்று வயாக்யானம் அவரால் செய்யப்பட்டது.

அதுதன்விஸேயே இருபத்மொன்பதாவதான
விந்த்யஸ்தம்பாதவிஹதாதேர் விஷ்வகாசாத்த ஸித்தோர்
ரூபீஸூக்தோ ரஸூர கபனக்ராஸிந ஸகலர பாஷா, நித்யம்

ஜாதா உரிபுத்தோர் நிஷ்பதந்தீ முகாத் தே ப்ராசீநாதாம்
 ச்ருதிபரிஷதாம் பாதுகே பூர்வகஸ்யா" என்றிந்த ச்லோகம்
 பெயரொற்றுமையினாலே பாதுகையும் ஆழ்வாருக்கும்
 ஒற்றுமை நயத்தை உறுதியாகக் கொண்டு உறுதிநாயி" என்று
 அவதாரிகையிட்டு "நித்யம் ஜாதா - அநாதியாகவே உள்ளது
 இப்போது ஆழ்வார் திருவாக்கிலிவறும் உண்பானாதன்று
 என்று கருத்து. ஸ்வாவரம் - தன்விச்சையினால் வெளிவந்த
 பாஷா - தமிழ் மொழி; தமிழ்ப்பாஷையானது முதலில்
 அகாலதீயமுனிவரால் காணப்பட்டதென்று ப்ராஸித்தியுள்ளது.
 வகுளாபரணமுதியாக அவதரித்த உணது (பாதுகையினது)
 திருமுக மண்டலத்தினின்றும் வெளிப்படக் கொண்டே,
 பலதொகுதியாகவுள்ள பழைய எம்ப்ஸ்க்ரூத வேதங்களுக்கும்
 முன்பு எண்ணத்தக்கதாக ஆயிற்று எலியோராலும்
 ஒத்தத்தக்கதாகையாலும், பகவதஸங்குபத்தை மறநொவ்றின்
 மூலமாக வல்லாமல் 'தானே வெளிப்படையாகக்
 காட்டவல்லதாகையாலும், வடமொழி வேதங்களைவிட மிக
 வயாந்ததாக ஆயிற்றென்பது முடிந்த கருத்து. அதவால்தான்,
 திருவிதிப்புறப்பாடு முதலியவற்றிய பகவானுக்கு முன்பு
 திவ்யபரபத்தம் முதப்படுகிறதென்பதும் அறிப்பப்படுகிறது என்று
 ஸபஷ்டமாக வயாக்யாநிக்கப்பட்டது.

இந்த ச்லோகத்தில் ஜாதா என்று திருவாயமொழிக்குப்
 பிறப்புள்ளமை சொல்லப்படுகையால் அதற்கு நித்யத்வம்
 எங்கென ஸித்திக்கும் என்றால், "ஞானஸாயாநி ஜஜ்ஞிரே.
 சகத்தாம்ஸீ ஜஜ்ஞிரே தஸ்யாத். ஐஜ = தஸ்யாதஜாயத்"
 என்றவிடத்தில் ஞானி வேதங்களுக்கும், ஜஜ்ஞிரே = பிறந்தன,
 அஜாயத-பிறந்தது என்று பிறப்புள்ளமை சொல்லப்படுதலால்
 அவற்றுக்கும் அறித்கத்தம் கொள்ளவேண்டி வரும். அது நமது
 கொள்ளைக்கு முரணானுமல்லவா? ஆவாய இவ்விரண்டி
 டல்களிலும் எப்படி விடையளிப்பதென்னில், ஜாதா ஜஜ்ஞிரே
 அஜாயத என்ற சொற்களெல்லாம் ஜநீ என்றது துலிவிடியாகப்
 பிறந்தனவானாகையாலும் அதற்கு பராதுப்யமாமதே என்றுதான்
 அதாவது வெளிப்படுதலே பொருளாகையாலும், நித்யமான
 ஞானிவேதங்கள் பரமபுருஷனான நாராயணனிடமிருந்து
 வெளிப்பட்டன, நித்யமான திருவாயமொழி ஆழ்வாரி

பயிஞ்சுத்து வெளிப்பட்டது என்பதே கருத்தாகக் கொள்ள வேண்டியிருத்தலால் குறையேதுயில்லை என்பதே அதற்குச் கருக்கமான விடையெனக் கருளதரத்தூய்மையும் ஸம்ஹிதாம் யாம் அடங்கிய (= ஹேபாதுனையே, ஆழ்வாராக அவதரித்த நீ எந்த (தராவிடவேது) ஸம்ஹிதையைக் கண்டாயோ) என்ற ச்லோகமும் இங்கு நினைக்கக் தக்கது இவைமுதலிய பாதுகாஸஹஸரச்லோகங்கள் ப்ரமாணங்களாகச் சொல்லத் தக்கன பல உள்ளன விரிப்பில் பெருகுமென்றஞ்சி அவை இங்கு எழுதப்படவில்லை

இந்த வேதாந்ததேசிகராலேயே அருளிச்செய்யப்பட்ட திவ்ய பரபத்தவைபவம் என்னும் சிறியதொரு நூலில் (ஒளபபுத்தகத்தில்) பதினமூன்றாம் பக்கத்தில் ஸ்ரீபாஞ்சராத் ரத்தைச் சேர்ந்த அநிருத்தஸம்ஹிதாவசனமும் பரமேச்வர ஸம்ஹிதாவசனமும் பதினைத்தாம் பக்கத்தில் ஸதத்துளர தீல்பஸம்வாத மாயணமத்த ப்ரம்ஹாண்டபுராண வசனமும் ப்ரமாணமாக எடுத்துள்ளப்பட்டுள்ளன

ஸ்வசாகாத்ராலிடாம் காயெளவிச்சிதியே தே ந்ரி பூருஷம், யஸ்ய தஸ்ய ந வாய்யம் ஸ்யாத் தெனரி ப்ராஹ் மணயாரிதி ச்ருதி த்ராலிடாம்தாயஸம்ஹிதா ந்யேதவ்யா வைஷ்ணவ : ச்ருதி, நிஷ்ப்பலாதேதரநிதா ஸா விப்ரணவ மத்தரவத் என்ற அநிருத்தஸம்ஹிதா ச்லோகங்களுக்கு எவனுக்கு மூன்று தலைமுறையாக, தன் சாகையான வேதபாகத்தின் அத்யயனமும் தமிழ்வேதமான திவ்யப்ரபந்தத்தின் அத்யய னமும் விட்டுப்போயினவோ அவனுக்கு வரும் தெனர்ப்ராஹ் மணயம் ப்ராஹ்மணத் தன்மைக்கு ஏற்பட்ட நோஷம்) எந்த ப்ராயச்சித்தத்தினாலும் போக்திக் கொள்ள முடியாததென்று ச்ருதி சொல்லுகிறது. வைஷ்ணவர்களாலே தமிழ்வேதத்தோடு கூடிய ஸம்ஸ்க்ருதவேதம் ஒதப்படவேண்டும். தமிழ் வேதமின்றி ஒதப்படும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதம் ப்ரணவமில்லாமல் சொல்லப் படும் மத்தரம் போல் பயனற்றதாகிவிடும் என்பது கருத்து.

“ப்ராஹ்மண கூதரியோ வைச்ய குத்ரோவா அந்யோ அதஸ்யார அதீத்தராலிடாம்தாய பூஜ்யோ நித்யம் முமு கஸு” என்ற பாரமேச்வர ஸம்ஹிதா ச்லோகத்திற்கு ப்ராஹ்

மணன் கூத்தியன் வைச்யன் குதரன் இவர்களில் யாராயி
ருந்தாலும், மற்றும் வேதுவேறான இரண்டு ஜாதியினருக்குப்
பிறந்த ஸங்கர (கலப்பு) ஜாதி மனிதனாயிருந்தாலும் தமிழ்
வேதத்தை ஒதினானாகில அவன் - மோக்ஷமடைய விரும்பி
அதற்குரிய பக்தி ப்ரபத்திகளில் ஒன்றை அநுஷ்டித்தபெரியோர்
களாவே எப்போதும் பூஜிக்கத்தக்கவனாவான் என்பது கருத்து.

ஸர்வேத்ரலிட வேதஸ்யாத்யயநார்த்தபரா - பரம்
ஸ்வம் ஸகம் பதமநுப்ராப்தா இதி பரஹ்மவிதோ விது: அதித்
த்ராவிடாம் நாயாம் ஸ்துரியம் ப்ரஹ்மவிதம்நரம்! ஆரோப்ய
தேளவா நிர்ணீதம் துஸாயாமதிகா வதா. இத்யதேனா. ச முநிபி
ருச்யதே ஸக்லச்சுதேன வயமகர மஹாராஜ ஸமதாம் நிர்ணயா
மஹே தஸ்மாதத்யயனம் கார்யம் த்ராவிடாம் நாயஸந்ததே
மோக்ஷார்த்திதா திலீபேதக்ர இக்ஷ்வாகு குலந்ததவ என்சிற
ஸந்த்குமார திலீபஸம்வாத ருபமான ப்ரஹ்மானந்த
புராணாச்லோகங்களுக்கு த்ராவிடவேதாத்யயனத்தையே செவவ
மாகக் கொண்ட பெரியோர்கள் அனைவரும் நாம் நாம் உகந்த
உயர்ந்த ஸநானத்தை அடைந்தார்கள் என்று ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள்
கருதுகின்றார்கள் தமிழ்வேதமொதிய ஒரு பெண்பிள்ளை
ஸய்யும் வடமொழி வேதப்பொருளையறிந்து ப்ரஹ்மஜ்ஞா
னத்தைப் பெற்ற ஒரு ஆண்பிள்ளையையும் தேவர்கள் ஓ நராசில்
வைத்து நிறுத்து தமிழ் வேதமொதிய பெண்ணே சிறந்தவ
ளென்று அறுதியிட்டார்களென்று எல்லா சூத்ரிகளிலும்
முனிவர்கள் அனைவராலும் கூறப்படுகிறது. ஹேலிவீப மஹா
ராஜனே! இருவரும் ஸமானமானவர்களென்று நாம் திசையிக்கி
றோம். இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கு இன்பமுட்டும் திலீப மஹா
ராஜனே, ஆகையால் மோக்ஷத்தை விரும்புமவன் திலயப்ரபத்
தங்களெல்லாவற்றையும் ஒரேயே தீரவேண்டும் என்பது கருத்து.

இங்குச் சற்று ஆராய்வோம். ஸம்ஸ்கிருத
வேதத்தைவிட த்ராவிடவேதத்திற்கு உயர்த்தியைத் தெரிவிப்
பதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டது இந்த ஸந்த்குமார திலீப
ஸம்வாதச்லோகம். ஸந்த்குமாரனது வாக்கியத்தை ஆராய்ந்
தாலோ, இரண்டிற்கும் ஒப்புமையே வயத்துமாகிறது. உயர்த்தி
யன்று. ஆகையால் இது எப்படிச் சேரும் என்று கேட்டால்,

உண்மைதான். பதிலளிக்கிறேன்' கேள்வியை எந்தக் குமாரர்
 எம்ஸ்க்குத் வேதங்களைக் காட்டி. ஆம் த்ராலிட வேதம் உயர்ந்த
 தென்பது எல்லா ச்ருதிகளாலும் எல்லா முனிவர்களாலும்
 வெளிப் பண்டயாகக் கூறப்படுகிறது. யாமோவெனில்
 ஒப்புமையே உள்ளதென்று கருதுகிறோம் என்று சொல்லு
 கிறார் இது ஆச்சரியம். பரபலபரமாமணவதனாகிய ச்ருதிகளின்
 வசனங்களும் அத்தனை முனிவர்களின் வசனங்களும் நமமாவ
 . ஆதரிக்கத்தக்கவையா? அவை கருத்தாக எந்தக் குமாரராகிய ஒரே
 ஒருவர் உ. ஆம் வசனம் ஆதரிக்கத்தக்கது என்பதை நீங்களே
 ஆராய்ந்து முடிவு செய்யுங்கள்

மற்றொரு பெருமையான த்ராலிட வேதத்துக்கு உள்ளது.
 தீழ்க்காட்டிய எந்தக் குமார வசனத்தில் 'அந்த த்ராலிடாம்
 நாமம் எந்திரம் பரஹ்மணிதம் நம' என்ற விடத்தில் பெண்
 பிள்ளை த்ராலிட வேதத்தை முடிவாக்கி ரமே ஒதியவனாகவும்
 அன்பினை 'பரஹ்மணித' என்று பரஹ்மணிய அந்தத்
 தோடு காட்டிய எம்ஸ்க்குத் வேதத்தை. அறிந்தவனாகவும் அறிவிக்
 கப்பட்டுள்ளவர் துரித் வேதத்தை மட்டும் அத்தயனம்
 செய்ததற்கு அத்தனைப் பெருமையை உண்டாக்குந்தன்மை
 தோல்வியாகிறது அத்தரிந்வேதத்தை அத்தத்தோடு செய்யும்
 அத்தயனம் எத்தனைப் பெருமையை உண்டாக்குமென்பதைத்
 தனிப்பட்டு சொல்ல வேண்டியதில்லை. உத்தோவோசோ
 நிவாத்தந்தே அபராபா மதாபாஸஹ்' என்கிறபடியே அந்தத்
 'தோடு துரிந்வேதமோதுவதன் பெருமை வேத புருஷனுடைய
 பண்பை - கரும வாக்குமகம் காட்டாததேயாகும். போதும்
 இப்போது இவ்வளவு.

தேவன் அருளிய அந்நூலினேயே. ருதாதீந்
 தேவனாத்ராயாம்தகதினாதிஷ - வைகரமாத் திட்ட த்ராகேஷ -
 பாக் மந்திரதீரகமா சபாதுஷ் புரதோ தேவனாத்ராயம்
 த்ராலிட ச்ருதிவசனமாய் துத்தயாவனோ ஹர்ஷாத் திட்டய.
 பறாய் அருத் என்ற - வசன - தேவனாமஹிதாவசனம்
 எடுத்துள்ளபடி உள்ளது பெருமானுடைய திருவிதிப் புறப்
 பாடுகளிய பெருமையைத் தவிர புறத்திலும் பின்புறத்திலும்
 இ-து நூல்களிலும் முடிவாகிய ருத்வேதம் யஜு - ர்வேதம் ஸாம

வேதம் ஆகியவற்றையும் பின்புறத்தில் (புறம்) வேதத்திற்கும் பின்னால்) ஸ்ம்ருதிகள் மற்றும் மனிதர்களியற்றிய ஸ்கிதாந்ரங்கள் ஆகியவற்றையும் பாராயணம் செய்யவேண்டும். பெருமாள் புறப்பாடுகளில் பெருமானுக்கு முன்புறத்தில் (அத்யாபசர்கள்) கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு ஸந்தோஷத்தோடு த்ராலிடச்சூதி (தமிழ்மொழி) குடமான மிகமிக உயர்ந்த ச்ருதிகளைப் பாராயணம் செய்வதென்பது என்பது இந்தச் சீலோகங்களின் கருத்து.

இங்குச் சற்று ஊக்கம் செலுத்துங்கள். பரமா. (= மிக மிக உயர்ந்தவை அதாவது இனி இதுக்கு அங்வருகு இல்லையாம்படி உயர்த்தியுண்டாவது) என்று த்ராலிடச் சூதிகளுக்கு அனாமொழி சொடுக்கதனால்தமிழ் வேதங்களுக்கு முக்கோதம முதலான அனாமொழி வேதங்களைக் காட்டிலும் அதிகமான மேன்மை அறியப்படுகிறதுல்லவா? 'அபயாநிதம் பூர்வம்' (பூதிக்கத்தகத்து உயர்ந்தது முன்பு இருக்கவேண்டும்) என்கிறபடியே, திவ்யபரபந்தம் பெருமானுக்கு முன்பு படிக்க வேண்டும் என்று அது தனக்குப் படிக்குக. தனது நிச்சயித்துக் காட்டியது ஒன்றே சிறப்பாக அதற்குள்ள உயர்த்தி 'மினெல்லையை வெளிப்படுத்துகிறது.

என்றிவை முதலிய பல ப்ரமாவைசனங்கள் அவர் தமது நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. அந்நூலின் முடிவிலும் அங்கே அருளுவது "நாஸ்க்யேவ . ஸம்ஸக்ருதாந்நாயே மஹிமயிநா த்ராலிடச்சூதி ஸ்கிதாபீத்யபிஸ்யாந் ப்ரமாவை ஸ்வஸம்யகே என்பது 'த்ராலிட வேதத்தின் மகிமையில் ஒரு சிறு பகுதி கூட ஸம்ஸக்ருத வேதத்தில் இல்லை' என்ற இவ்விஷயமே ப்ரமாவைகளால் அறியப்படுகிறது என்பது அதன் பொருள்.

மேலும் இவ்வாசிரியர் அருளிய த்ராலிடாபநிஷத் தாத்.பர்ய ரகநாவலியின் அவதாரிசையில் முதலச் சீலோகத்தில் 'ஸாரஸ்ஸாரஸ்வதாநாம் சடஜிதுபநிஷத்' (=சடகோபருடைய திருவாய்மொழியான உபநிஷத்து ஸாரஸ்வதங்களில் (வாங்கம் யானை க்ரந்தங்களில் ஸாரமானது) என்றும், அந்நூலை முடிசூழும் ஸந்தர்ப்பத்தில் 'ஸாரம் வேதம் ஸ்வவேதே' (சட கோபர் தமது வேதமான திருவாய்மொழியில் அறியவேண்டிய

ஸாரமாவ லிஷயத்னத்) என்றும் 'இத்தமஸுத்ஸம்ப்ரதாயக்ரம்' என்றும் ச்லோகத்தில் 'ச்ராவ்யவேதாத்' (செலிக்லினிய வேதத்திலிருந்து) என்றும் திருவாய்மொழி மிகவுயர்ந்ததாக அருளிச் செய்யப்பட்டது.

இதற்கு முன் மூலபரமானங்களைச் சுருங்கக் கூறும் அதிகாரத்தில் எடுத்தாளப்பட்ட "பாஷாத் தி ப்ரதஸ்தா" என்ற ச்லோகத்தில் 'யத்தத் சுருத்யம் ச்ருதீநாம்' என்றதனால் இந் துறாஸாரமானங்களை எப்படி வேதத்திற்கு விவரணமோ அப் படியே திருவாய்மொழியும் விவரணமென்று கூறப்பட்ட வேதவதி வேதமாகவும் உபநிஷத்துகளும் கூறப்படவில்லையெ ள்ளது (சேட்கலேஷாடா. "ஆதெள சாரிகசார்த்தக்ரமபிறா விசதாந் மிமசதிர்வக்தி ஸாக்ஷா, ஸங்கேஷபோ.2 ஸௌஸிபாகம் பாக்யாதிக்ருதாம் சாக்ருபாபோபபத்தம்" என்று தொடங்கும் ச்லோகத்திலே (இக் திருவாய்மொழியின் முதலில்) இந்நுபத்திஷாஸூபாட்டுக்கள் ப்ரஹ்ம ஸத்ததாரத்தின் அர்த்தங் களைய் முறையே விவரிக்கின்றன இப்பாட்டுக்களா இந்நுபத்திஷாஸூ சாஸகங்களாகப் படிச்சபபடுகிற முக்குச்சுரு னா. 41 வரைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன இரிலுள்ள ஆயிரம் பாட்டுக்கள் கீதத்தோடு கூடிய ஸாய்வேதத்தின் பூர்ணமான ஆயிரம் சாஸகங்களையும் அநுஸரிக்கின்றன இதில் அடங்கி யுள்ள - "அர்த்தத்தோடு கூடிய தசகங்களாலே தூறு திருவாய் மொழிகளால் நூற்றொருசாஸகளைக் கொண்ட யஜுர் வேதமும் கூட்டப்படுகிறது. சாந்திரஸத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்டு இப்பிரபந்தத்தில் அதுக்கு உபயோகமாக மிற்றுள்ள எட்டுரஸங்களும் தென்படுவதனால் எட்டுசாஸகங்களையுடைய அநாவணவேதமும் தோன்றுகிறது. (ஆகையால் இது ஸாய்வேதத்தையும் தன்னிடம் ஒருசேரக் கொண்ட தென்றபடி) வேதத்தையும் அறியப்படுவதனாலென்க 'வேதாத் ஆகஸத்ய பாஷாவபுஷ உததாத்' (தமிழ்மொழிவடிவமான வேதங்களை வெளியே கொண்டு வந்தார்) என்று அதிலேயே உள்ள இந்த ச்லோகமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

ஸாஸகஸையார் நித்யமாக அனுஸந்திக்கத்தக்க தேசிக ப்ரபந்தங்களிலும் அவரருவிய ரஹஸ்யக்ரந்தங்களிலும்

த்ரமிடோபநிஷத் த்ரமிடோபநிஷத் என்றே திவ்யப்ரபந்தம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ரஹஸ்ய க்ரத்துமான தத்வத்ரய-களகத்தின முடிவில் 'கறந்தபாலுள் நெய்யே போல்' என்கிற த்ரமிடோபநிஷத்திலும் காணலாம்' என்றும், தேசிக ப்ரபந்தங்-களில் ஒன்றான அம்குதாஸ்வாதினியில் பாவாளரும் தமிழ் மறையின் பயனே சொண்ட' என்றும், திருவாய்மொழி த்ரமிடோபநிஷத்தாகவும் தமிழ்மறையாகவும் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளனம இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

அதிகாரஸங்க்ரஹத்தில் "செய்ய தமிழ் மானஸகள் நாம் தெளியவோதிக் தெளியாத மறையிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்னும் - "மொய்கை முனி பூதத்தார்" என்ற பாட்டின் நான்காமடியின் உட்கருத்தை ஆராய்ந்தாலோ தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழிக்கு வடமொழிவேதங்களை விட உயர்த்தி யானது விளக்கமாக அறியப்படுகிறது.

ஐயா, தம்மாழ்வார் அருளிய திருவாய்மொழிக்கு மட்டுமே உபநிஷத்தாகும் தன்மை உண்டு மறையுள்ள திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு இவ்வையென்று கூறவேண்டா முற்கூறிய மொய்கை முனி பூதத்தார்" என்ற பாட்டாலும், மேலெடுத்துக் காட்டப் புகுபிற பல ப்ரமானஸங்களாலும், மொய்கையாழ்வார் தொடக்கமான எல்லா ஆழ்வார்களுடைய திவ்யப்ரபந்தங்கள் அனைத்துக்கும் உபநிஷத்தாகும் தன்மை வித்தித்தலால் என்க. இவ்வளவு போதும். அதிகம் தேவையில்லை.

இரண்டாம் அதிகாரம் முற்றுப் பெறுதல்

(3) புராணங்களில் காண்கிற ப்ரமானங்களை விவரித்தல்

ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகருடைய ஸ்ரீஸ்க்ரிகளுக்கு புராணங்களிலுள்ள ப்ரமானங்கள் மூலமானையாவே அந்-தனைய புராணப்ரமானங்கள் சில இவ்வும் காட்டப் பெறுகின்றன

மார்க்கண்டேய புராணத்தில் - "ஏதா சவேதகாதா ச நித்யா த்ராவிடஸம்ஸிதா சலென கலென பரகாச்யந்தே க்ருபயா ஜஞாநயோகிபி த்வாபராந்தே யதா வயாஸோ வயாஸிஷ்யதி மஹாச்சுரீ. ததவந் நித்யாத்மபூகாதா: சடகோப பரீணைஷ்யதி — சாகா ஸஹஸரம் வேதாநாம் காதாநுபம் விதாஸயதி, த்ராவிட ப்ரஹ்மஸித்யா ஸா தஸ்மாஜ் ஜாதா மஹா- ஸ்ரீந் ஸம்ஸக்ருத சகுதயோ யத்வத்த்ராவிடச்சுதயஸ்ததா நித்யா " என்ற வசனங்கள் காணலின்றன இவற்றிற்கு இந்த நித்யாஸம்ஸார வேத காதாநுபம் த்ராவிட வேதத்தொகுதியும் ஜனகொரு கலியுகத்திலும் ஆத்மஜஞாநமுள்ள பெரியோர் களாகக் கொளியாகுகதபாஹிவநவ வயாஸ முனிவா எப்படி துணைபாடுக முடிவிய மிகப் பெரியதாய ஒன்றாயிருந்த வேதங்களை (நூல்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் அதாவண வேதம் என்று தான்காகப்) பிரிக்கப் போகிறீரா, அப்படியே தாங்கள் நித்யமாகவுண்டான (தமிழ்ப்) பாசரங்களை சடகோப முனிவா கொளியே கொண்டு வரப்போகிறார் (ஸாம) வேதத்தின் ஆயிரம்சானைகளையும் (தமிழ்ப்) பாட்டு வாடிவாயகச் செய்யப்போகிறார் முனிவரே! அந்த க்ரா வி ப்ரஹ்மஸித்யா (-ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தை ஊட்டும் தமிழ் பாட்டுக்கள்) அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. ஸம்ஸக்ருத வேதங்கள் போலவே த்ராவிடவேதங்களும் நித்யங்கள் தான் என்பது பொருள் ஸ்ரீமந்நிசுவாநகருகு பணித்த அம்ருதாஸ்ஸா திலிபென்னும் தமிழ்ப்பிரபந்தத்திலுள்ள 'பாவளருந் தமிழ் மஹாநிற் பரீணை கொண்ட' என்ற பாட்டில் வயாக்கியானத்தில் ஸ்ரீராமகாதாசார்யர் கீழ்க்காட்டிய மார்க்கண்டேய புராண வசனங்களை பரமானாமக எடுத்தாண்டிருப்பதனால் இவை இவ்வுடச்செருகலென்று குறையகறச் சிறிதும் இடமில்லை. அவ்விடத்திலேயே "அது (திலயபரபந்தம்) நித்யமென்னை ஸர்வஸம்மதம்" என்றும் அவரால் கூறப்பட்டுள்ளது. அப்படியிருந்தும் பண்டிதோத்தமர்களான பிறர் இசைகிறார்கள்ளிலை என்பது ஆச்சர்யகரம் இது ஒரு தனிப்பட்ட கலக்கம் போலும்!

ஸகாந்தபுராணத்தைச் சேர்ந்த சம்புரஹஸ்யத்தில் இந்நூற்றாறுபத்தேழாமதவாயத்தில குமரனைக் குறித்து ருத்ரன்

'ஏவமேவ விஜாத் ஹி த்ராமிடஞ்சாபி பாவேதம் ... அகஸத்ய
 ப்ராமத்தநாதுஷ்டபரஹமததவரா இமா நாபபரம்
 சத்வதோஷோ 2 ஸதி த்ராமிடநாம் சிராமத்த யனதவ
 ஸாம்ஸ்க்ருத் பரஷா பரதததா ஸவர்க்கத்யாபித் பராக்ருத்
 த்ராமிட சாபி தனதவ ஸவாககத்யாபிதே அநோந்யா கத்யா
 பரஷா ஆநதர காணாடகேதஜா அநாந்ஷ்வாத பபரமச
 இதி சாஸதரவிதாம் மதம் தஸயாத் பரஷாந்ருதீயாவஸாம் காவ
 யாதாம் தோஷக்ரததம் பராக்ருதாத் த்ராமிட பச்சாபி விபிரத
 விஷயம் பதேத் ச்ருதௌ து ஸம்ஸ்க்ருதௌ இத் தீவததரீ யத வச
 ததநாஸஸ சாய்ஸியவ ழிஷதேத தாஸ்பப யதீதா என்று
 உபதேசித்ததாக உள்ளது இதன் பொருள் "இயதஸாம் தரிந்
 மொழிஸ்யநம் ஆரியதய வயா இந்ருபிரமொழிஸ்யவது
 அகஸதயநஸ்ய ஸேஷஞ்சேஷாத மலிபுதக பரஹமவிஸால்
 சொடுக்கப்பட்ட லாதஸதப பெறுள்ளது ஆஸதயால் தரிந்
 மொழிக்கு 'இது சினதந்து தெ டுபதிபான பாஸத' என்று
 குறையிலலை எவ்வளவு ஸமஸ்க்ருதயானை தன்னைப்
 பேசினானாகது ஸவாகம் அஸது யோகததததத் தர வச
 லதேதா, அயவஸமே பராக்ருத பாஸதமம் தரிந்மொழிஸ்யந்
 தமஸம் உச்சரித்தவனுக்கு அவர்ஸதத் தரவஸவன ஆஸதயால்
 இவைகளிர மற்றுள்ள தெஷ்வத காவடகேதகரவிஜாண்ட ரன
 பாஸதகரீன, குறிஸமபநதரிலஸயஸயால் அபபரமசுதன
 சினதந்து தெ டுபதிபான பாஸதயன என்று கூறும் குற
 முண்டயன என்பது சாஸதாமரிததவா இசைந்ததெவாஸ்துதத
 ஆஸதயால் ஸமஸ்க்ருத மொழிந்த மறப பாஸதகரீனரான
 காவியாஸதயனப் பொதுஸாதர் கதயாகதததத பபரமசுத
 மொழிஸ்யந் தரிந்மொழிஸ்யவஸாத பிதவிஸுதௌஸவன காவி
 யாஸதௌஸயே சேதும். தோததில தாஸ்க்ருதௌ (அபபரமச
 பாஸத பேசத்தக்கதல) என்றுள்ள வாக்யம் குறிஸமபநத
 மிலஸாத பாஸதகாவியே தடுக்குமன்றி மகிஸம் பக்கரஸயா
 தரிந்மொழிஸ்யந் கததகாவயாது இந்ருதாஸ விஸாய்
 என்பதேயாகும இந்ருதஸோதகதன வஸததிரிஷ் அசரிடபப
 மஸலிகாமா கதகாவஸ்தும பரதததததில (நாடகவஸததில)
 முகலிஜுள்ள பதவஸததத சதவஸதததிலினவன

பபரமசுதன விஜாதகாவஸத கதததது
 மஹாவிஸதது உதததத கவபபசதே வஸதது விசவஸதத

தரவிடச்சூதே ஸங்கீர்த்திதாஸ்தே மத்பக்தா இதி
மத்பக்தஸகஷணம் இதி தரவிடவேதஸ்ய உத்கர்ஷ
க்யாபிதோய்யா அத ச்ருதிமபேக்யாஸ்யாயம் பரக்ருஷ்ட
தரவிடச்சூதௌ பரமாத்மாததஸ்ஸ நிஸ்ஸந்தேஹம்
பரஜாபிதே" என்று போதிக்கதாகக் கவன்கிறது. அதற்கு "யாவர்
சிவம் நமஸ்கையோடு தரவிடவேதத்திற்குப் பெருமையை
நாலு பேர் அறியச் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் என்
பக்தர்களாகச் சொல்லப்படார்கள் என்பக்தர்க
ளென்பதற்கு அடையாளமாவது தரவிடவேதத்திற்குப் பெரு
மையைப் பிரகாசப்படுத்துவதேயாகும். என்றில்லாமாகத் தமிழ்
வேதத்தின் ஸ்வபவம் என்னவா லிளம்பரப்படுத்தப்பட்டது.
அவையால பிரமண ஸமஸச்சூதவேதத்தவதிட இத்துமிழ்
வேதத்தில் நீ மிகவிக உயர்த்த ஆசானைச் செலுத்துவாயாக
இதில சிறிதும் ஸங்கீதஹபக. பகே" என்பது கூற்து.

பரஹ்மாண்டபுராணத்தில் ச்ருயதாமுச்சயித கிருசித்
ரஹஸ்யம் முநீஸக்தம் காலாக்கிரேது மச்சய்யா பூதோ
பூதகதாயக நிாதித்ர திங்க்ரினிசகவகிமஷ்யத்யஹமபீஷ்டத
நேதம் தரவிடக்யம் வேதக அக்ஷரவ்விசக்யம் கத மத்பக்த
சடகோபாக்யோ பவிஷ்யாமி மிமச்சயா தாம்ர பர்ணயுத்ர
கீட யத்ர தாதா அர்ச்சிதாஸமயஹம் தத்ரமே சடகோபஸ்ய
தேசே ஜந்ம பவிஷ்யதி கதா பரகாசவிஷ்யாமி பரமர்
தரவிடச்சூத் " என்று மஹாலிஷஹ ஒரு முனிவரைக் குறித்துக்
கூறியதாகத் தென்படுகிறது இதன் பொருள் முனிவர் பெரு
மானே" ஒரு ரஹஸ்யம் சொல்லுகிறேன் கேளும். மேலொரு
காலத்தில் என்னுடைய படுக்கையாள் அரவாசன் உறங்காப்
புளியரசாகத் தோன்றப் போகிறான் எல்லோருடைய
விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் இவ்வபையுடைய நானும்
என்னுடைய ஸங்கல்பத்தால், வேதங்களைத் தமிழுருவில்
கொண்டு வருவதற்காக, முதல் மூன்று வருஷங்கடையன்றி
நாஸ்தாம் வருஷத்தை அடைந்தவனாய்க் கொண்டு
சடகோபனென்னும் பெயர் பெறல் என்னுடைய பகதனாகத்
தோன்றப் போகிறேன் தாம்ரபரணி கீழின் எந்த வட களையில்
நான் முன்பொருநகால் தான்முன்கால் அர்ச்சிக்கப்பட்டுனோ
அவவிடத்தில சடகோபனென்னும் பெயருடைய எனது

அவதாரம் உண்டாகப்போகிறது அப்போது மிகுந்த உயர்த்த
தரமில். வேதங்கள் வெளியிடப் போகிறேன் - என்பதாகும்.

அப்புராணத்திலேயே "தருமாத் ஸ புருஷேரேஷ்ட-
பகதாதாம் அமருதோபமாம் பரகாசயிஷயதி பராம் த்ராயிடம்
பரஹ்மஸம்ஹிதாம்" (ஆனாயாவ அந்தப்புருஷேரேஷ்டரான
சடகோபா பக்துச்சுருககு அமருதம் போனபதான த்ராயிட
வேதத்தை வெளிப்படுத்துப்போகிறார்) என்றும் உள்ளது.

பரிஷயத்புராணத்தில் - "த்ராயிடாம்நாயாநிரதூர்யோ
நிந்ததி ஸ - துர்யதி ப்ரஹ்மபாளையபர்யக்ஷம் சும்பீபாகே ஸ
பச்சிகே ஸவமாதர் வயாநிச ரோககௌயோ தோஷ-
பரிசுத்திக ஸதோஷோ த்ராயிடாயநாய தூஷணே பிபீஷக்
த்யூஷம்" (சுமீர்வேதத்தில் பற்றுமிக்க ஒருவனை மிக மதிக்கடன்
யாவ்னொருவன் நிக்குளை செய்கிறானோ அவன் பிராநிதவன்
மரணமடைபும வனையில் (பலவாயிரக்கணக்கான
சதுப்புலங்கள் வனையில்) சும்பீபாகம், என்னும் நரத்தில்
(குளை போல எரிக்கப்படும் கரகத்தில்) வாட்டப்படுவான்
ஒருவன் தனது தூயின் நடவடிக் கேட்டவனென்னெனல்
அன்னுக்கு உண்டாகும் குற்றம் அல்லது தண்டனை
சுமீர்வேதத்தை நிந்திப்பவனுக்கும் உண்டாவது நிச்சயம்
என்பது சாண்டிலயரின் வாரதந்தையாகக் கூறியிருந்து.

ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் "ஊயது ஸாமாய்யபாவேந
த்ராயிடாயநாயமுதகமம் மக்யகீத கலாநிகாமஸ ஸ ரௌரவம்
நாகாய வ்ரஜேஷ்" (எவ்வொருவன் உத்யமாயவ சுமீர்வேதத்தை
ஒரு சாகுயானவனான வாட்டாக நிபணர் நிறுனோ, அவன்
பாவோடுகணக்கான பரஹ்மசுலபங்கள் ரௌரவம் என்னும்
பிபீஷகோதாயாகத்தை அடைவாகவ வன்) என்று உள்ளது.

புரமேசுவரஸம்ஹிதையில் த்ராயிட சுருதிஸந்தோஷேந
- சுமீர்வேதஸதி மே நதாவத் மஹாஸகந்தம்மாமபயாஸ்தீதி
1. 2. 4. 5. த்ராயிட சுருதிகளின் தொகுதியில் எவ்வுக்கு எவ்வளவு
2. 3. உள்ளதோ அவ்வளவு அன்பு மஹாஸகந்தியின்
புத்தகம் இவ்வளவுபலமாக தெரிந்துகொள்ளுங்கள்
என்பது 1. 2. 3. 4. 5. சுமீர்வேதக் காவனியிருந்து.

இத்தகைய பல ப்ரமானரத்னங்கள் புராணங்களிலும் பாஞ்சராத்ராகம் ஸமஸ்திதகளிலும் காணப்படுகின்றன குருகா மாஹாத்மயத்திலேவென்றால் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. லோகோபகாரத்தின பொருட்டு, புராணங்களிலும் ஸமஸ்திதகளிலுமுள்ள ப்ரமானங்கள் தனியாக எடுக்கப்பட்டு "தராஸிடாம்நாய ப்ரமானஸங்க்ரஹ" என்ற க்ரந்தத்தில் அச்சிடப்பட்டுள்ளன எதிர்வாதம் செய்பவர்கள் இரண்டு கண்களையும திறந்து அதில் காண்க. போதும் இவ்வளவு.

மூன்றாம் அதிகாரம் முற்றுப் பெற்றது.

(4) ஆழ்வாருடைய கண்டோக்தமான ஸ்ரீஸுக்திகளை விவரித்தல்

ஆழ்வார்களில் தலைவராகிய சடகோபமுனியினுடைய தும்மாழ்வாருடைய சில முக்கியமான ஸ்ரீஸுக்திகள் இவ்ருக் காட்டப்படுகின்றன

திருவாய்மொழி 6.8.11ல் "தோற்றங்கள் ஆயிரத்துள்" என்று ஆழ்வாரால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை "பகவதவதாரம்போலே ஆவிரப்பலித்தன" (பகவான் அவதரித்தாப்போலே திருவாய் மொழியாயிரம் பாட்டுக்களுந் அவதரித்தன) "மத்த்ரங்களை குறிதன் சாதுறாம்போலே" (நித்யமான வேதமத்த்ரங்களை மதராஸிகள் தாமது அகக் கண்ணால் கண்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன, நித்யமான திருவாய்மொழிப் பாட்டுக்களும் மகலாஸருளாலே ஆழ்வாருடைய அகக் கண்களூக்கிவக்காலி அலாது திருவாக்கிலின்றும் தோன்றின என்று 11) என்றும்,

வாதிதேவரி அழரியாணவான ஜீயிராவெள்ளில் - "பகவதாவிர்ப்பாவம் போலே வேதாவிர்ப்பாவருபமான ஆயிரம்" (பரமபதநாதன் ராமநுஷ்ணாதிகளாக அவதரித்தாப்போலே, (அவைவத் துதிக்கும்) வேதமும் திருவாய்மொழியாக அவதரித்தது) என்று வயாக்காரரும் சொசுருவினர். பெரியவாச்சான்பிள்ளையில் வியாக்கியா

னத்தில் மற்றும் சில விசேஷங்கள் அருளிச் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன. அவை அவ்விடத்திலே காணத்தக்கன

இங்ஙனமே திருவாய்மொழி 10-9-11ல்

'சொற்சந்தையகளாயிரம்' எனதுருளிச் செய்கிறார் ஆழ்வார். இங்கும வ்யாக்யானம் செய்த ஆசார்யசரேஷ்டபர்களாலே ஸ்பஷ்டமாக வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. 'சோர்விலந்தாதி', 'கேடவாயிரம்', 'அழிவிலவாயிரம்', 'தெளிவுற்றவாயிரம்', 'தீர்த்தங்களாயிரம்', 'கீதிலந்தாதி', 'பாலோடமுதன்னவாயிரம்', 'ஏன்குமபெரும புகழாயிரம், வழுவிவாத ஓணதமிழ், 'தூயவாயிரம்', 'முந்தையாயிரம்', 'செய்கோலத்தாயிரம்', 'பொய்யில் பாடலாயிரம்', என்பது காண்க

இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளாலே திவ்யாபாயந்தத்திறகு குற்றரினம் அழிவினம், தூயவாயிரம்குத்தன்னம், இவியாதாந்தன்னம், தன்னவாயிரத்த தன்னம், வேதவாயிரத்தன்னம், மேன்மை, யாராலும் இயலாப்படாத தன்னம், முதுவிரை தெளிவுபடுத்தப்பெற்றன

ஆனால் 'சு. கோபன் சொன்ன', 'சொல்லப்பட்டவாயிரம்', பன்னவிய தரிழமாலை' என்று அருளியவை எங்ஙனே பொருத்தம்? என்று கேட்பால், 'சொல்லப்பட்ட என்ற விதில கர்த்தருதவம், வாயுதி - அகந்த ஸ்வயம்பூ படைத்தான் என்றது போலே (16 கு) 'சொல்லப்பட்ட' (திரு 8.10 11) என்று இந்த சொல்லில் ஆழ்வாருக்குத் தோன்றுகிற கர்த்தருதவமானது திருவாய் மொழியை இயற்றினாரென்ற தன்மையானது. 'அநாதிரிதநா ஹயேஷா வாக்ஸ்யஸ்தா ஸயம்புஷா' (பிறப்பும் அழிவு மில்லாத இந்த வேதவாக்கானது பிரமணரால் படைக்கப்பட்டது) என்ற மனூஸம்சுநிச்சேனாகம் (1-21) நித்யமான வேதத்தை, பிரமண படைத்ததாகச் சொன்னாப்போலே வெளிப்படுத்தின தன்னாயியவன்றி இயற்றிய தன்மையன்று பிரமண நித்யமான வேதவாயிரம் படைத்தாலே என்பதற்கு, பிரமண கண்ணு வெளிப்படுத்தினா னென்று பொருள் கொண்டிருப்பதுபோல், ஆழ்வாய் சொல்லப்பட்ட என்பதற்கும் ஆழ்வாய் கண்ணு வெளிப்படுத்திய என்றே பொருள் கொண்டமையால் பொருத்தமானவையே துரிலை.

(2) "இவ்வரம்பு முனிமுனிசுவியென்னும்" (17கு) .! நாள்கு வேதங்களுளயும் கண்டு வெளிப்படுகதியவராய புரா னங்கள் அனைத்துக்கும் காத்தாவான வேதவ்யாஸனாயும் பந்தரங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்து பிரகாசப்படுத்திய செளன காழிகளை, சாவ்வையினபிலை முனியென்றும், திணைத்து ராயவெனாவிலை முனியென்றும், இத்திரியங்களுக்கு எட்டாத விஷயங்களுளயும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கையாலே கலியென்றும் புரா னங்கள் கூறிவைத்தாப்போலே, இவ்வாழ்வானாயும், முனிம ஜ்ஞாநகீதா நாமமாழ்வாராதிய முனியை அன்போடு எண்ணுகிறோம்) என்றும், 'சடசோபமுதிம வந்தே' (சடசோப் முனியை எண்ணுகிறோம்) என்றும், ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான கவி - உலகம் படைக்க பகவானைப் பாடியகவி என்றும் முனியாகவும் முனியாகவும் கவியாகவும் முறையே மூன்று முதலிய ஆசாரங்களின் ஸ்ரீஸக்திகளிரண்டும் - ஆழ்வா நடைப் ஸ்ரீஸக்தியென்றும் சொல்லும்

(3) 'படைத்தான கலியென்றேயே இதுவும் யதா பூர்வகலியென்றே' (18கு) (உலகம் படைக்க பகவானையே கவியாக நான் ஆனைன் என்று ஆழ்வா தாமதக் கூறியுள்ள தனால் எம்பெருமான் ஸ்ரீராமசுந்தரமுனிபட்ட உலகத்தை முன்னிந்துநயிப்பே கவியென்றேயே, ஆழ்வாரான தாமதம் தாபவிடவேதத்தை முன்னிந்துநயிப்பே கற்பித்தனம் தெரிவருத லால் உலகமேயாவே திணையாகத்தான் யதாபூர்வ கல்பநமே யானையால் திணையென்பதின் ஓவென்பதென்பதென்றும் நினைக்கப்பெறும் இவ்வுக்தையொன்றி என்றிகு முன்று ஆசாரமாதா நதய ஸ்ரீஸக்திகள், மே பூர்வமே, மேளவிக்ரு விடை காணத்தக்கது

திருவாய்மொழி	எழுப்புகிற	அன்பும
திருவாய்மொழியாகிய	என்கருவியென	என்னும்
பதிக்கிறுள்ள	பத்துப்பாட்டுகளுளும்,	என்பவருமான்
திருவாய்மொழியை வெளிப்படுத்தி	கூறாமலே,	வீடுபிறனிக்
காமம் என்க	இவ்வெனிக்	திணைகளைவென்றிருக்கிறான்
ஆழ்வா	தாமே	இது கவனை அருளிச் செய்து வைத்தார்

'என்முன்கொலதும் முவுருவாய் முதலவன்' (7-9-2) /
 (சிவபுராண நான் தன்னை அனுஸரித்துக் கொள்ளக்கூக,
 எனக்கு முன்னே திருவாய்மொழியை எனக்கு சந்தாத சொன்ன
 முதலவன்) என்னும் இப்பாட்டின் திடமான கருத்தை
 ஆஸ்திகபவிகள் உலன்றிப்பார்க்க வலர்கள். அது பகவத்
 விஷயக்குக்குச் செய்ம உதவகரியமாகத் துலெக்கடும்.

நான்காம் அதிகாரம் முற்றுப் பெற்றது

(5) ஐதிஹ்யங்களை விவரித்தல்

இனி இக்கு நாடு முழுவதும் பரவித்துயான சில
 ஐதிஹ்யங்களைலே முன்பு நடந்த சரிதவகையிலே, நிலயபர
 பந்தக உதவகையிலே வேதவழும் மலமுழுவன பெருவயம்
 முதலிக்கப்படும்.

முன்பொருதால கருத்துமுலாதுவடய திருக்குமார
 ரான ஸ்ரீபரமசரபட்டர் அநேக வலபரநாயக்ரதவகையிலே
 அருகவகையிலே தயிஷயர்கருத்து அருளிச்செய்து
 கொலடிருதாய அபிபாது கிலையாபருகத்து அனுஸந்திக்
 குலாருக பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவபொருவ கிலந்தோறும்
 பரபந்த காயகியான இராமாதுச துறந்தநாயிய அதுஸந்தித்
 து கொலடி பிவகக்காக படட கிருவாளிகைக்கு வலவர்.
 அபிபாது படடர் காலகெடரஸநுபவகத்தும் விட்டுத்
 தயிஷ யருத்து வந்து நிலக வலிபயர் இவலிகுலகலே
 பிதிசினாரு வலங்கருகலேதமக்திரிமாதிய ஸ்ரீவைஷ்ணவ
 லபருக து பிவகக்காக அருகு வலவர் அபிபாது
 வல வில அருக படடர் பிவக வலிபயருக தும் சிஷயில
 வலவல சிவலிபயர் இவககம் குபபருக காலலுற்ற சில
 சிஷயலா இது என்ன பகடலாகம் / ஒருவரை விசேஷமாக
 லபருக தும் மல்குபருவரை அருளரவிபபதற்கும்
 என்ன காலகம் என்று துதாரகக கேடடனர் அதரு
 லபருக துதலா, இக்கு நான்கு ரபபோகும்
 அவலிகுலகல கலவிருகல என்று பிலலித்து விட்டு.

மறுநாள் பழையபடியே வந்த அவலிருவரில், முதலில் வேதாத்ய
யனம் செய்தவனர உளனே அழைத்துச் சென்று தேவரீர்
பரதத்வமாக யானை நிசகயித்திருக்கிறது' என்று கேட்டார்
அதற்கு அவர் வேதத்தில் ஓரிடத்தில் இதழின பரம
பொருளன்றும் மற்றொரு இடத்தில் குத்ரன் பரமபொருளென்றும்
இன்னொரு இடத்தில் பிரமன் பரம் பொருளென்றும் சொல்லப்
பட்டுள்ளது ஆகையால் இதுதான் பரம பொருளென்று
அறியப்பட்டு என்னால் எதைச் சொல்ல முடியும் என்று
வினையளித்து விட்டு பிணைபெற்றுச் சென்றார் பின்பு
இப்படியே திவ்யபரபந்துத்தாயனம் செய்தவனரையும் உள்ளே
அழைத்துக்கொண்டுபோய் தேவரீர் யானை பரமபொருளாக
அறியப்பட்டிருக்கிறது என்று முன்புபோலவே வினவினார்
அதற்கு அவர் இதழின ஆச்சரியம் தேவரீரும் இப்படி
கூட 1. குத்ரநித்த திவ்யபரபந்துத்தானில் நூரவான முய்யவே
வென்றும் நூதன் இத்தயயித்த கொள்ளைக்கொண்டயான
நூதன் 2. கதின ஆழவானகளால் அருளிச் செய்யப்பட உள்ள
ஆழவான அடியேன் நூதனநூதனானே பரமபொரு
ளென்றும், எம்பெருமானார் திருவாடகினை நமக்குத் தரு
பென்றும் அறியப்பட்டுள்ளன என்று பதிலளித்து பிணை
யைப் பெற்றுப் போனார் அதன் பின்பு பட்டம் தந்து சிஷ்யர்
களைப் பட்டத்து அருளிச்செய்தல் அதனான செய்யாததன்
அவசரக் முடியாத மனத்துநியாக் கணமாகளவனார் ஆவ
யால் வயங்குத் தைதன்களிட நூதவிட வேதத்திற்கு மிக மிக
பொருளாக உள்ளது அது நூதனமாக அறிவிக்கவேண்டியவர்கள்
திறத்தில் அதிகமான ஆதாரம் காட்டினே வேளாடும் என்று
அருளிச் செய்துரைந்த இவ்வைதினையார் அன்னவரும் இவ்வந்த
தொன்று ஆதனவஜ்யம் பணித்தருளிய கருளபததினை
என்பவரும் அடையவனத்தானரும்பத விளக்கத்திலும்
ஓரிடத்தில் இவ்வைதினையம் விவரமாக எழுதுபட்டுள்ளது

இவ்வி ஸ்தலைய ஸ்தலையரும் உவந்து முன்பு ஒரு
சமயத்தில் தேவரீர் பெருமானுடைய பரஹ்மேசுவரனாகிய
இவ்வை பரமபொருளின் தேவரீரெத்தான ராஜன் திவ்ய கத
வேளாட வயங்குத் தைதன்களிட தைதனில, நூதனவந்
வர்கள் எ, பட்டம் தை திவ்ய பரபந்துவேளாவைத் தை
கரு

சிறு ஸத்நாப்பதத்தில், சில ஷைலர்கள் வந்து பலவளதப்பட்ட
 தூய்ச்சிதவாலும் தேஹபலத்தாலும் திவ்யபரபந்த
 ஸேவைவையத் தடுக்க, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அவர்களை
 யெதிர்த்துப் போர் செய்யவல்லவையெல்லாமையால் அருளிச்
 செயல் ஸேவையிலையையெனியே பெருமாள் திரும்பித் தன் கோலி
 லுக்கு எழுத்துக்களினார் அபர்ப்பாது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இனி
 என செய்ய முடியும்' தாமே எவ்விதத்தாலும் பகைவரை
 அடக்கிவைத்தல் ஷுபகரம் எனினும் இந்நகரிலேயும் துணையால்
 நடந்து வாய்க்கியிருக்கின்றது நுழைவிட வேண்டாம்' என்று
 மிகவும் வலுத்திக் கொண்டு தமையம் அறியாமல் உறுவக
 வாயினர். மறுநாள் கொள்ள வந்தகபட்டியே பிற்பாட்டு
 லிளவல்களையிடும்படி கூற வந்திருக்கின்றது, 'கே ஸ்ரீ கிருஷ்ணாத
 பதிகம் திருமாவியை மயின்' சரத்காலம் நகரம் து. பெருமாள்
 தாமே ஸ்ரீ பரிசாகவா து. கொடுத்த இவறு ஸ்ரீமத்கேதாந்த
 தேவிகளா ஸ்ரீசக்தி' - பஞ்சமாவை மோஷன் தூய
 ஆதிவாய் மால் கொள்ளத்த, 'தேவீ திரு அனாத் துக் கொண்டு
 கொண்டு' - மூலமாக திபக்திதான் விளக்குகள் சமான்.
 மீட்டி வந்த பரவல் து. 'தாமே' என்று கிருஷ்ணர்கள்
 மீட்டி வந்தவா அபர்ப்பாபெருமாளை கொள்ளவாயின்
 நிபாண்டகங்கள் து. 'தேவீ திருநாத்திசேகரிகளா கொள்கிறதாய்.
 சிவோ பரமவாய் தசகபதவா கோயிலு' - 'தே எழுந்தருள்,
 ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் திவ்யபரபந்தகேதவையையது தொடங்கு
 மளவா. முதலான மேலா அசைவர்கள் வந்து தூய்ச்சி
 களவா சமான் திவ்யபரபந்த ஸேவைவையத் தடுக்க, பரபூத
 மன அக. 'தேவீ திருநாத்தாய்' மிகத் பெருந்தவையையோடு அவர்க
 கொழிபு கொள்கி திவ்யபரபந்தகரின் பெருமையைய நினை
 தாய். 'தேவீ திரு பர பரவாய்மதகளை கொளியிட்டு எதிர
 வாய்க் கொள்கைகளின் தொண்டைய மறுத்துருளினர்
 மட்டுமே அவர்கள் திருமயிசென்ருளினில் முன்பு போலிலே'
 'தேவீ திருவாய் அருளிச் செயல் ஸேவையோடு முடிவுற்றது.
 உ. 'தேவீ திருநாத்த சேகரிகா கூம் திருமாவியை சேர்ந்து
 'திவ்ய பரபந்த வாய்வம் எனனும் பெயர் பெற்றதோர் பெரிய
 சாக்தகத இவ் வாய்ருளின. இவ்வவதிவையத்தை ஒட்டிய
 ஸ்ரீமது 'தேவீ பெருமாவின் முனையத்திருநாளில் தூயபுல

வெதாந்ததேசிகா ஸ்ரீசடகோபன் புஷ்பமாஸை முதலியவற்றால்
விசேஷமாகத் தேவப்பெருமானால் அநுகரணிக்கப்பட்டு
வருகிறாய். என்று நீங்களே கூறுவதில்லையா?

இதுவும் இன்னொரு ஐதீஹ்யம் கேள்வி - "ந பரீதி
ரஸ்தி மம் வசுகஸிலாவிதாயாம் வசுந்தரமாம் ததா ஸகல
பூததாநஸ்மதி மஜ்ஜந்மகம் குண பரதததாந பரபந்தாந்
ஸகநீந்த்ரதய தயநகபகதஜ்ஜே யாதவ (என்னுடைய அவதாரம்
திருவிளையாடல்கள் திருக்குணங்கள் இவற்றோடு பிணிப்
புண்ட இவற்றை நவநாக விளக்குகின்ற ப்ரபந்தங்களை நூல்
களைப்பாடுவனவாயின என்பது) பழிபபந்ர பகதவிடத்தில்
எனக்கு எவ்வளவையான அன்பு உள்ளதோ அவ்விதமான
அன்பு புருஷதாரபூதையாதையாலே எல்லா பராவிரதின்
நன்வாங்கும் எல்லையான மூலகாரணமாய் என்னுடைய
மாயின் வசுதுத் சீராம பபடுகின்ற மஹாவெப்பி
யிடத்திலும் (இலலை) என்ற ஸ்ரீ பாகவதச் சேனாகத்தில் எடுக்கப்
பட்ட பரபந்த என்ற சொல் திவ்ய பரபந்தத்தையே குறிக்கின்ற
தென்று ஒரு மய்யத்தில் நம்பினான் தமது சிஷ்யரான வடக்குத்
திரு வீதிப்பிள்ளைக்கு அருளிச் செய்தார் பொதுவாக 'ப்ரபந்தம்'
என்றால் அது ஸம்ஸக்குத பரபந்தங்களை - நூல்களைக்
குறிக்காமல் தமிழ்த் திவ்யபரபந்தத்தையே குறிக்கின்றதென்பது
அது பொண்டு அறியப்படுகின்றதென்று வடக்குத் திருவீதிப்
பிள்ளை கேட்ட தருது நம்பிள்ளை கூறிய விஷய - ஸ்ரீரங்கநாதப
ரமேஸ்வரின் தியமணங்கொண்ட, கபக்தாழ்வான் குமாரராய்
ஸ்ரீபராசரர் என்னும் பெரிய பூண்ட ஸ்ரீரங்கராஜமட்டர்
அருளியதாய் இந்த ஸ்ரீபாகவதச் சேனாகதின் வயாக்யா
நரமாய அனாந்தவிதாந சீலையாகக்கொண்டு பரபந்தப்பதும்
தமிழ்த்திவ்யபரபந்தத்தையே குறிக்கின்றதென்னும் விஷயம்
அறியப்படுகின்றது அந்தச் சேனாகம் எதுவென்றால் கூறுவோம்.
ஸ்ரீரங்கத்தில் ததாமாஸதில அக்ஷரீஸோக்யமாம் நடக்கும்
போது ராஜாநிரோகிதன் முகலான அக்ஷேபிதத்தினர்
வேதவ்யாஸாகி மஹர்ஷிகளின் புராணாதிபரபந்தங்கள் பல
புத்தக, இவ்வாழ்வான்களின் தமிழ்பரபந்தங்களை இப்போது
இங்கு அதயயானம் செய்வதற்கு மூலகாரணமென்ன' என்று
ஸ்ரீபராசரப்பட்டரை ஆகேஷித்தவனாவில், அவர் 'நபரீதி

ரஸ்தி' என்று பகவான் கூறிய ஸ்ரீபாகவதச்சுலோகத்தை உபநய
ஸித்து அங்குள்ள ப்ரபந்தசப்தம் திவ்யப்ரபந்தத்தனையே குறிக
கின்றதென்று திச்சயித்து. "லித்யந்தே ஓநி பராசராதி முழியி
பரோக்தா. ப்ரபந்தா பரா பகதா ஏவ ஓநி தே ததா. 3. நிஸகலம்
த்யக்தவா. 3. ரங்கேச்வர பகதா தேவ பராங்குசாதி புருஷாந்
தத்தத் ப்ரபந்தாந ச தாந். அத்யாக்ருத்யஸ்கோபஸாலயநி யத் தத்
ஜ்ஞாபநம் தத்ப்ரியே" (பராசராதி மஹர்ஷிகளால்
பளிக்கப்பட்ட மிகவுயர்ந்தவையான இரிறுபஸ புராணாதி
ப்ரபந்தங்கள் - நூல்கள் இருக்கின்றனவல்லவா? அம்முனிவர்
பக்துக்களையல்லவா? அநாவஸிடுந்தும் ஸ்ரீரங்கநாதப்
பெருமான அம்முனிவரையும் அந்நூலகளையும் அந்நிவ விட்டு,
பராங்குசாதி (நம்மாழ்வார் முதலிய) புருஷர்களையும்
அவரவர்கள் அருளிய அத்தந்த ஸிவப்பரபந்தங்களையுமே
எப்போதும் மிகவும் ஆதரித்து செவ்விலித்துக்
கொண்டாடுகிறாரென்பது அவையுழவர்களிடத்திலும் அவை
களுடைய திவ்யபரபந்தங்களிடத்திலும் அவர் வைத்துள்ள
அன்பிற்கு அறிகுறியாகிறது என்றிருக்கலோகத்தை ஸ்ரீரங்கநாத
தில் அமுனிச் செயதார என்பதே அந்த ஐரிறுபம். இந்த
ச்சுலோகத்தில் உள்ள 'அத்யாக்ருத்ய' (மிகவும் ஆதரித்து)
என்றதனால் திவ்யபரபந்தங்கள் திறத்திலே மிகவும் உயர்ந்த
தோற்றுவரிக்கப்படுகின்றது.

இனிவெவ்வுரு புராணகதை

முன்பொருகால எவ்வெவ்வுரு காரணத்தினால்
அகஸ்தியமுனிவரால் மிகக் கோபத்தோடு சபிக்கப்பட்ட
விச்வகர்மா பெரியதோர் சனையில் அமரதிய முனிவருக்கு -

666 "அத்யபரபருதிஸோகேஷ - காரணியா தவயா கருதா வபாச -
துல்யா ஸா பாஷா பவிஷ்யதி ந ஸமசய மநிந்தக்சுருதவாக
கரணம் பவிஷ்யதயதி 7. ஓநி 3. பரதாமகாஷா விசாங்கஸோகே
யஸேச்சபாஷாதிஸு நதவம் மதயா காரணி விசாங்கஸு
சோரதே 3. பவிஷ்யதி 7. தவா ஸக்திசே மமசாமாத் 7. பரதா
மணயத் ததாஸை 7. பரா பகதா விசேஷ கோகே தர பரிபா
மகத ததா 7. பராபகதா 7. பரிபா பவிஷ்யதி 7. விசாங்கஸு
(இவற்று மத்திய கோகே ததிறுபம் முடியுள்ளது உலகமாவதில்

ப்ரஸுததே த்ராலிடே தேசே ஸ்வத்ர திவஸாம்யஹம
 ஸ்வபாஷாதிசா பாஷா த்ராலிடஸ்ய பஸிஷ்யதி சதுவேத
 த்ரோ விபர ஸாவசஸ்த்ரவிசாரத த்வயாந்தஸதகரதோ
 வானபி மக்தாராஜாந்தக கோலிதப அமோநித்வா திருணாக
 சரமோபாயவேத்யபி திவயபரபந்தஹித சேத்மக் பக்தோ ந
 பஸிஷ்யதி வேத வேதாந்த சாஸ்த்ரமாதத ஸாரஜ்யஞ்ஞயாபி
 தஸ்யஹி திவயபரபந்தஹித்யாபி தஸ்யஹி திவயபரபந்த
 ஹிதஸ்ய ஸாவஸாவதவம் ந ஸேதஸ்யதி ஜாதகாமாதி
 ஸம்ஸகாஸர பரஹமஸ்யபஞ்சாக்ரஜந்தத யதாபவதிஸோகே
 உபயித யாதவேதாத்யபிததச த்ராலிடாம்நாயபடவந ஸயஸ்
 காவர ஸேதாபி புநித ஆசாயபிஸவஸா தஸ்ய ஸைக்ஷஸத்வம்
 பஸிஷ்யதி அநித த்ராலிடவேதாந்த ரஹிதஸ்ய கதாசந நூஸ்தி
 நி ச ஸேதவம் வதஸ்யகதவம் ஸத்யம் மயோதிதம் இத்தியஸம்
 காமபிதவாபுஸ ஸாவஸாவதா பஸம் புநி அஸ்யா தேவயா
 தேவயாபி ஸாவஸாவ நாகரஸம்ஸய கதவா ஸாதிதா ச சாவோ
 சதுவஸதத மகபாஸவாத தவதவ த்ராலிட பாஷா ஸோகே
 ச்வஸத ஸம் கரிஷ்யதி தே ச்வஸத்யம் கரிஷ்யதி கருஷ்
 புர ஸோ ஸாவஸாததேவ ஸி புராவேஷவாலேஷவாபி சுவயாத
 கஸ்தா ஸா சோகம சூத பரஹமஸிதாமவர" 1 ஸத்புஷதச்
 ரேஷ்டபே, தீர செயத இநதத தவததாலும் ஸிததாத்ராத்ராலும்
 நாவ மிதவம் மரிந்சசியஸ நதேஸ் விசவகாமாவிஸ் சாபததி
 ஸால உபந்த உஸாட ஸ துஸபத்ஸதத தொஸைந்துவிருகிறேன்.
 நான் இநதத் துரிந்நாடடிவ அவதாரம் செய்யப்போகிறேன்
 அகஸால துரிந்நாழி வவெவதும் சிஷடர்கஸால்
 ஆவகிகிகபபட்டு விஸவகபபோகின்றது. இதில் ஸத்தேக
 மிஸவா என்னுடைய சங்கு சகரம முதலிய ஆயுதங்கனையும்
 சேனை 1, துலியா தொ கஸாஸ நித்யஸ ரிகனையும்
 துரிந்நாடடிவ அவதரிக்கசெய்கிறேன் துமரபாவாதிக்
 கவாபித ஸாஸ உயாதத குநதைநகில, வேததஸதத துரிநாக
 வெளிபித, துறவெவரே என பக்தவாக நான் அவதரிக்கப்
 போகிறேன் நாலும என்னுடைய அம்சமாக உஸடாமவர்
 வஞ்ஞாத ஒரு பகதுப்போ த்ராலிடோத்தயர்கஸாவ
 யதே துமரபாஸ வேதபக்தவகனானகஸதயந் திவயபவ
 த்ராலிட ஸாவஸால் உபதிதிககப் போகிறார்கள்.

[illegible]

கொள்ளைகளைய உலகில் விவரவிலையே ஸ்தாபித்து உணது
 துன்பத்தை அறவே ஒழிக்கக் கவலை. இதில் சிறிதும்
 ஸந்தேசங்கொள்ளவேண்டாம். எனது அருளாலே எண்ணம்
 காவோநீதி சபைகளைப்பலிப்புனிதமாயிற்றோ அங்ஙனமே தமிழ்
 மொழியுடைய உலகில் எல்லா மொழிகளைக் காட்டிலும்
 உயரத்தினைய அடையப்போகிறது நான் கூறிய இம்மொழி
 யானைக்கும எல்லாப் புராணங்களிலும் முன்பே காணப்பட்
 டதோவாதோ? அகஸ்திய முனிவரே ப்ரஹ்மஞ்ஞானிகளில்
 சிறந்தவரே! ஆவகையாலே சிறிதும் வருந்தாதீர் "என்றில்வாறாக
 மிகவும் பலமான வரத்தைப்பளித்து மறைந்து தனது
 ப்ரதிஜ்ஞையை திஷ்டிவரது விரும்பி நோனை முகலியாரி
 தொடக்கமான நித்யஸூரிகளை உலகின் தமிழ்ச்சிந்தையில் பல
 ஜாதிகளில் அவதரிக்கச் செய்து அவர்கள்முன்மாக நுலாயிரம்
 பாசரங்களையும் வெளியிட்டு, சிலநூல்கூறித்து அவ்வாழ்
 வாய்கலவாக் தன்னுலகம் செர்த்துக் கொண்டான் என்பது
 புராணக்கதை.

இக்கதையில, விஷ்ணு அகஸ்திய முனிவருக்கு
 எப்படிப்பட்ட வரத்தை அளித்திருக்கிறாரென்பதை ஆராய்ந்
 தால், யாருக்கும் இது அதிவாதமென்னும் எண்ணம் தலை
 தூக்காது. வரங்கொடுத்த விதமானது இவ்வலிட ப்ரபலமாகப்
 புராணங்களில் காணப்படுகிறது. இங்கு விரிப்பின் பெருகு
 மென்றஞ்சிப் பல விஷயங்கள் சுருக்கியுரைக்கப்பட்டன
 வென்று கொள்ளல வேண்டும்.

இந்தும் அதிகாரம் முற்றுப் பெற்றது

(6) ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளை விவரித்தல்

இனி மத் பஸ்தர் கன் தம் புவதற் காசு,
ஸம் மகுதயர் த் தங்களை யறித்த ஆசார் யர் களுடைய
ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்படுகின்றன

ஸ்ரீமத்தாத்முனிகள் 'பக்தாம்ருதம்' என்ற திருவாய்மொழித் தலியலில் 'ஸஹஸ்ரஸாகோபநிஷத்ஸமாகமம் துமாம்வஹம் த்ராவிட வேதஸாகரம்' [ஸர்வ வேதசாகாஸாரமான உபநிஷத்தின் திரட்சியான-த்ராவிட வேதஸமுத்ரமான திருவாய் மொழியை நான் வணங்குகிறேன்] என்றும், அலிதிதவிஷயாந்தர: என்ற கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்புத் தலியலில் 'சடாரேருபநிஷதாம் உபகாநவாத்ரபோக:' [சடபோபருடைய உபநிஷத்துக்களைக் கானம் செய்வதை மட்டுமே ஸுகாநுபவமாகக் கொண்டவர் ஸ்ரீமதுரகவிகள்] என்றருளிச் செய்தார்.

திருமனையணந்தாழ்வான் 'ஏயந்த பெருவகீர்த்தி என்ற திருவாய்மொழித்தலியலில் 'சடகோபன் செந்துமிழ்வேதம்' [ஆழ்வாருடையதாய மிகவும் ஸுலபமான த்ராவிடவேதம்] என்றுபணித்தருளினார்.

திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் நாமருளிய ஆறாயிரப்படிவயாக்யானத்தில் த்ரமிடவேதம், த்ரமிடவேதம் என்று கோடித்தடவைகள் அருளியுள்ளார்.

எம்பார் 'பொங்குபுகழ் மங்கையர்கோனித் த மறைபாயிரம்' என்று பெரிய திருமொழித்தலியலில் அனதப் புகழ்ந்தருளினார்.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் 'வான் திகழுஞ்சோலை' என்ற திருவாய்மொழித்தலியலில் 'தமிழ்மறைகளாயிரம்' என்றும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தல பூர்வசதத்தில் 'ஸவம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதஸூக்தை: பாந்தம்' ஸம்ஸ்க்ருத வேதமென்ன த்ராவிட வேதமென்ன இவற்றின் ஸூக்தங்களுடைய நற்சொற்களான ஸ்தோத்ரங்களுடைய வினங்குவிதான் ஸ்ரீரங்கநாயகம்] என்றும், ஸஹஸ்ரஸாகாம்யோபநிஷதாத் த்ராமிகம்ப்ரஜ்ஞமுகூற்றிதாய் [ஆயிரம் சாஸகளை கிளைகளை பாகரங்களை]

கொண்டதாய் திராவிட பாஷையினால் அமைந்ததாய்
 ப்ரஹ்மதயதயாபிவிக்கும் வேதத்தொகுதியைக் கொண்டார்
 நம்மாழ்வார்] என்றும் அருளிச் செய்தார்.

நஞ்சியரும் நம்பிள்ளையும் தத்தாம் அருளிய
 ஒன்பதினாயிரப்படி முப்பத்தாறாயிரப்படிகளில்
 திருவாய்மொழியை வேதமென்றும் உபநிஷத்தென்றும்
 விசேஷமாக அருளிச் செய்துள்ளனர்

பின்பழகிய பெருமாள்சீயர் தாமருளிய ஆறாயிரப்படி
 குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலுள் ஸர்வேச்வரனும் அவர்களுக்கு
 (ஆழ்வார்களுக்கு) மனாவற மதிதலமருளி அவர்கள் முகேந
 (அவர்கள் வாயிலாக) ஸர்வாதிகாரமான (எல்லோரும்
 ஒத்ததாக) திராவிட வேதகுப திவ்யப்ரபத்தங்களை
 ப்ரகாசிப்பித்தருளினான் தீவளிப்படுத்தியருளினான்]
 என்றுபணித்தருளினார் துரியணைலோகாசாரியருடைய
 ஸ்ரீஹாதரரான அழகியமணவானப் பெருமாள் தாயனார்
 ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "எவவுலகத்து எல்லெவ்வாழ் என்னையா-
 வே வேதம் பஹுவிதம், இதிலு ஸம்ஸக்குதம் திராவிடம் என்கிற
 பிரிவு குகாதிபேதம் போலே செந்நிறத்த தமிழென்னையாவே
 ஆகஸ்த்தியேழம் அநாதி வடமொழிமறை என்றது தென்மொழி
 மறைப்பா நினைத்திறே வேதசதுஷ்டயாவ்கோபாயங்கங்கள்
 பதினாறுமபோலேஇத்தாலுக்கும் இருந்ததரிற் நூறபுலவர் ப-
 ணுவலா றும் மற்ஹையென்மர் நம்மானவகளும் ஸகலவித்யாதிக
 வேதம் போலே இதுவும் திவ்யப்ரபத்தப்ரதாநம். வேதநூல்
 இருந்தரிந்நூல். ஆஜனஞ ஆணை, வசைசில-ஏதரில, கருதி-
 செவிக்கிலிய, ஒதுகியறதுணமைபொய்சிலபாடல், பன்னா-
 லிற்கும்-முந்தை அழிவிலலா என்னும் வகைணங்கள் ஒக்கும்.
 சொல்லப்பாட்ட என்றவிதில் காக்குத்வம்-ஸ்மருதி' அத்தை
 ஸகலப்படி பன்னத்துணைஹது போலே இவ்ஹையும் குறிமுவி
 கவி என்னும், படைத்தாண கவி என்ற போதே இதுவும்
 உதாபூர்வகல்புணமே" | 'ஒதுவாரோததெல்லாம்
 எவவுலகத்தெல்லெவ்வாழ்' (திருவாய் 1-1-7) என்றும், வேதம்
 ஒதுமவர்களின் வேறுபாட்டாலும் உலகங்களின் வே-
 றுபாட்டாலும் பல வகைப்படும். இத்தகைய வேதத்தில்
 ஸம்ஸக்குதவேதம் த்ராவிட வேதம் என்றும் பிரிவானது.
 ஸம்ஸ்கிருதவேதத்திலேயே குகவேதம், வஜ்-ர்வேதம்
 ஸாமவேதம் அதர்வணவேதம் என்னும் பிரிவு போலே

கொள்ளத்தக்கது. செத்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி' (திருநெ-4) தன் பொருளைத் தெளிவாகக் காட்டுதலையே இயல்வாகவுடைய தமிழ் மொழியையும் வடசொலையையும் (எம்பெருமான்) வெளிப்படுத்தி என்று தமிழையும் ஸம்ஸ்கிருதத்தையும் ஒருசேரச் சொல்லியும், ஸம்ஸ்கிருதத்திற்கு முன்பே தமிழைச் சொல்லியும் இத்தகையாலே ஸம்ஸ்கிருதம் போல் அகஸ்தியர் வெளியிட்ட தமிழ்மொழியும் அநாதியாகவே உள்ளது 'வட மொழிமறைவாணர்' (திருவாய் 8-9-8) என்று மறையென்று பொதுப்பட அருளிச் செய்யாமல் வடமொழி என்று அண்ட மொழி கொடுத்து அருளிச் செய்தது. தென் மொழிமறையும் உண்டென்று நினைத்து அதிலிருந்து வாரிதொற்றுவதற்காகவன்றோ? குகவேதம் முதலிய நான்கு வேதங்களுக்கும்-சீகராவயாகரணம், சீகந்தாஸஸு, நிருக்தம்; துயோதிஷம் கலபம் என்ற அங்கங்கள் ஆறும், மீமாம்ஸா, தியாகம், புராணம், தபம் சாஸ்திரம், ஆயர் வேதம், தநூவேதம், காந்தாலவேதம், அர்த்தசாஸதரம் என்ற உபாங்கங்கள் எட்டும் அமைந்திருப்பது போல, நமமாழ்வார் அருளிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவத்தாதி, திருவாய்மொழியாகிற இந்தான்கினுக்கும்-இருந்தமிழ் தூற்புலவரான- திருவாய்மொழிப் புலவரான திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருமொழி திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுக்கற்றிருகனக, திறியதிருடல், பெரிய திருடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என்றும் அங்கங்கள் ஆறும், பொய்கையாழ்வார் தொடக்கமாகவுள்ள மறையாழ்வார்கள் என்றும் அருளிச் செய்த சொன் மாளிகளான உபாங்கங்கள் எட்டும் அமைந்துள்ளன வேதங்கள் நான்கும், தமக்கு அங்கே உபாங்கங்களாகவுள்ள ஸகல விதையகளைவிட மேற்பட இருப்பது போலவே நமமாழ்வார் திருவாககான இந்தான்கும தமக்கு அங்கங்கள் அஷ்டம் உபாங்கங்களாகவும் உள்ள ஸகலவிதைய பாபகதங்களைவிட மேம்பட்டு விளங்குகின்றன ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தையும் தமிழ் வேதத்தையும் (1) வேத நூல், ச்ருதி, ஸம்ஸ்கிருதி மனமவாஜ்ஞானசகில நான்மறை, உடாமிருகருதி, வேத நூலோதொற்றதூண்கள், பன்னதூன் மறை, நிறகும் நான் மறை, என்றும், (2) இத்தமிழ்தூல், ஆனவையாயிரத்து ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து, செவிக்கெவிய செருசொல், பொயலில் பாடல், பூந்தையாயிரத்துள்ளிவை, அழிவில்லா-

வாயிரத்திப்பத்தும் என்றும் ஸமானமாகச் சொல்லுகையாலே
 ஒழுவனையான வக்தணங்கள் இவ்வாயிரன் ஓக்கும்
 ஸமானங்களாகும். 'சட்கோபன் சொல்லப்பட்ட ஆயிரத்துள்'
 (திருவாய் 8-10-11) என்ற விடத்தில் திருவாய் மொழியைக்
 குறித்து ஆழ்வாருக்குத் தோன்றும் கர்த்துவமானது (வினை
 முதலாகுந்தன்மைபானது) அதாதிரிதநா ஹயேஷா
 வாருத்ஸருஷ்டா (மனோபம்ருதி 1-21) என்று ஸமருதியில்
 நிதவமான வேதத்தைக்குறித்து பிரமதேவனுக்குத் தோன்றும்
 கர்த்துவம் போல வெளிப்படுத்திய தன்மையினாலும் வினை-
 முதலாகுந்தன்மைபன்று. நான்கு வேதங்களையும் கண்டு
 வெளிப்படுத்தியவராய் எல்லாப் புராணங்களையும் மீயற்றிய
 வேதவயாஸரையும் மந்த்ரங்களைக்கண்டு வெளிப்படுத்திய
 சொனகாதிகளையும் காண்கையினாலே குஷியென்றும்,
 நினைத்து ஆராய் வதனாலே முனியென்றும்,
 உலங்கடந்தவற்றையும் ஸாக்ஷாத்கரிகையாலே கவியென்றும்
 புராணங்களில் கூறியுள்ளது போலவே, அவற்றையே
 காரணமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வாரையும், குஷிம்
 து-ஷாமபேஹ (சட்கோபராகிய குஷியை அன்போடு
 வளங்கொடுப்போம்) சட்கோபமுதரீம் வந்திதே' (சட்கோபராகிய
 முனிவரை வளங்கித்துதிக்கிறேன்) என்று பட்டருடையவும்
 பிறருடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் குஷி முனியென்றும்,
 ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு' (திருவாய்
 3-9-10) என்று இவர்தமது ஸ்ரீஸூக்தியில் கவி என்றும்
 கூறியுள்ளது. 'உலகம் படைத்தான் கவியாயினேன்' [உலகம்
 படைத்த எம்பெருமானைப்போகம் கவியாக நான் ஆனேன்]
 என்று ஆழ்வார் தம்மைக் குறிப்பதனால், எம்பெருமான்
 ஸூர்யசந்திரருள்ளிட்ட உலகத்தை முன்பிருந்தபடியே
 கற்பித்தாரப்போலே, ஆழ்வாராகிய தாமதம்
 இரண்டே வேதத்தை முன்பிருந்தபடியே கற்பித்தனமெனியவ-
 ருதலால், உலகப்போலே, திவ்யபரபந்தமும் யதாபூர்வகல்பநமே
 (முன்பிருந்தபடியே வெளிப்படுத்தினமைபே) ஆகும் [திரு-
 வாய் 1-10-11] பல பல விஷயங்களை அருளிச் செய்து
 வைத்துள்ளார். ஸ்ரீஸுலேசதயாபாத்ரரான மணவாளமா-
 றரனிகள் ஆகிய ஆசார் யதற்குதயவ் யாக்யானத்தில்
 இவ்விஷயங்கள் மிகவும் நன்றாக அறியத்தக்கன.

இவ் அருளிய உபதேசரத்தினமாலையில் "மாறன் மனற மாறன்மனற" என்று பலபடவைகள் காணலாகிறது.

பரதிவாதி பங்கரம் அண்ணா அருளிச் செய்த வரவர முனிசகத்தில் 'சடாரித்ருஷ்டஸாமவேத மெனளி' [சடகோபர் கண்ட ஸாமவேதோபநிஷத்து] என்று பல பலவிடங்களில் தென்படுகின்றது.

ஸ்ரீமத்யதீந்தரபரவணபரபாவம் பின்னையோகாராய தீயர் அருளிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸமயாசாரநிஷக்ஷமென்னும் க்ரந்தத்தின், கண் இது பறதிய விவரம் விசேஷமாக்கக் காணத்தக்கது.

இன்னும் அதிகமாக ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் உள்ளன விரிப்பின் பெருகுமென்னும் அச்சத்தினால் அளவ இயகு எழுதப்படவில்லை. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி ஒன்று மட்டுமே திவ்யபரபந்தம் வேதமெயென்று நிச்சயம் செய்தற்குப் போதுமானது. இவ்வாசார்யச்சேஷபர் நமது ஸமபரதாயத்தில் முதல்வராகவன்றோ கருதப்பட்டிருக்கிறார்.

ஹா கஷ்டம்! வைஷ்ணவகுலத்தில் தோன்றியவர்களுக்கு இவ்வுணையும் ஒரு மாறுபட்ட எண்ணமுண்டாகின்றதே! கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்று மதுரகவிகள் அருளியதோர் திவ்யபரபந்தத்தைப் பன்னிராயிரத் தடவைகள் அநுஸந்தித்த ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் திரத்தில் அனுக்ரஹம் கொண்ட பெரிய பிராட்டியாரும் பரமபதநாதனும் நம்மாழ்வானரப் பரமபதத்தினின்றும் பூலோகத்திற்கு அனுப்ப, அவர்-குருகை நகரிலுள்ள உறவகாப்புளியமரத்தடியை வந்தடைந்து திவ்யபரபந்தங்கள் அனைத்தையும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கு உபதேசித்தார் அந்த நாதமுனிகள் தாம் அரும் பாடுபட்டு ஸம்பாதித்த அந்த திவ்யபரபந்தங்களை உய்யக் கொண்டார், மணக்காலநம்பி, ஆளவத்தார் முதலான ஆசார்யர்கள் வாலிவாக, உலகோரனைவரையும் உய்விப்பதொன்றையே கருதிய நமது உயர்ந்த திருவுள்ளத்தினால், இவ்வுலகில் வெளியிடடகுவினார், அப்படிப்பட்ட பெருமையோடு விளங்குகின்ற திவ்யபரபந்தங்களை, வேதபாஹ்வரைப் போன்ற இத்தகைய சிலர்-மற்ற சாதாரணமான தமிழ்ப்பாடாடுக்களோடு ஸமாநமென்று நினைக்கிறார்களென்பதுதான் கஷ்டம்! இது ஒரு

பெரிய பாழ்த்த விதிபாரீர்! மதுமுதலிய பரமருஷிகளின்
வசனங்களைக் காட்டிலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான நமக்கு,
ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் தொடங்கி மணவாள மாமுனிகள் நாக
விளங்கும் ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையே
பரமாணங்களாகக் கொள்வது அவசியமாகிறது.
ஆனாகயினால்தான் உத்தந்தர மததிபிகையின்
மூன்றாமவதாரத்தில் "வகுளாபரணாதிஸூரி ஸ்ரீஸூக்தயா
கார்தஸ்யேந ப்ரமாணதரா" [அம்மாழ்வார் தொடக்கமாக உள்ள
ஆழ்வார்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் பூர்ணமாக
பரமாணதரங்கள்-ஸம்ஸ்க்ருத வேதாதினைக் காட்டிலும்
உயர்ந்த பரமாணங்கள்] என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதைவிட
மிக விரிவு தேவையில்லை.

ஆனந்த அகிலரம்

முத்துப் பெற்றது

(7) பிறரெழுதிய கட்டுரையை ஆராய்தல்

ஓ ப்ரபந்தபாடகர்களே! இத்தனை தேரமும் திவ்யப்ரபந்தத்தின் வேதத்வத்தையும் மற்றுமுள்ளன பெருமைகளையும் நிலைதாட்டுகின்ற பல முக்கியமான ப்ரமானங்கள் காட்டப்பட்டன இப்போதோவெனில், 'விஜ்ஞாந சிந்தாமணி' என்னும் பத்திரிகையில் பிளாவெளியிட்ட கட்டுரையை ஆராய்ச்சி செய்வோம்.

"ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்திற்கும் திவ்யப்ரபந்தத்திற்கும் உள்ள தாரதம்யம்(ஏற்றத்தாழ்வு)பெரிதேயன்றோ" என்கின்றனர் பிறர்

இது உண்மையே, ப்ரபலமான பல ப்ரமானங்களினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட உயர்த்தி, ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களுக்கு இஸ்லாமல் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு உள்ளமைபால என்க.

இனி வேதார்த்த விசாரம்

"பகவான் பதஞ்சலியோவெனில் இத்யாதிபாகப் பிறர் எழுதுகிறார்கள்.

"தேஸ்ஸுரா:" என்று தொடங்கும் வேத வாக்கியத்தில் பொருளை இவர்கள் ஒரு சிறிதும் அறியார்களென்பதை நாற் சந்தியின் நடுவே கையை உயரத் தூக்கி உரத்த குரலில் அறிவிக்கிறோம். இப்படியல்லவா அந்த ச்ருதிக்குப் பொருள் அங்குக் கையடரால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

'தேஸ்ஸுரா: ஹேவயோ ஹேவய இதிலாவந்த பராபபுஷ: தஸ்மாத் பராஹ்மணாத நம்ஸேச்சிதவை நாபபாஷிதவை, ம்ஸேச்சோ ஹவா ஏஷ. யத்,அபசய்த:" [அவ்வகரர் ஹேவயோ ஹேவய. என்று சொல்லுமவர்களாய்க் கொண்டு தோவவியுற்றனர் ஆகையால் பராஹ்மணஸஸை ம்ஸேச்சம் பரயோகிக்கப்பட்டது, அபபாஷை

பரயோகிக்கப்படக்கூடாது, அபசப்தம் (இலக்கண விதிக்கு-
முரணான சொல்) என்பது யாதொன்றுண்டோ அதுவே இந்த
மலேச்சம்.) என்பது வேதவாக்யம் 'இதற்குக் கையடர்
(மஹாபாஷ்யத்தின் உரையாசிரியர் ஒருவர்) எழுதிய
உரைப்பகுதி

"தேஸு-ரா", இதி நிந்தார்த்தவாதேந 'நமஸேச்சிதனைவ'
இதி மலேச்சநம் நிஷித்யதே! ததர கேசித் ஐஹம்: னஹ நேஹ
ப்ரயோகே னஹ ஹரியா: இதி பதூதி பரக்குறுபாவே ச
காத்தவ்யே ததகரணம் மலேச்சநம் இதி! பதத்விவாதே கா:யே
வாக்யத்விர்வசனம் லதவஞ்ச மலேச்சம் இதயபரே!
நம்ஸேச்சிதனைவ இதயஸய பாயாய:- நாபாஷிதனைவ இதி!
க்குத்யார்தே தனைவ - பரத்யய. மலேச்ச இதி காணஸி கரு
(ப்ரத்யய:)" என்பது இதன் விளக்கம் வருமாறு

'தேஸு-ரா' என்பது வேதவாக்யம் இதில் "தேஸு-ரா
என்பது தொடங்கி 'பரப்படு' என்பது ஈறாக
நிந்தார்த்தவாதம் அதாவது அபசபதபரயோகம் பண்ணின
அகரர்கள் தோல்வியடைந்ததாகவொன்று கூறுவதன் வாயினாக
அபசபதப்ரயோகத்தின் இகழ்ச்சியைப் பொருளாகக் கூறும்
பகுதி அதன் மேல் 'தாவமாத' என்பது தொடங்கி
'நாபாஷிதனைவ' என்பதீறாக அபசபதபரயோகத்தை மறுக்கும்
பகுதி. அதற்கு மேலுள்ள பகுதி-மலேச்சமென்பதும்
அபபாஷிதனைவதும் பரிவாயம் (ஒரு பொருளையே கடனும்
சொற்களும்) என்பதைத் தெரிவிக்க எழுந்தது நிற்க
இவ்வாக்கியத்தில் முதலில், அபசபதபரயோகம் தோல்வியை
விளைப்பதனால் இகழத்தக்கதென்று அதன் இகழ்ச்சியைக் கூறி
பின் பு அக்காரணத்தினால் அபசபதப்ரயோகம்
(செய்யத்தகாததென்று அது) மறுக்கப்படுகிறது இவ்வு
நேறலய: நேறலய: என்பது அபசபதம் (இலக்கண விதிக்கு
மாறானது) என்று கருதப்படுகிறது ஏனெனில்-"னஹ
நேஹப்ரயோகே னஹநேஹயோ:" (னஹ என்றும் நேஹ எனறுமுள்ள
சொற்களைச் சொல்லும் போது அவ்விரண்டிற்கும்
சந்தியில்லாண்டவாகிய இயல்பும் அளபெடைமும் வரவேண்டாம்)
என்னும் விதிவிருப்பத்தினால், 'தேஸு-ரா' என்று கூறியது
அபசப்தமென்று சிலர் கூறினா பட்டேய அபேத:- ஈகரமும்
லகரமும் ஒன்றேயாகையால் ஈகரம் இருக்க வேண்டிய இடத்தில்

லகரம் இருப்பது தவறன்றென்பது இவர்களின் கருத்து) வேறுசிலா - ஒரு பதத்தை இரண்டு தடவைகள் சொல்ல வேண்டியிருக்க, நேர2அரபு; என்று வாக்கியத்தை-இரண்டுசொற்கள் சேர்த்த தொடரை இரண்டு தடவைகள் சொன்னதும் ரகரத்திற்கு லகரம் சொன்னதும் அபாப்தமென்று கூறினர் (ரகர லகரங்களுக்கு ஒற்றுமை என்பது குறிப்பிட்ட சிறசிலவிடங்களில் மட்டுமேயன்றி எல்லாவிடங்களிலும் இலவையாகையால் இங்கு லகரமிருப்பது தவறேயென்பது இவர்களின் பொன்னை) தமலேச்சிதவை என்பதன் பரியாயம் (மறுசொல்) நூபபாஷிதவை என்பது. க்ருத்யார்த்தத்தில் - இங்கு பாலாத்தத்தில-தூத்வத்தத்தில தவை என்னும் விசுதி வந்துள்ளது மலேச்ச, (மலேச்சயதே இதிமலேச்ச:) இலக்கணத்திற்கு மாறாகச் சொல்லப்படுவது மலேச்சம்) என்னுமிடத்தில், செயப்படு பொருட்டன்மைமயில் கருப் பரத்யாம் (-அ என்னா லிசுதி) வந்துள்ளது.] என்ன மிதுவே கையடரின் உரைப்பகுதியின் விளக்கம்.

இந்த வேதவாக்கியத்திற்கு மஹாபாஷ்யகாரராகிய பதஞ்ஜலி முனிவரும் மிகவிரிவாக வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார். இதைத் தாம் மேற்கோளாகக் காட்டிய அவ்விடத்திலேயே கையடரின் உரையிற் போலவே இவ்வாக்யானத்திலும் பிரமுடய கொள்கைக்கு அநுகூலமான விஷயம் ஏதுமில்லை. இதற்கு நேர்மாறாக ப்ரதிகூலமாகவே எல்லாம் காணப்படுகின்றன. கொள் (ஈபக) என்று சொல்ல வேண்டியிருக்கச் செய்தே காவீ கோணீ என்றிவை முதலாகச் சொல்லுவது அபாபதம் என்றிதகையை விஷயங்களையே பணித்த டுளியுள்ளனர் பதஞ்சலிமுனிவர். தாம் என்ன செய்யக்கடவோம் இதனால்-பதஞ்சலி-கையடர்களின் வாக்கியங்களைக் கொண்டு திவ்யபரபத்தத்தின் பெருமையை மறுக்க நினைக்கும் பிரமாவையாகரணர்கள் வாமுமிடத்தில வாமுந் கருதியையும் கூடப் பெற்றவர்களல்லர் என்று தனிப்படச் சொல்லது புருத்தமாகும்.

மத்யாபுதர்களே! இந்த ஒரு ஆர்ச்சியத்தைப் பாருங்கள். எதிர்வாதம் செய்யுமிவர்கள் தம்முடைய எம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களாகக் கூட ஆராயாமல் அவற்றுக்கு நேர்முரணான விஷயங்களையே சொல்லுகிறார்களென்பதே அவவாச்சரியம். அதையும் தற்போது ஆராயப்படுகின்ற திருவாய மொழிக்கு

வ்யாக்யானமாக, பிறர்ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பற்றி நிற்கும்
 ரங்கராமானுஜாசாரியர் பணித்த ஒன்பதினாயிரப்படியிலும்,
 'நம்பேச்சிதஸவ்' என்றச் சூதிவாக்கியத்தை எடுத்து,
 அபசப்தரூபமான தமிழ் மொழியைப் பேசுவதென்பது இந்த
 ச்ருதியில் மறுக்கப்பட்டிருப்பதனால் தமிழ்மொழியிலுள்ள
 திவ்யபரபந்தம் கற்பனை நாம எவ்வளவு ஆதரிக்க முடியுமென்று
 கேள்வியை எழுப்பி, 'நம்பேச்சிதஸவ்' என்ற அபசப்தபர
 யோகத்தின் மறுப்பு, யாகப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டு
 யாகத்திற்கு அங்கமானையாவே யாகசமயத்தில் தவிர மற்ற
 சமயங்களில் அபசப்தபரயோகம் குற்றத்தை
 உண்டாக்காதென்று விடையளிக்கப்பட்டது.
 இவ்வுரையாசிரியர்கள் இருவரும் திவ்யபரபந்தங்களை
 அபசப்தமென்று இசைத்துள்ளனர்; அவற்றை
 அபசப்தங்களல்லவென்று மறுக்காமையினால்
 'மறுக்கப்பட்டாதது இசையப்பட்டதாகும்' என்னும்
 நியாயத்தினால் என்று தோன்றுகிறது ஆனாலும் நாம
 கீழ்க்காட்டிய ப்ரமாணவசனங்களினாலே
 திவ்யபரபந்தங்களின் அபசப்தமாகுத்தவளம்
 மறுக்கப்பட்டிருப்பதனால் 'யாகத்தில அபசப்தம் கூடாதே
 தவிர மற்றசமயங்களிலகூடும்' என்னும் இவ்விஷயத்திலமடும்
 அவ்விருவரின் கொள்கை ஆதரிக்கத்தக்கதேயாதும் ஆனால்
 'நம்பேச்சிதஸவ்' என்னும் ச்ருதிவாக்கியத்தைக் கொண்டு
 பிறரால் எந்த பூர்வபக்தம்கேள்வி எழுப்பப்பட்டதோ அது
 பூர்வபக்தமாக மறுக்கப்பட்ட கொள்கையாக ஆக்கப்பட்டது.
 இவ்விஷயத்தில் இவர்கள் ஊககம் செலுத்தவில்லை.
 இவ்விஷயத்து அவ்விருவாரியற்றிய உரைகளைக் கண்டு
 தெளிவார்களாக மேலும் அவ்விருவரும் தத்தம் உரைகளிலேயே
 சிறிதுகொண்டிடு இத்ததிவ்யபரபந்தத்தோடு ஒத்தகொரு நூல்
 வேறில்லாமைப்பால் இவத எவ்வளம் அநாதரிக்க முடியும் என்று
 உணர்த்துகின்றனர். இதிலிருந்து ஸம்ஸ்கிருதச்சீவதம்
 சுழிக்கப்பட்டதா அல்லா என்பதைத் தாங்களே தவிரயாக
 ஆராய்ச்சி செய்ய முடியா முறையாகிய
 வ்யாக்யானங்களிரண்டையும் அச்சிட்ட போது இவர்கள்
 விழித்துக் கொள்ளவில்லையே. அவ்வாக்கியங்களைத்தவர்கள்
 கருத்துக்கள் இயலாவுமாப்படி மாற்றி அச்சிடவில்லையெனவே என்று
 சிறிது வருத்தமேற்படும் போதும் இவ்வளவு.

"இவை யனைத் தையும் மற் றோரிடத் தில் விரித்துரைப்போம்" என்கிறார்கள் பிறர். அட்டா என்ன ஸ்ரீமத்காம்பீரமம்! விரித்துரைக்க விரும்பியவற்றை இப்போதே விரித்துரைக்கலாமே.

"வெறுமனே வீட்டுக்குத் திரும்பினோம்" என்கிறார்கள். இதிலிருந்து தங்களுடைய ஆகேஷத்திற்குப் பரிஹாரம் இதுவரையில் உண்டாகவில்லையென்று தோன்றுகிறது. இப்போது மிகவும் அது சம்பந்தமாக உண்டாவிறறலலவா?

"மேலும் இவன் சொல்லுகிறான்" என்று தொடங்கி "நிர்ணயிக்கிறோம்" என்பதற்காவுள்ள வாக்கியங்களுக்கு, "ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர் அருவிய ப்ரமாணங்களை விவரித்தல்" என்னும் இரண்டாமதிகாரத்தில் மறுப்பு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

"புராணத்தில் வேதத்திற்கும திவ்யப்ரபந்தத்திற்கும் ஒப்புமையன்றோ நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது" என்கிறார்கள். பாருங்கள் பண்டிதர்கள்! முதலில் "சூருதிகும் திவ்யப்ரபந்தத்திற்கும் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வு பெரியதன்றோ" என்று எழுதிவிட்டு இப்போது வேதத்திற்கும் திவ்யப்ரபந்தத்திற்கும் ஒப்புமையன்றோ நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது" என்று எழுதுகிறார்கள். இவர்களது புலமையின் துணைமைய என்னவென்று கொண்டாடுவது? முன்னும், பின்னும் தாம் கூறிய கூற்றுக்களின் முரண்பாட்டை இவர்கள் சிறிதும் சிந்திப்பதில்லை.

கடைசியிலும் "பகவத்கீதையில் உபநிஷத்தவம் போலே திவ்யப்ரபந்தத்திலும் உபநிஷத்தவம் நம்மாலே ஏறிடப்பட்டதே யாகும்" என்று எழுதியுள்ளார்கள் இவர்கள். ஒரு புராண வசனத்தால் ஸித்தித்த ஸமத்துவத்தை ஒப்புமையைத் தாங்களே சொல்லிக் கொண்டு பின்பு ஒரிடத்திலே இப்படி ஆச்சர்யமாக எழுதினார்கள். நாமென்ன செயலோம் நீங்கள் என்ன செயலீர்கள். அவர்களும் என்ன செயலார்கள். அவர்களுடைய உபாத்யாயர்கள் அவர்களுக்குக் கற்பித்தது அவ்வளவே. (இதனால் ப்ரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்படுத்தன்மை இவர்களுக்கு இல்லவேயில்லையென்பது அறியலெளிது.)

"பாஷாகாதம்" என்று தொடங்கி எழுதுகிறார்கள். பகவானைப் பற்றியதானால் பக்தர்களுக்கு மஹாராஷ்ட்ராதி பாஷையினால் அமைத்த காளமும் தடையற்றதெய்வபது எமது உட்கருத்து. ஆகையினால் தான், "நாதம் வஸாமி வைகுண்டயோகிநாம் நிருதயேஷு" சமத்பக்தா : யத்ர காயந்தி தத்ரதிஷ்டாமி தாரத (தான் வைகுண்டத்தில் வசிப்பதில்லை, யோகிகளின் உள்ளங்களிலும் உறைவதில்லை, என் பக்தர்கள் எங்கு என்னைப் பாடுகின்றார்களோ, தாரத முனிவரே அங்கு அசையாமல் தானிருப்பேன்.) என்று பகவானால் இன்ன மொழியென்று சிறப்பியாமல், என் பக்தர்கள் என்னைப் பாடுகிற இடத்தில நான் பேராமலிருப்பேன் என்று சோதிவாய திரந்து அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதனால் "ஸம்ஸ்க்ருதமொழிந்த மற்ற மொழிகளால் பேசுவது மட்டும் நீங்கள் விரும்பியபடியே தக்கதேயாயினும் காநம் (பாடுவது) என்பது நியாயத்திற்கு ஒவ்வாததாகும்" என்று சிலரது பொல்லாத சொல்லும் மதுக்கப்பட்டதாயிற்று ; ஏதேனும் ஒரு மொழியின் வாயிலாகத் தன்புகழ்களை பாடுவதொன்றே பகவானுக்குமகிழ்ச்சியை ஊடு டுவதென்று அவசங்கு பகவானுடைய வார்த்தை காணப்படுவதனால் என்க. "ஏதத்ஸாம காயத் ஆஸ்பேத" (முத்தாத்மா, "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்னுமிந்த ஸாமத்தைப் பாடிச் கொண்டிருக்கிறான்) என்ற ச்ருதியும் காநத்தையவலவிவா கூறியுள்ளது. பொதும இவ்வளவு

ஆழ்வார்களுக்கு அர்ச்சாபிம்பத்தை ஸ்தாபித்தலென்பது அபிமானத்தினால் (தாங்கள் வைத்த பறநிணாலி) உண்டானதன்று. பாதமம் பாதமோத்தரம முதலிய கீராதங்களில் அவசியம் செய்யத்தக்கதாக விதிக்கப்பட்டுள்ளதென்பதைப்போதுமயாருமறையவர்காது

"அல்லது வயாஸபராசாரதி முனிவர்களுக்கும் அர்ச்சாபிம்பங்களை ஏற்படுத்தி அவறதில் அவர்களைப் பூஜித்தல் அவசியமாகையால் பீமபங்களில் அவர்களைப் பூஜியாதது அறிவிலியின் செயலேயாகும் என்கிறார்கள். நல்லது நல்லது நல்லது முதல முதலில் இவர்கள் அறிவிப்புகள் பின்பு இவர்களுடைய ஆசாயாகளும் பராசாயாகளும், பரமசாயாகளும் அத்தகையவர்கள் ஏனெனில் அவர்களும்

இவர்களும் பிம்பங்கள் வைத்து முற்கூறிய முனிவர்களைப் பூஜிக்காமையினால் என்க. ஆகையினால் பிம்பங்களில் அவர்களைப் பூஜியாதது அறிவிலிகளின் செயலென்று என்று கூறுதலே நன்றாகும். வ்யாஸாதி முனிவர்கள் முக்தியடைந்தார்களா இல்லையா என்று மந்திரைபுராணத்தில் அவர்களைப் பிம்பம் வைத்து அர்ச்சிப்பதில்லை என்று கூறுதல் தவறு "குகமுனிவர் முக்தியடைந்தார், வாமதேவர் முக்தி பெற்றார்", முதலிய வாக்கியங்களின் வாயிலாக அவர்கள் வீடுபெற்றவை நிச்சயமாக அறியப்படுவதனால் என்க. ஆக பிம்பம் வைத்து அர்ச்சிப்பதற்கும் அப்படி அர்ச்சியாமைக்கும் காரணம் முறையே பெருமையின் மிகுதியும் அதன் குறையுமேயாகுமென்று அறுதியிடத் தக்கது. முக்தியடைந்தவர்களாக நம் நினைவுக்கு இலக்கானவர்கள் எல்லோரையும் நாம் பிம்பங்களை நிறுத்திப் பூஜிப்பதில்லை. அப்படியிருந்தால் "பாபிஷ்ட : கூத்தா பந்து : ச புஷ்டரீக : ச புஷ்யகபூதி : ஆசாரியவக்தயா முக்தென தஸ்மாதாசாரியவாந் பவேத்" (மிகவும் பாபமானகூத்தா பந்துவும் புஷ்டரீகியார் செய்த புஷ்டரீகியார் ஸதுசாரியர்களைப் பெற்றதனால் மேலாகும் பெற்றவர்கள் ஆகையால் ஆசாரியஸம்பந்தத்தை அனைவரும் பெறவேண்டும்) என்பது கொண்டு முக்தி பெற்றவர்களாகக் கருதப்படுகிறகூத்தாபந்துமுதலியவர்களையும் பிம்பமேற்படுத்தி அர்ச்சித்திருக்க மாட்டார்களா ? அவர்களை யாரும் அப்படி அர்ச்சிக்கவில்லையல்லவா ?

"பகவத் கீதையில் உபநிஷத்த்வம் ஏறிட்டது போல்" என்கிறார்கள். கீதைக்கும் உபநிஷத்த்வம் உண்மையானதே ஏறிடப்பட்டதன்று என்பது வைதிக பகவத்களின் கருத்து. யுக்தியையும் காண்பின் "பாரத : பஞ்சமோ வேத" (மகா பாரதம் ஐந்தாவது வேதம்) என்றிது முதலான பரமானங்களுள் நிச்சயிக்கப்பட்ட வேதத்தையுடைய மற்றா பாரதத்தைச் சொந்தமையால், பகவத் கீதையில் உபநிஷத்த்வம் ஏறிடப்பட்டதென்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? வராஹபுராணம் முதலிய நூல்கள் கீதையின் பெருமை விசேஷமாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கே காண்க. கீதையிலும் நான்சாமத்யாயத்தில் "இம்ம் விலஸ்தே யோகம்" என்றிது முதலான சிலோகங்களினால் இதன் உபநிஷத்த்வம் அறியவெளிது. விவரம் மற்றொரு சமயம் செய்யப்படும்.

"திவ்யப்ரபந்தங்களில் மட்டும் உபநிஷத்த்வம் ஏறிடப்பட்டதென்று நாம் சொல்லுகிறோம்" என்று அவசரப்பட்டுத் தீச்சொலனைச் சொல்ல வேண்டாம்; "இஷேத் வேர் ஐத்வா" என்றிது முதலான வாக்கியங்களின் திரளிலும் உபநிஷத்தவம் ஏறிடப்பட்டதென்று சொல்லுதல் பொருந்துமாகையால், இங்ஙனமே எதிலும் உண்மையான உபநிஷத்த்வம் சித்திக்க மாட்டாது. ஸம்ஸ்கிருதவேதமென்று வழங்கப்படுகிற ஒரு க்ரந்தமானதோவென்னில் "நான் வேதம்" என்று எவ்விடத்திலாவது சொல்லிக் கொண்டதா என்ன? (பகவானும் மஹரிஷிகளும் ஆசார்யர்களுமான பிறர்தான் அதுதன்னை வேதமென்கிறார்கள். அவர்கள் தான் திவ்யப்ரபந்தத்தையும் வேதமென்றும், வேதத்தைவிட உயர்ந்ததென்றும் கூறினார்கள் என்பதை முன்னதிகாரங்களில் நிரூபித்தோம்.) ஆகையால் இதென்ன அதிவாதம்! இது ஒருபோதும் சாகசமும் உதவாது. போதும் நிறுத்துங்கள் உபகஸ்திவாதத்தை.

"உண்மையில் நாமே ஸத்யவாதிகள்" என்கிறார்கள் ஒரு கபலாரியத்துக்கும் உதவாத அமங்கலவாரத்துக்கு (செவ்வாயக் கிழமைக்கு) மங்களவாரமென்னும் பெயர் எவ்வளவு ஸத்யமானதோ, அஸத்யமே பேசுமிவர்களுக்கும் ஸத்யவாதிகள் என்னும் பெயரும் அவ்வளவு ஸத்யமானது.

ஸ்ரீவேதாந்தாசாரயர் அருளியபரமாணங்களாலும், ப்ரஸித்தங்களான பல புராண வசனங்களென்னும் ப்ரமாணங்களாலும் தம்மாழ்வார் தாமே கோதிவாய் நிறந்து அருளிச் செய்தஸூக்திகளாலும், கௌரவிக்கத்தக்க எண்ணிறந்த ஐதிறயங்களாலும் மற்றுள்ள ஆசாரயர்களருளிய ஸூக்திகளாலும், திவ்யப்ரபந்தங்களில் வேதத்வமும் இன்னும் சில உயர்த்திகளும் ஸ்பஷ்டமாக கூறப்பட்டன. பண்டிதர்களும் த்ருப்தி செய்விக்கப்பட்டார்கள்.

ஏழாம் அநுபந்தம்

மூர்த்தப் பெந்தது

(8) இது காறும் இந்த நூலின் கண் கூறிய பொருள்களைச்

கருங்கக் கூறுதல்

வாசகர் பெருமக்களே, இது வளையில் கூறிய விஷயங்களை அனைவருக்கும் ஸாரமாக அறியும் பொருட்டு இங்குச் சுருக்கிக் கூறுவோம்.

ஐயா, த்ராலிடப்ரபந்தத்திற்கு வேதத்வம் எப்படிப் பொருந்தும்? என்று கேட்க வேண்டா த்ராலிட வேதம் இல்லைவென்று சொல்லும் நீ த்ராலிடப்ரபந்தமென்று ஒன்றுவென்று இசைந்தாயா இல்லையா? இல்லையெனில் ஆசரயாஸித்தி - இடில்லாமை என்னும் தோஷமுண்டாகும். த்ராலிடப்ரபந்தமே உலவாலிசையப்படாததே. வேதத்வம் இல்லையென்பதை எதில சாதிப்பாய். த்ராலிடப்ரபந்தம் உண்டு என்று இசைக்காயாகில், அதனை உண்டென்று அறிவிக்கிற பரமானங்களுலேயே அதன் வேதத்வமும் அறிவிக்கப்படுதலால் பாதமென்றும் குற்றமெற்படும். அந்த பரமானங்களுலே, திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு நீ கூறும் வேதத்வமில்லாமையென்பது பாதிக்கப் (தடுக்கப்) படுதலால்.

அந்த பரமானங்கள் திவ்யப்ரபந்தம் உண்டென்பதையும் அதன் வேதகவத்தையும் அறிவிக்கின்றன என்கிறீர்கள். அவற்றால்திவ்யப்ரபந்த முண்டென்பதை மட்டும் இசைகிறேன். அதன் வேதகவத்தை இசைய மாட்டேன் என்பாயாகில் அப்படி நீ சொல்வது திவ்யப்ரபந்தத்திற்கு பரமானம் யமே - உண்மையான அறிவித்தத்தனையே இல்லையென்று கூறியதாக முடியும்.

அப்படியானால் வேதமே பரமானம்மற்றது அபரமானம் எனபது என கொள்கையாதலால், அதற்குச் சேர திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு அவேதத்வம் வேதமல்லாமை ஸித்திக்கிறது - என்று நீ சொல்ல முடியாது. "ஒளப்பத்திகுந்து சபதே ந அத்தஸ்ய ஸம்பந்த:" (சொல்லோடு பொருளுக்கு உள்ள தொடர்பு வாய் வாயை பாடின. அதாவது சொல்லால் அறிவிக்கப்படுவது பொருள், பொருளை அறிவிப்பது சொல் என்று கூறப்படும் ஸம்பந்தம் இவற்கையாக உள்ளது.) என்று ஜைமிநிஸிஸாஸியாலே கூறப்பட்ட படியே சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் இவற்கையாக-

வுள்ளதொன்றாகையாலே. பொருளை உள்ள படியே அறிவிக்கும் தன்மையாகிய ப்ராமாண்யம் திவ்யப்ரபந்தமென்னும் சொற்றொடரில் தானே இயற்கையாகவே ஸித்திபபதனால் என்க.

சொல்லுக்கு ப்ராமாண்யம் இயற்கையாகவே உள்ளதொன்றாயினும் திவ்யப்ரபந்தமாகிய தமிழ்ச் சொல்லென்பது பெளருஷேயம் (ஆழ்வாராகிய மனிதரால் உண்டாக்கப்பட்டது) ஆகையாலே மனிதவிடம் இயற்கையாக ஏற்படும் அறிவின்மை திரிபுணர்ச்சி வஞ்சகத் தன்மை முதலியவை காரணமாக உண்டான தமிழ்ச் சொற்களுக்கு பொருளை உள்ள படியே அறிவிக்குந்தன்மையாகிய ப்ராமாண்யமில்லாமையால் அப்ராமாண்யம் உண்டாகியே தீரும் - என்று சொல்லுதல் கூடாது. "தாமரபர்ணி நதீ யத்ர" என்று தொடங்கி தாமரபர்ணி முதலிய நதிகள் எந்த குருகை முதலான நகருள்ளவிடங்களில் பாய்கின்றனவோ, அவ்விடங்களில் வாசம் செய்து கொண்டு அவற்றின் நீரைப் பருகுவவர்களுக்கு ஸ்ரீமந்தாராயணவிடத்தில் தடையில்லாத அதிக பக்தி ஏற்படும் என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் (115.29.30) சொல்லப்பட்ட குருகையென்னும் திவ்யதேசத்தில் அவதரித்தவரும், மிகரிக உயர்ந்த பகவதரபாகுந்தால் பெற்ற ஞானத்தையுடையவரும் பெராயில் பாடல்களைப் பாடுமவராகையாலே மிகரிக ப்ராமாணிகளும் நம்பத்தக்கவரும் வியாஸர் முதலிய மஹரிஷிகளைக் காட்டிலும் அதிகமான மகிஷமயினால் விளங்குமவருமான இந்த தமமாழ்வாரிடத்தில் அறிவின்மை முதலிய குற்றங்கள் இருக்குமென்ற சங்கைக்கும் ஸந்தேஹத்திற்கும் இடமில்லாமையால் என்க.

மேலும் திவ்யப்ரபந்தம் பெளருஷேயமென்பது ஸித்தித்தாலன்றோ அதற்கு ப்ராமாண்யமில்லையென்னும் அபிக்ஷபத்திலிருந்து இடமுள்ளது நமமாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்களுக்கு திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளிப்படுத்துவதில் மட்டுமே உரிமையாகையால் அவற்றிற்குப் பெளருஷேயவமிலனவென்றுணர்ந்து இனிப்பேசாதே இரு

பெருமைமிக் கவாகளென்று மிகவுயர்ந்த ப்ரமாணவர்களாலே அறியப்பட்ட ஆழ்வார்கள் விஷயத்தில் நீ மாறுபட்ட கருத்தையுடையவராயிருந்தால் மாநா

கருத்துக்களான வஸிஷ்டர் முதலான முனிவர்கள் தீர்த்தில்
மாறுபட்ட கருத்தை கொண்டவர்கள் "நஞ்சுமருத்கும்
பராமணாகளுக்கும் கௌரவத்தை உண்டாக்குவதற்காக
ருஷிகளாலும் பராமணாகளாலும் (ஸம்ஸக்ருத) வேதம்
கற்பிக்கப்பட்டது." என்று கூறுகிறார்கள்ல்லவா?
அப்பாமரர்கள் மட்டும் என்ன தவறு செய்தார்கள்?

திவ்யப்ரபத்தம் பிருஷ்வால் செய்யாதிதெனது
கொண்டாலும் பிருஷ்விபிரிந்து உண்டானவை எய்துவது
அதன் கண் உள்ளதனால் அதனை அதற்குக் குறையுமடங்குமே
என்று சொல்லாதே. "அநாதிரிதநா ஓர்யிஷாவாக் உத்ஸந்ஷா
ஸம்ஸம்ஸா" (உத்பத் திவிந்தாசங் களில் வாத இந்த
வேதவாக்கானது பரஹ்மாவினால் உண்டாகப்ப
பட்ட தவ்வா? என்றிது முதலியவற்றால், ஸம்ஸக்ருத
வேதத்துக்கு தித்யத்வமிருந்த போதிலும் பரஹ்மாவாகிய
பிருஷ்விபிரிந்து உண்டானமையென்பது அதன்
நிகழ்வத்துவத்துக்கு முரணானதன்று என்று இசையுமுனைக்கு
இத்தகைய கேள்வி கேட்பித தகுதியின்றாகையால் என்க

"உயாவற என்ற பாட்டில, உகரத்திற்குப் பின்பு ய, அதன்
பின்பு அ, அதன் பின்பு ர், அதன் பின்பு வ, அதன் பின்பு ஈ,
அதன் பின்பு ற், அதன் பின்பு ஐ எனரித்தகைய எழுத்துக்களின்
தொடர்ச்சியோ அல்லது எழுத்துக்களோ நித்யமல்லாமையால்
அப்படிப்பட்ட திவ்யப்ரபத்தத்துக்கு வேதத்வம்
இல்லையென்று சொல்லுதல் தகாது. ப்ரளய காலத்தில்
சொல்லுவாரில்லாமையாலே முற்கூறிய தொடர்ச்சியோ
எழுத்துக்களோ இல்லாதிருந்த போதிலும் அப்போது
பகவானொருவன் உள்ளானாகையாலே அவனுடைய
ஜ்ஞானத்தில் எழுத்துக்களும் முற்கூறிய அவற்றின்
தொடர்ச்சியும் நித்யமாக உள்ளபடியால் திவ்யப்ரபத்தத்திற்கு
நித்யத்வமும் வேதத்வமும் மொருநதுமாகையால் - என்க

திவ்யப்ரபத்தம் பாஷை (மொழி) பிருஷாக
அனமந்தமையால் அதற்கு ப்ராமாணயமும் வேதத்வமும்
இல்லையெனல வேண்டா; ஸம்ஸக்ருத வேதமும் ஒரு
பாஷையுருவாகவே அனமத்துள்ளமையால் அது தனக்கும் - நீ
இசைந்த ப்ராமாணயமும் வேதத்வமும் இல்லாமற் போயவிடும்
ஆனகயால்.

ஸம்ஸ்கிருத பாஷையொழிந்த மற்ற பாஷை
சாஸ்த்ரவிதிக்குப் புறம்பானதாகையாலே அதற்கு வேதத்வம்
கூடாதென்பது தவறு ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தை சோத்த
"ஹாலாஹல" என்றிது முதலான அஸுரபாஷைக்கு - சாஸ்த்ர
விதிக்குப் புறம்பானமை காரணமாக அவேதத்வம் -
வேதமல்லாமல் ஏற்பட முவிடுமாகையால். அது
வேதமாகவன்றோ இசையப்பட டுள்ளது.

ஐயா, த்ராவிட பாஷை ம்லேச்ச பாஷையாகையால்
அதற்கு வேதத்வம் எப்படிப் பொருத்தம் என்றால் உன் குடுரி
என்னையில் அகப்பட முடிந்தது "யதைவஸாமஸக்ருதி பாஷா
ப்ரயுக்தா ஸ்வர்க்க தாயிதி பராக்குத்ராமிடி - சாபி ததைவ
ஸ்வர்க்கதாயிகே அதோ த்யா: கலுயா பாஷா: ஆந்த்ர
கர்ணாடதேஜா: அதார்ஷத்வாத் அபப்ரம்சா இதி
சாஸ்த்ரவிதாம் மதம் தஸ்மாத் பாஷாந்த்ரீயாணாம் காவயா
நாம் தோஷகீர்த்தனம் பராக்குதாத் த்ராமிடாச்சாபி விபிந்த
விஷயம் பவேத் ச்ருதௌது நமஸேச்சிதவை இத்யேததபி யத் வச:
தத் அதார்ஷ வசாமஸமேவ கீடேதேத் நமே மயே ஹே
(எவஸமம், ஸம்ஸ்கிருத பாஷை தன்னைப் பேசினவனுக்கு
ஸ்வர்க்கம் அல்லது மோகத்ததைத் தரவல்லதோ, அவ்வளவே
பராக்குத பாஷையும் தமிழ் மொழியும் தம்மை
உச்சரித்தவனுக்கு அவற்றைத் தரவல்லன ஆதலால் இவை
தவிர மற்றுள்ள தெலுங்கு கன்னட தேவகனிலுண்டான
பாஷைகளே ருஷிஸம்பந்தமில்லா மையால் அபப்ரம்சங்கள்
சினதந்து கெட்டுப்போன பாஷைகள் என்று கூறும் குற்ற-
முடையனவென்பது சாஸ்த்ரமறிந்தவர் இசைந்ததொன்றாகும்.
ஆகையால் ஸம்ஸ்கிருதமொழிந்த மற்ற பாஷைகளிலுள்ள
காவியங்களைப் பொதுவாகக் குற்றவகறுவது பராக்குத
மொழியும் 'தமிழ் மொழியுமல்லாத பிறமொழிகளாலான
காவியங்களையே சேரும் வேதத்தில் "ந ம்லேச்சிதவை"
(அபப்ரம்ச பாஷை பேசத்தக்கதல்ல) என்றுள்ள வாக்கியம்
ருஷிஸம்பந்தமில்லாத பாஷைகளையே தடுக்குமன்றி
ருஷிஸம்பந்தம் பெற்ற தமிழ்மொழியைத் தடுக்கமாட்டாது
இதுதான் ஆச்சர்யம்) என்று மூன்றாம் அதிகாரத்தில்
எடுத்தாளப்பட்ட ஸ்கந்த புராண வசனங்கள் உண்மையில்
விழுவில்லையா என்பன?

ஐயா, தமிழ் முதலிய எல்லா மொழிகளும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலிருந்தே உண்டானவையென்று பிரசித்தி பெற்றுள்ளதனால் ஸம்ஸ்கிருத பாஷை மஹான வேதத்தைக் காட்டிலும் தமிழ் மொழி மஹான திவ்யபரபந்தத்துக்கு உயர்த்தியும் வேதத்தவமும் எப்படி என்றால் இதற்கு நீயே விடையிறுக்க வேண்டும். முன்பு பார்வதிக்கும் சங்கரனுக்கும் ஏன் உதஸவம் நடந்தது? அகஸ்திய முனிவர் ஏன் அங்கே சென்றார்? விசுவகாமா அம்முனிவரை வேறிடத்திற்கு செல்லாமல் படி ஏன் வேண்டினான்? அதனால் அகஸ்தயர் அவனை ஏன் கோபித்துக் கொண்டார்? அதற்கு விசுவகாமா தமிழ் மொழியை ஏன் நித்தனை செய்தார்? அகஸ்திய முனிவர் விஷ்ணுவைக் குறித்து ஏன் தவமியற்றினார்? அதற்கு மகிழ்ந்த அவ்விஷ்ணு பகவான் அந்ததமிழ் மொழி எல்லா மொழிகளாகக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகப் போகிறது என்று ஏன் வரமளித்தார்? இக் கேள்விகளையெல்லாம் அவர்களையே நோக்கிக் கேள் எனக்கென்ன தெரியும்?

ஐயா, ப்ரஹ்மஜ்ஞானநானத்தில் திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பூஜ்யமாக பூஜிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லாததனால் அவற்றிற்கு வேதத்தவமில்லை. வேதத்தவமிருந்தால் பூஜிக்கத்தக்கதாக அதில் சொல்லப்படாதிருக்குமல்லவா என்றால் அப்படிச் சொல்லாதே தத்திரியாருணாகையில் இரண்டாம் ப்ரச்சுதநில "அஜாந் ஹ வை" என்று தொடங்கி "யத்ருசோ உதயகேஷத் தா: பய ஆஹ" தயோ தேவாநாமபவத் , யத்யஜும் - ஸ்க்ருதா 'ஹ"தயோ யத்ஸாமாநி ஸோமா ஹ"தயோ யத் அதர்வாகிரஸோ மத்வாஹ"தயோ யத் பராஹ்மணாநி இதிஹாஸாத் புராணாத் கல்பாத் காதா: நாராசம்ஸீர் மேதாஹ"தயோ தேவாநாமபவத், தாபி: சுப"தம் பாப்மா நமபாச்நத் அபஹதபாப்மாநோ தேவாஸுவர்க்கம் லோகமாயந் ப்ரஹ்மணஸ் ஸாயஜ்யம் குஷ்யோ உகச்சந் (ருக்வேத மந்திரங்களைருவிகள் அத்யயனம் செய்ததார்களென்பது யாதொன்று உண்டோ அதுதேவர்களுக்குப் பாலாஹ"திகளாக ஆயிற்று. (பாலால் செய்த ஆஹ"திகள் போல் மகிழ்ச்சியைத் தந்ததென்றபடி. இங்ஙனமே மேலும் காண்க.) யஜுர் வேத மந்திரங்களை ருவிகள் அத்யயனம் செய்தது தேவர்களுக்கு நெய்யாஹ"திகளாக ஆயிற்று. ஸாம வேத மந்திரங்களை ருவிகள் அத்யயனம் செய்தது தேவர்களுக்கு ஸோம

த. ப. ப. ஹ. - திகளாக ஆயிற்று அதாவாங்கிரஸுக்குள்ளே
அதாவ வேத - திகளாக குழிகள் அதாவாவம் செய்தது
தேவர்களுக்கு தேவாஹ - திகளாக ஆயிற்று பாபமாவதுகள்,
இதிலாவதுகள், புராணங்கள் கல்பங்கள் நாராயணதிகளான
காதைகள் (மனுஷ்யர்களை ஆழவாக்கள் அருளிய
பாபங்கள்) இவற்றை திகளாக அதாவாவம் செய்தது
தேவர்களுக்கு மாமஸாஹ - திகளாக ஆயிற்று அந்த
மாமஸாஹ - திகளாலே தேவர்கள் பசியாகிய பாபத்தை
ஒழித்தார்கள். பாபம் தீர்ந்த தேவர்கள் (கருணாபலிக்க)
ஸவர்க்கம் சென்றனர் அதாவாவம் செய்த குழிகள்
பரஹ்மஜ்ஞானத்தைப்பெற்று பரஹ்மஸாயுஜ்யத்தை
அடைந்தார்கள் எவாப்திகளான வாக்கியங்களாலே
தில்வபரபந்தப் பாபங்களும் பரஹ்மஜ்ஞானத்தில்
அடங்கியுள்ளனவாக அவை (சிறிது தூரத்தில்) காதைகளின்
அதாவாவத்தோடு கூடிய பரஹ்மஜ்ஞானத்துக்கு ஆயுஸ்ஸு, ஒளி
பலம், செல்வம், புகழ், பரஹ்மதேஜஸஸு, அந்தம் முதலிய
பயன்களை விளக்குந்தன்மை விளக்கப்பட்டது. (அதற்கு மேல்
சிறிது தூரத்தில்) "நாராயணஸ்ய உபிஷிஞ்சதி" மருஷ்யா வை
நாராயணா, (நாராயண காதையால் நீராடுகிறான்,
மனுஷ்யர்களே நாராயணர்கள்) என்றும் உள்ளது. ஆக
பரஹ்மஜ்ஞானத்தில் தில்வபரபந்த காதைகளுக்கும் பூஜ்யத்வம்
சொல்லப்பட்டதனாலே அதற்கு வேதத்வம் உவமென்பது
ஸித்திப்பதனால் என்க.

ஆயா, அங்கு காதைகளென்றால் - புராணங்களில் பரஹ்ம
- பித்கு காதைகள் - ஸம்ஸ்கிருதச்லோகங்கள் அங்கங்குச்
சொல்லப்பட்டுள்ளன அவையே கொளபபட வேண்டும்
என்றாயால் இப்போது வெளிப்பட்டு விட்டது மன்னாஹ. ய
சாமர்த்தியம். என்னெனில் "புராணாதி" என்பதனாலே
அவற்றிலுள்ள பரஹ்ம பித்குகாதைகளும் சொல்லப்பட்டு
விட்டதனால் - காதா என்பதனாலும் அவற்றையே
கொன்னுமளவில் பெருநருக்கியம் கூறியது கூறல் என்னும்
குற்றமாகுமே என்பதையும் அறியாமல், எங்களுக்கு
இஷ்டமில்லாததொன்றை (தில்வபரபந்தப் பாபங்கள்
காதாசப்தத்திற்குப் பொருளல்ல ஸம்ஸ்கிருத
புராணங்களிலுள்ள ஸம்ஸ்கிருத மாஷாமயமான பரஹ்மபித்கு
காதைகளே என்பதை) ப்ரஸங்கம் செய்கிறாயாஹையால் என்க.

மேலும் "ஸஹஸ்ரபரமாதே வ் சதமுஷா சதாங்குரா
 ஸம்வம் ஹரது மே பாபம் தூர்வா துஸஸ்வபநநாசித்" (தைத்
 நாரா - 29) என்கிற விடத்தில், "ஸஹஸ்ரபரமாதேவ்
 திருவாயமொழி ஆயிரம் பாட்டு வடிவமாய் மிகவும் உயர்ந்த
 = அந்த தமிழ்பாட்டுக்களுக்கு அபிமானநிறியான தேவனாத
 யானது சதமுஷா = திருவிருத்தமாகிய நூறு பாட்டுக்களை
 மூவ்வாகக் கொண்டதாயும், சதாங்குரா = இராமாநுச நூற்றந்
 தாதியாகிய நூறு பாட்டுக்களை அங்குரமாக முனையாகக்
 கொண்டதாயும் தூர்வா = (தர்வ - தாரணை என்பது நூறு
 ஆகையால்) எவ்வா ஸம்ஸார பந்தத்தையும் மீளாதெழி
 வதாகவும், துஸஸ்வபநநாசித் (தூர்வா சபதத்தின் விவரணை
 இது) சாதாரண ஸ்வபதத்தை விட பரபல = அதாவது மிகவும்
 துக்கமனுபவிப்பதற்குக் காரணமான ஸம்ஸாரத்தை நீக்கச்
 செய்யதாயும் இருந்து கொண்டே மான துஸஸ மே =
 என்னுடைய ஸம்வம் பாபம், = எவ்வாப பாபங்களையும்,
 ஹரது = போக்கடிக்கட்டும் என்று எம்பார் ஜீயா ஸ்வாமி
 வயாக்கமானம் செய்தருளியது காணத்தக்கது.

ஐயா, இந்தச் ச்ருதி அருகம புலனைப் பற்றியது என்கிற
 உண்மையை மீறி திருவாய மொழியாகிய காதையைப்
 பற்றியதென்று வயாக்கமானம் செய்வது பெருங்குற்றமாயிற்றே
 என்பாயாகில் ச்ருதியின் கருத்தை அறிவதில் உனக்குள்ள
 பெருமை அத்யாச்சாரியம்! அற்பமானதோர் அருகம்புலவில்
 சதமுஷத்வம் சதாங்குரத்வம் துஸஸ்வபநநாசகதவம் முதலிய
 புலனைகளுக்கு எட்டாத பல பெருமைகளை இந்த ச்ருதி
 அறிவிப்பதாக இளைசிறாயே, பசுவத்ஸ்வரூபம் திருமேனி
 குணங்கள் விபவங்கள் (நித்யவிபுதி லீலா விபுதிகள்)
 மறறுமுண்டான செல்வங்கள் இவற்றை நன்றாகத்
 தெரிவிக்கிற தமிழ் பாட்டுருவமான தேவனாதையத்தான்
 மறறுள்ள உயாத்திகளையும் உனக்கு இஷ்டமில்லாவிடினும்
 நீ இளைந்தே தீர வேண்டுமென்பது உறுதியாக்கப்பட்ட
 தானையால் எதிலும் எக் குறைவும் இல்லை

எட்டாம் அநிசாரம் முத்துப் பெற்றது

(9) முடிவுரை

முடிவில் ஆஸ்திரேலியாவின் சுதந்திரத்தில் கைகூப்பி இது தன்னை விண்ணப்பிக்கிறேன் நிவயப்படுத்தத்தின் பெரு மையப்ப பற்றி அவசியமாகச் சொல்ல விரும்பிய எல்லாம் பெரும்பாலும் இந்நூலில் சொல்லப்பட்டனவென்று நினைக்கிறேன். வாக்குக்கு எட்டாததன்றோ நிவயப்படுத்தத்தின் மஹிமை ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்யரோவெனில் தாமதமுதியருவிய சில கிரந்தங்களில் விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் இதன் மஹிமை எய வெளிவிட்டு இருக்கிறார் புராணங்களிலும் ஸம்ஸ்கிருத களிலும் மற்றுமுள்ள நூல்களிலும் இதன் உபாத்தியைத் தெரிவிக்கின்ற புராணங்கள் பரமத்தத்துக்கும் அதிகமாக உள்ளன (பரமத்தம் - நூல்கள் கோடிகள்) அவை கிடைக்க புராணாதிசைங்களில் ஸ்ரீமதநாத முனிகா தொடக்கமான ஆசார்யசீரெட்டர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளையிட உபாத்தியை நாம் சிறிதும் இணைக்கிறோமாயினும் அதற்குக் காரணம் நாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தில் தோன்றினவாயினாலும் இந்த நிவயப்படுத்தத்திற்காக, பரமபுஜ்யராஜ அநந்தமுனிகள் எவ்வளவோ பரிசீலனைப்பட்டிருக்கிறார் அப்படியிருக்க அடா! எப்படிப்பட்ட ஆசைபடம் அது தன்னைப் பத்திரிகையில் வேறு வெளிப்படுத்துவது இவையத்தனையும் அழகிலும் அழகன்றோ? சார்வாசர்கள் பரத்யகதபரமாத்மாவை ஒருபுகுகொள்ளுகிறார்கள் இவர்களை அனாதையும் இவையார்கள் கொண்பது மிகவும் கஷ்டம் நான்மிகவும் சொல்லவில்லை இது என்ன எவ்வுபகாரணத்த விடாப்பிடி? ஆசாராய நிவந்தோ ஹம் "மாறன்மனறும் இராமாநுசன் பாவ்யமும தேறும் படிவுரைக்கும் சீர்" என்றும் "மாநகரில் மாறன் மனற வாயு" என்றும் இத்யாதிகளை அனுஸந்தித்து கொண்டிருந்த தூட இவர்கள் விழித்துக் கொள்கிறார்களில்லை ஐயோ கஷ்டம் அநாதி மானையாலன்றோ உறங்குகிறார்கள் பல சொல்லிய பாவென்? ஸம்ஸ்கிருத வேதத்தில் தாமதத் காமங்காபகிற ஸ்வஸ்ப பலங்களைக் கூறுவதில் உவ்விலை பூவாமாக உலக காலம் ஹம் கோகல்மெனனும் உபாந்த காமவத் தெரிவிக்க என்ன உபரிசுத் தென்னும் உத்தர பாகத்திற்கு உபாத்தியைவது எவ்விதர்களாலே எங்கனம் இணைப்பட்டுள்ளதோ அங்கனமே "திரைகுவியலிஷை"

வேதா: " கீதை 2-45.. [ஸத்வம் ரஜஸ். தமஸ் என்னும் முக்குணங்கள் நிறைந்த மனிதர்சனை இலக்காகக் கொண்டன வேதங்கள்] என்கிறபடியே முக்குணமுடையதும் பரம்பொருளின்னதென்று ச்ரமபபட்டு அறிய வேண்டியிருப்பதுமான ஸமஸ்க்ருத வேதத்தைவிட, கத்தஸத்வ குணமுடையதும் மோக்ஷமென்னும் ஒரே பலனையறிவிப்பதும், ச்ரமமில்லாமலேயே ச்ரிய: பதியாகிய பரம்பொருளையறிவிப்பதும், "அத்ர பரதர சாபி" [இவ்வுலகிலும் பரமபதத்திலும்] (ஸ்தோத்ரரதநம்-2) ஆ என்றித்யாதிபில் சொல்லுகிறபடியே, ஸம்ஸாரதசையிலும் மோக்ஷதசையிலும் நித்யமாய் ஆத்ம ஸவருபத்தோடு சேர்த்ததாய் பரமப்ராப்யமுமான (அடையத்தக்க பலன்களில் எல்லையானதுமான) ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ரதானமென்று தெரிவிப்பதுமான திராலிட வேதத்துக்கு எல்லையான மிக்க உயர்த்தியானது . ப்ரமாணங்களைத் தஞ்சமாகக் கொண்டவர்களால் அவசியமாக இசையப்படவேண்டும், இவர்கள் இதை இசையவில்லையாகில் அவ்வளவால் உாருக்கும் எந்த நஷ்டமும் இல்லை. தேர்மானாகத் தங்களுக்கே அது உள்ளது. நிவயபரபந்தங்களுக்கு ப்ரமாணம்மே பாஹ்யர்கள் (-ஸ்ரீவைஷ்ணவரஸ்வாதார்) ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அதற்காக நாம் என்ன செய்கிறோம். இவர்களும் அவர்களில் சிலரென்று அறுதியிடுகிறோம். வாசகர்களை இந்தஸமயத்தில் "தஸமாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம்தே. கார்யா கார்யவயவஸ்திதென" [ஆகையால் இது செய்யத்தக்கது. இது செய்யத்தக்கதன்று என்று முடிவு செய்வதில் அர்ஜுநா, உனக்கு சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம்] (கீதை 16-24) என்ற வசனத்தை உங்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறோம். எல்லாம் ஸ்வரஸமாக முடிவுற்றது.

சிலசிலோகங்களின் சுருத்து

ஸகலசாஸ்த்ரஸாரார்த்தங்களையும் - கரைகண்ட ஓர்வாசார்யர்களாலே தன்றாக அறிவிக்கப்பட்ட அவவர்த்தங்களை அறிந்தவர்களாயிருந்த போதிலும், யாவர்சிலர் அவவர்த்தங்களை நித்தித்து தமது அற்பபுத்தியினால் கற்பிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களைப்

போதிப் பதொன் றிலேயே ஊற்றமுடையவராக இருக்கிறார் களோ, அவர்களுையே (தமக்குஹிதம் சொல்லுமவர்களாக) எதிர்பார்த்து மற்றவர்கள் முடர்களாக இவ்வுலகில் ஏன் இருக்கிறார்கள். (தல்லாசிரியர்கள் இவ்வுலகில் இல்லையா?)

ஹஸ்திகிரிநாதனென்னும் அண்ணங்கராசார்யன்-கீழே காட்டியபடி, பிரசித்தங்களான பல ப்ரமாணவசனங்களைக் கொண்டு, ப்ராசீதமான திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு உயர்த்தியையும் த்ராலிடவேதத்வத்தையும் பலருமறியக் கூறினான்.

ப்ரதிபகடிகளும் (எதிர்வாதம் செய்பவரும்) புலவர்களுக்கு மிக மகிழ்ச்சியையுண்டாக்குமதான இந்துவை ஆதரித்துப் படித்து மறைவில் நிச்சயமாகத் துதிசெய்வார்களென்று, ஓ' மனமே உறுதியாக அறுதியிடக்கூடவாய்.

மனிதர்களுக்குக் குற்றமாவது-குணங்களை விட்டு தோஷங்களையே சொல்லுதல் என்பிதஹோ! மனிதர்களுக்கு பூஷணம் (= குணமாவது-தோஷங்களை-ஸமாதானம் சொல்லிச் சரிப்படுத்துவதென்பதே ஆகும். ஆச்சரியம்

'இவர்கள் தெய்வங்கொடுத்த கண்களிரண்டையும் திறந்து, தம்மாசார்யச்ரேஷ்டர் அருளிச்செய்த க்ரந்தஸுமுஹத்தை ஏன் காண்பதில்லை' என்று சிலரைக் கேட்க, 'வித்யைகளில் ஸாரமான திவ்யப்ரபந்தமென்னும் தமிழ் வேதத்தின்கண் குற்றங்களை ஏறிடுகையாலே அவர்களுக்குக் கண்களிரண்டும் தெரியாமல் போயின' என்று விடையளித்தனர் அவர்கள்.

ஹஸ்தியத்ரிநாதனென்னும் பெயரையுடைய அண்ணாவினால், வித்வான்களின் மகிழ்ச்சியின் பொருட்டு இயற்றப்பட்ட இந்நூல் ஹஸ்த்யத்ரிநாதஸாதியபேரருளாள-னுடையதுயரறு கடராடியிணையில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதாய் சந்திரனும் நகந்திரங்களும் உள்ளவரையில் மேம்பட்டு விளங்குக

ஸ்ரீவாதிபீகர குருவின் திருவடிகளைப் பற்றியவனாய், ஹஸ்த்யத்ரிநாதனென்னும் மதுபெயர் பூண்டவனான அண்ணங்கரா சாரியனால், ப்ரமாணங்களை ஆராய்ச்சி செய்து இயற்றப்பட்ட கீழ்க்காட்டிய இந்நூல் முடிவடைந்தது

மணிப்ரவாள ச்லோகங்கள்

எண்ணிறந்த விபுதாங்குதே ஸ்பீ
மண்டபே பயமிலாது கேசந்
சண்டை செய்ய அபிலாஷையோடுடன்
மண்டினார்கள் அதிதுச்சயாஷணை!

திவ்யஸூருறு அநுக்ரஹிஞ்சித
ந்ராலிடாத்தமக மஹாப்ரபந்தமேம்!
சீர்மயில்லையென செப்பினார்கள்
கபீமயின்றி மதிதன்விலே சிவம்!

வாடஸ்திஸ் அஃதி நாலாய்ரம்
லேதத்வம் னைவ வர்த்ததே!
நச சீர்மம இதி ப்ராஹு:
க்யோம் னைவ தேஷாம் ஸதீமதி:

கண்டித்து துர்மதிகளின் மதமுக்ரமத்ய
பண்டாவதாம் அதிகமான முதம் விளைத்தேன்
தண்டாமரைக்குஸுமயுகம்மஸமாநிதேத்ரம்
அளவா தவர்களுமிதில் ரஸிகா பவேயு:"

என்பயன்வரும் அனந்த சொற்களால்
நற்றமிழ்க்களையகள் உத்தமா: பரம்!
குற்றமொன்று யதி சாந்ர வர்த்ததே
சற்று கித்தய ஸமாகதே பஹி: ||

ஸ்ரீ கங்கேப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அன்னங்கராசாராயன்
(தூவாசிரியன்)

சாற்றுக் கவிகள்

மிக்க பெருஞ்சைபநடுவே அச்சமற வாய்திறந்து,
நக்க வெகு வித்வான்கள் நாலிரண்டு வார்த்தை சொல்லி,
அக்கதைபைப் பத்ரிசையில் அச்சிடவே யாவலுடன்,
திக்கரணமாயுரைத்தோம் இங்ஙன மிந்நூல்தனிலே. (1)

(வதமாமென வாழ்வார்களுள் நற்றமிழ்கள்
நாதமா முனபாவிய பட்டார்ய மனவாளர்,
ஒதுவேதாந்த குரு முதலானோர் சொல்வண்ணம்,
வேதமாகாதெனுஞ்சொல் வெட்டி விளக்கினனே. (2)

கற்றவர்கள் காமுறுவர் கல்லார் இகழ்ந்தாலென்?
நற்றவர்கள் கவிதீங்கி நற்றமிழின் வேதமெனப்,
பற்றியுடன் பாலித்துப் பரமபதவாயேற,
முற்றிவிழு வேம்புண்டு காக்கை நக என்னாமே. (3)

குருவோது தமிழ்வேதப் பொருள் நீதியொருவாமல்,
பரவாதிப்கரணாமண்ணா நதெழுதிவைத்தான்,
அருளாளனடியார்கள் ஆனந்த மலர் பொழிவார்?
மருவார் என்முன் தின்று வாய்காட்ட வல்லாரே? (4)

நீர்மனையிற் கண்ணனுடைய நேரான சொற்களிலே!
சீர்மனதனை புணராதே தீய கொடுஞ்சொற்களையே,
கூரறியோம் பேரறியோம் என்றிருக்கும் சிலமவிசர்,
கூறிமிக வபசாரக் குழியதனைப் புக்காரே. (5)

ஒண்டியாயொருவர் மேல் ஒருவர் சொல்லாவினும்,
அண்டிவர்க் கரும்பொருள் ஆங்காங்கு விள்ளுமால்,
கண்டதற்குத்தரம் காட்டிடுநீச் சந்தையைப்,
பண்டிதர் பரிவுடன் பார்த்தாங்கு வாழ்த்தவே. (6)

பேய்க்குப் பேய் பேசின போல் பேராமற் சொன்னதல்ல,
வாய்க்கும் வாய்ப் பொருளின் பம் ஆங்காங்களித்தமையால்,
தாய்க்கும் தாய் மந்திரத்தின் சாரமென நன்குணர்ந்து,
நோக்கும் நோக்குண்டயார்கள் நுட்பனாதத் தெனிகுவரே. (7)

முன்னோர்கள் வசனத்தை முன்னிட்டு யாமிதனில்,
 சொன்னோம் நாம் தமிழ்மனையிற் சீர்மைதனைச் சதிராக,
 இந்நூலை யாதரியார் ஆழ்வார்களுள்தனக்கு
 எந்நானுமில்லக்காகார் இம்மொழிதான் பொய்யாமோ? (8)

ஆழ்வார்க ளடியினையில் அன்பாருமடியாரின்
 தாளினையே தஞ்சமெனத் தரணிதனிற் றளராதே.
 வாழுமெழிலுமுண்ட நற் பாகவதர் முடிசூடும்
 நேரிழையாயொளிமல்கும் என்னுடைய விந்நூலே. (9)

கோதில்லா னொண்டமிழிற் காதலுடை நாதமுனி
 ஆதி மனறமொளிகுரு முதலான வாசிரியர்,
 பாதமலரினைய போற்றிப் பரிஷடனில் விண்ணப்பம்
 வாதிப்கரதாஸன் அன்னாநாம் சொன்னோமே. (10)

கண்டன மெழுதக் கருதும் நற்கவிகள்
 பண்டிதரகுறிற் பாரதங் கேட்டும்
 பன்வட நூல்களைப் பழுதறப் பார்த்தும்
 கண்டிகைக்கும் படிக்கெழுதின நம்நாமே. (11)

குற்றமற்றதோர்
 நற்றமிழிக்களையில்
 பத்தி பொறுதார்
 முக்தி பெறாரே. (12)

பேரருளாளன்
 பதமலரினையில்
 சீரொலி நூலைச்
 சேர்த்தனன்தே (13)

ஸ்ரீ ஸ்ரீ ப்ரதிவாதி பகவதம்

அவ்வணக்காளாரியார்

(சுருந்த கரித்தா)